

บทที่ 1

สวัสดี

เช้าวันใหม่ ท้องฟ้ากระจ่างสดใส นางฟงออกมาเดินเล่นและมุ่งหน้าไปยังตลาด ตั้งแต่เช้าตรู่ เนตรสวดส่องที่ดักกรองนางฟงอยู่ในร้านน้ำชาฝั่งตรงข้ามก็รีบแอบติดตามเขาไปทันที นางฟงเดินไปหยุดอยู่กลางสะพานข้ามคลองสาธารณะแห่งหนึ่ง ทำให้เนตรสวดส่องต้องหลบอยู่หลังต้นไม้ ไม่ไกลจากตำแหน่งที่นางฟงอยู่นัก

‘มันมาขึ้นแถวนี้ทำไม หรือมันกำลังรอข่าวจากสายลับเหมือนในการ์ตูนญี่ปุ่น ต้องใช้แน่ๆ ที่ๆ มุกนี้ใช้กับเนตรสวดส่องผู้ชาญฉลาดคนนี้ได้หรอก’ เนตรสวดส่องคิดในใจ

เมื่อเห็นนางฟงกลับตาลลงก็สร้างความตื่นตัวให้กับเขาอย่างมาก

‘ตอนนั้นมันคงงงสับสนวุ่นวายเพื่อหาสายลับที่ติดตามมันมาสินะ แต่ไม่ได้กินเนตรสวดส่องผู้เก่งกาจหรอกไฉน มันไกลจากรัศมีตรวจสอบเยอะ ไอ้โง่’ เนตรตรวจสอบคิดในใจอีกครั้ง

ในขณะที่นางฟงยืนอยู่กลางสะพาน NPC ผู้เล่นอาชีพพ่อค้าคนหนึ่งก็เดินมาทางแผงขายของใกล้ๆ เขา นางฟงมองดูแหวนวงหนึ่งมีสีเขียวสดสวยมาก ท่าทางจะมีราคา เขาจึงเดินเข้าไปหาผู้เล่นคนนั้น

“แหวนวงนี้ขายเท่าไร” นางฟงเอ่ยปากถาม ผู้เล่นอาชีพพ่อค้ายิ้มขูสองนิ้วกล่าวว่า

“สองหมื่นหยวนเปียวครับ”

“อืม...ถูกแฮะ ฉันขอซื้อวันนี้แล้วกัน”

หลังจากซื้อเสร็จ ผู้เล่นก็ส่งแผ่นกระดาษรับประกันสินค้าให้ นางฟงรับมาเก็บไว้ในอกเสื้อ ก่อนจะเดินลงจากสะพานทันที เนตรสวดส่องขยับตัวออกมาจากหลังต้นไม้มอง

ดูเงาหลังของฉางฟง

“ร้ายกาจ เมื่อก็มันรับกระตาดจากมือผู้เล่นอาชีพพ่อค้า อืม...ก่อนหน้านี้ผู้เล่นพ่อค้าก็ซุสองนิ้ว คงมีการนัดแนะเจอกันอีกทีที่สองของวันใหม่ เราต้องตามมันไม่ให้คลาดสายตา” กล่าวจบเนตรสอดส่องก็เคลื่อนร่างไล่ตามฉางฟงไปอย่างเงียบๆ ไม่ให้ถูกจับได้

ฉางฟงเดินเล่นมาจนถึงคลองสาธารณะก็กระโดดลงคลองไปเสียอย่างนั้น เล่นเอาเนตรสอดส่องที่ตามหลังมาตะลึง

ฉางฟงลอยคอไปเกาะเรือพายที่มีคนนั่งอยู่สามคน พอสนิทกันอยู่สักพัก เขาก็ว่ายน้ำไปเกาะเรืออีกลำ เกือบครึ่งชั่วโมงฉางฟงจึงขึ้นมานบนฝั่ง เนตรสอดส่องยังไม่ได้ไปไหน เขายังคงยืนหลบมุมอยู่หลังต้นไม้ แอบมองฉางฟงด้วยหางตาตลอดเวลา

“ยอดเยี่ยมมาก นอกจากมันจะมีลูกสมุนเป็นพ่อค้า มันยังมีลูกสมุนส่งข่าวทางน้ำอีก ถ้าไม่ใช่คนฉลาดอย่างเราคงมองพฤติกรรมของมันไม่ออกแน่ๆ” เนตรสอดส่องกล่าวขึ้นเบาๆ

ฉางฟงยืนรอนตัวแห้งจึงเดินทางมุ่งหน้าเข้าตลาด พอเห็นกลุ่มผู้เล่นที่ยืนมุงกันซื้อหน้ากาก DEVIL ฉางฟงก็มั่นใจว่า ผู้เล่นที่ยืนคุยกันอยู่กลุ่มนี้ต้องเป็นเด็กแน่นอน เขาจึงซื้อหน้ากากที่มีลักษณะคล้ายตัวเองแจก เนตรสอดส่องที่ตามหลังมาถึงกับตะลึงอีกครั้ง

“ไม่น่าเชื่อ มันจะมีสายลับเป็นเด็กด้วย หือ...มันให้เงินเด็กต้องมีอะไรเลิอบแฝง อืม...เราต้องละเอียดรอบคอบไว้ก่อน งานนี้ต้องระดมคนจับตาไอ้เด็กกลุ่มนี้ไม่ให้คลาดสายตา” เนตรสอดส่องกล่าวจบก็รีบส่งเมลไปหาลูกสมุน ไม่นานก็ปรากฏลูกสมุนห้าคนที่ด้านหลัง

“พวกนายจับตาเด็กห้าคนนั้น ไม่ว่าพวกมันจะไปหาใคร ต้องตามติดและส่งข้อความมาให้ฉันด่วน”

เนตรสอดส่องสั่งการ หลังจากนั้นเขาก็ติดตามฉางฟงไปอย่างรีบร้อน ไม่นานสายลับลูกสมุนก็เมลเข้ามาหา แล้วเขาก็ต้องตะลึงกับข้อความที่คาดไม่ถึง คนแรกเข้าไปในกิลด์หัวมังกร คนที่สองเข้าไปในกิลด์เขามังกร คนที่สามและสี่เข้าไปในกิลด์เล็บมังกร ส่วนคนที่ห้าเข้าไปในกิลด์ต้ามังกร

“บัดซบ! นี่เรามีสายลับฝังตรงข้ามอยู่ข้างตัวหรือ”

เนตรสอดส่องสบถคำ ก่อนจะเคลื่อนร่างตามฉางฟงไปต่างๆ ด้านฉางฟงตอนนี้รู้สึกหิวแล้ว เขาจึงเลือกเดินขึ้นไปบนเหล่าแห่งหนึ่ง โดยจ่ายเงินให้พนักงานเล็กน้อยเพื่อ

ให้ได้ที่นั่งริมระเบียง ซึ่งเหมาะสำหรับชมวิวทิวทัศน์ในเมือง เนตรสอดส่องที่เดินปะปนกับผู้เล่นบนท้องถนนแอบมองขึ้นไปบนชั้นสองและมองไปฝั่งตรงข้าม พริบตานั่นสีหน้าเขาถึงกับซีดเผือดลงทันที

“อะไรกัน มันเข้ามาเหยียบจุมูกพวกเราแล้ว บุคคลคนนี้ช่างร้ายกาจนักแล”

เนตรสอดส่องคำรามเบาๆ เพราะห่างจากตำแหน่งที่นางฟงอยู่ก็คือกิลด์เขามังกร ซึ่งเป็นศูนย์บัญชาการของพวกเขานั่นเอง

เนตรสอดส่องต้องการจะแอบฟังนางฟงสนทนากับพนักงาน NPC เขาจึงเข้าไปหลบอยู่ใต้ระเบียงชั้นสองเพื่อคอยแอบฟัง แต่ก็ไม่ได้อะไรเป็นชิ้นเป็นอัน นางฟงนั่งกินอาหารเข้าอยู่เกือบชั่วโมงจึงออกเดินทางต่อ โดยยังคงถูกเนตรสอดส่องตามติดอยู่ด้านหลัง ไม่ยอมห่างราวกับปลิงตัวเหี้ย

นางฟงแวะไปเอาบิลที่ร้าน NPC ขายผัก ต่อด้วยขายผลไม้ และขายไวน์ ตามที่ชินเคยกับเทพกระบี่เวรตะโลฮอให้ช่วยเหลือ หลังจากนั้นนางฟงก็เดินทางออกนอกเมืองไปยังโบราณสถานกลางน้ำ เพียงแต่เขาไม่ได้เข้าไปฝั่งตรงข้าม เนตรสอดส่องยังตามนางฟงมาห่างๆ ไม่ให้เขาจับได้

“ไอ้เงี้ยว มาตกปลาที่นี่ เดียวก็ตายไม่รู้ตัว ฉันจะคอยดูนายโดนเขมือบ ฮ่า ฮ่า” เนตรสอดส่องคิดในใจและแอบจุ่มดูจากฟุ่มไม้ห่างออกไปเกือบร้อยเมตร เพราะไม่กล้าดูใกล้ๆ กลัวฝ่ายตรงข้ามจับได้

เวลาผ่านไปเกือบครึ่งชั่วโมง นางฟงยังนั่งหาวนอนริมฝั่ง ปลาแถวนี้ก็ไม่รู้หายไปไหน นางฟงจึงยังตกไม่ได้สักตัว ส่วนเนตรสอดส่องก็โคตรจะแปลกใจ ทำไมอยู่ๆ สัตว์อสูรร้ายในน้ำมันจึงใจดีขึ้นมา ไม่ยอมฆ่าผู้เล่นคนหนึ่งที่ประชิดบึงชะหาดนั้น เพราะในเวลาปกติ ผู้เล่นคนไหนเข้าใกล้บึงล้วนถูกโจมตีหรือไม่ก็ถูกเขมือบกินหมดแทบทุกคน

‘บัดซบ! หรือไอ้สัตว์ประหลาดตัวนั้น วันนี้นันพักผ่อนวะ’ เนตรสอดส่องคิดในใจ

พอเห็นนางฟงอัปปากพูดอะไรบางอย่าง เนตรสอดส่องก็เข้าใจว่า นางฟงคงกำลังคุยโทรศัพท์ เขาจึงตัดสินใจเสี่ยงเคลื่อนร่างเข้าไปใกล้ๆ จนถึงระยะสามสิบเมตร เนตรสอดส่องก็มีสีหน้าอึดอัดขึ้นมา

“มันกำลังร้องเพลง อ้ากกก! นี่มันเสียงคนแน่หรือวะ ไม่ใช่สิ...มันต้องเป็นสกลพิเศษชนิดหนึ่ง ยอดฝีมือจริงๆ แค่ว่าเสียงเราก็กวามันไม่ติดแล้ว อ้ากกก! ขึ้นอยู่ใกล้ๆ มันต่อไปเราต้องตายแน่”

8 ยุทธพออนไลน์ ภาค ราชันมารสะถ้านยุทธภพ ตอน มารสยายปีก

เนตรสอดส่องกล่าวจบก็รีบคลานออกห่างจากตำแหน่งเดิม ไม่คิดเข้าไปแอบฟังอีก

ในพุ่มไม้ห่างออกไปเกือบห้าสิบเมตร เนตรสอดส่องหอบหายใจถี่ เขายอมรับนี้เป็นงานสืบข่าวระดับโปรแล้ว ทุกฝีก้าวล้วนมีอันตรายอยู่รอบด้าน โชคดีเขามาสืบข่าวเอง ถ้าใช้ลูกน้องมาคงถูกศัตรูจับได้นานแล้ว

“ใครอยู่ตรงนั้นออกมาเดี๋ยวนี้ละ” อูๆ นางฟงร้องตะโกนขึ้น

“ฉิบหายละ มันรู้แล้วว่าเราแอบตามมา” เนตรสอดส่องหน้าเสียว รีบทะยานร่างหนีไปอย่างรวดเร็ว โดยไม่ยอมหันหลังกลับมามองแม้แต่แวบเดียว

“ฟงนี่ความรู้สึกเร็วจริงๆ ฉันเพิ่งมาถึง นายก็รู้ตัวซะแล้ว” หวีกล่าวขึ้น

“เธอเดินออกมาจากหลังพุ่มไม้ ระยะแค่สี่สิบเมตรฉันสัมผัสได้อยู่แล้ว” นางฟง

ตอบ

“ฟงนัดฉันทำไม” หวีเอ่ยปากถาม

“ฉันอยากบอกเธอก่อน วันพรุ่งนี้ฉันจะใช้คนของเธอแล้ว และอีกเรื่องหนึ่ง ช่วงนี้ให้หาเป็นไมล์สนใจกิลด์แห่งชาติ ไม่ว่าจะทำอะไรหรือไปไหน ส่วนกิลด์เธอให้ปฏิบัติตามหัวข้อที่ฉันให้ไปอย่างเคร่งครัด” นางฟงกล่าวอึมๆ พลางส่งแผ่นกระดาษไปให้หวี เธอรับมาอ่านแล้วเก็บไว้ในอกเสื้อ

“จำเป็นต้องทำแบบนี้ด้วยหรือ” หวีเอ่ยปากถาม

“อืม เพื่อลบล้างรอยทั้งหมด เราจำเป็นต้องเข้มงวดที่สุด” นางฟงตอบ หวีมองดูรอบๆ ตัวกล่าวว่า

“นายระวังเกินไปไหมเนี่ย ถึงต้องมาส่งแผ่นกระดาษแผ่นเดียวไกลถึงที่นี่”

“เธอไม่รู้อะไร ฝ่ายตรงข้ามเริ่มเคลื่อนไหวแล้ว ที่หน้าโรงแรมฉันมีพวกสอดแนมอยู่เพียบ เออ...แล้วคนในกิลด์เธอที่ออกมาล่าสัตว์อสูรละ ตอนนี้อยู่ที่ไหน” นางฟงถาม หวีชี้นิ้วไปด้านหลังกล่าวว่า

“ห่างจากที่นี่ห้ากิโลเมตร”

“โอเค เธอกลับไปได้แล้ว เดี่ยวจะมีคนส่งส่วย” นางฟงกล่าวจบ หวีก็หันหลังเดินเข้าไปในทันที นางฟงนั่งตกลาอยู่อีกพักใหญ่ก็เก็บเบ็ดและเดินทางเข้าเมือง

ติ๊กบัญชาการกิลด์ใหม่ฟ้า อรุณเมื่อได้รับรายงานเรื่องลึกลับกิลด์พันธมิตรจากขวัญ
เขาก็ต้องนั่งอึ้ง เหม่อมองออกไปนอกหน้าต่าง เพราะเริ่มไม่แน่ใจในความคิดของตัวเอง
แล้ว

“แน่ใจหรือ กิลด์แข่งงัดทั้งสามกิลด์แยกย้ายกันไปสู้กับสัตว์อสูร” อรุณถามย้ำ
อีกครั้ง

“แน่ใจสิ ฉันไปดูลำดับการจัดคิวสู้สัตว์อสูร พวกเธอไปต่อคิวแน่นอน” ขวัญตอบ
อรุณส่ายหน้าหันมามองเธอ กล่าวต่อไปอีกว่า

“พวกกิลด์พันธมิตรแข่งงัดมีปฏิกิริยาอย่างไร”

“ดูเหมือนพวกเขาเหล่านั้นก็เพิ่งจะรู้เหมือนกัน แต่ก็ไม่เห็นจะตกใจอะไร” ขวัญ
ตอบ อรุณขมวดคิ้วกล่าวว่า

“เป็นไปได้ยังงัยกัน” ขวัญถอนหายใจกล่าวว่า

“มันเป็นไปแล้ว ตอนนั้นเลิกสนใจพวกนั้นแล้วหันมาสนใจกิลด์แข่งมังกรดีกว่าไหม
ข่าวจากสายสืบของเราที่บอกว่าพวกมันได้ลงมติเตรียมเล่นงานพวกเราแล้ว ฉันไปสืบอีก
ครั้งพบว่ามันเป็นความจริง” อรุณยังมีสีหน้าเรียบเฉยราวกับรู้ตัวอยู่ก่อน อีกไม่นานอย่างไร
ก็ต้องปะทะกับกิลด์แข่งมังกรจนได้

“ระดมยี่สิบผู้พิทักษ์มาที่กิลด์ ในเมื่อมันเปิดฉากเตรียมโจมตีเราเต็มกำลัง เรา
ก็ต้องเตรียมกำลังบ้าง เอ่อ...ส่งคนไปยิงกิลด์ไม้ซุง ทำการหว่านล้อมให้เข้าร่วมรบกับพวก
เรา คึกครั้งนี้พวกเราจำเป็นต้องได้รับความช่วยเหลือจากกิลด์แซ่ไม้ ไม่เช่นนั้นพวกเราคง
ไม่อาจต้านลึกลับกิลด์แข่งมังกรได้” อรุณกล่าวเสียงเรียบ ขวัญขมวดคิ้วสรวลกล่าวว่า

“กิลด์แซ่ไม้จะยอมร่วมหัวจมท้ายกับพวกเราหรือ”

“ไม่ต้องห่วงไปหรอก ให้บอกพวกเขาว่า ถ้ากิลด์ของเราล้มลง กิลด์ต่อไปที่จะล่ม
สลายหายไปก็คงหนีไม่พ้นกิลด์แซ่ไม้แน่นอน” อรุณกล่าวน้ำเสียงมั่นใจ ขวัญพยักหน้า
รับคำสั่งก่อนจะเดินออกจากห้องไปเงียบๆ

“เงาเอ๋ย นายจะช่วยฉันยังงัยดี ถ้าฝ่ายกิลด์แข่งมังกรเปิดฉากโจมตีเราก่อนที่เราจะ
ตกลงกับกิลด์แซ่ไม้สำเร็จ ถึงตอนนั้นฉันก็คงไม่มีที่ให้อยู่แล้ว”

อรุณกล่าวยิ้มๆ สีหน้าไม่ได้หนักใจนัก เพราะในใจลึกๆ เขามีความมั่นใจอยู่หลาย
ส่วน ถ้าเงาดำนั้นต้องการจะล้มกิลด์แข่งมังกรจริงๆ กิลด์เขาและกิลด์แซ่ไม้ล้วนเป็นปัจจัย
สำคัญที่เขาไม่ได้ ไม่เช่นนั้นฝ่ายเงาดำคงไม่ลงทุนเล่นละครถึงขนาดนี้

ด้านขวัญหลังจากพูดคุยกับอรุณเสร็จ เธอก็ออกเดินทางไปที่ทากิลด์ไม้ซุงด้วยตัวเอง หัวทากิลด์ไม้ซุงออกมาต้อนรับถึงหน้าประตู ทำให้ขวัญมีความมั่นใจในการเจรจา มากขึ้นกว่าเดิม

เมื่อเข้ามาในห้องประชุมตึกบัญชาการทากิลด์ไม้ซุง ขวัญแนะนำตัวก่อน หลังจากนั้นจึงเริ่มเข้าหัวข้อสำคัญ ซุงนั่งฟังอย่างตั้งใจเป็นพิเศษ ข้อวิเคราะห์ต่างๆ ของขวัญทำให้ซุงต้องขมวดคิ้วอยู่ตลอดเวลา

“เรื่องที่ผมจะเล่นงานทากิลด์แช่ไม้ต่อ ผมก็พอจะเดาได้เหมือนกัน” ซุงพูดขึ้น ขวัญพยักหน้ากล่าวว่า

“มีทางเดียวที่พวกเราจะรอด พวกเราต้องร่วมมือกัน” ซุงถอนหายใจกล่าวว่า

“ไม่ใช่พวกฉันไม่ตระหนักถึงวิกฤติครั้งนี้ แต่จากเสียงในห้องประชุมเมื่อวานทำให้เราแตกกลุ่มกันพอสมควร คนที่พร้อมจะเข้าร่วมสงครามอาจจะมีเพียงห้าทากิลด์นับจากหลังไปหน้า”

“ถ้ามติที่ประชุมกลุ่มแช่ไม้เป็นแบบนี้ต้องยุ่งแน่ ไม่มีทางหวานล่อมเลยหรือ” ขวัญเอ่ยปากถาม ซุงพนมมือไหว้ยาวๆ กล่าวว่า

“หวานล่อมคงไม่มีทางแล้ว ตอนนี้สถานการณ์มันขึ้นอยู่กับว่าทากิลด์แช่ไม้ที่ไม่เห็นด้วยกับฉันจะถูกโจมตีไหม ถ้าพวกมันถูกฝ่ายทากิลด์แช่ไม้โจมตี สถานการณ์อาจจะพลิกกลับมาเห็นด้วยกับฉัน”

ขวัญพอฟังคำพูดของซุง เธอก็ทำหน้าแข็งๆ กล่าวว่า

“เรื่องนี้เป็นไปได้ยากมาก ฝ่ายทากิลด์แช่ไม้คงต้องระวังตัวแจ่มก่อกองครักษ์กับทากิลด์อื่น ยกเว้นทากิลด์ใหม่ฟ้าและพันธมิตรอีกสองทากิลด์ที่ประกาศเข้าร่วมไปก่อนหน้านี้”

“เฮ้อ...เอาเป็นว่าฉันในนามหัวหน้ากลุ่มที่สนับสนุนเข้าร่วมเห็นด้วยกับสงครามครั้งนี้ และจะนำทากิลด์ทั้งห้าเข้าช่วยเหลือทากิลด์ใหม่ฟ้าแน่นอน แม้จะรู้ตัวเองคงช่วยอะไรไม่ได้”

ซุงพูดน้ำเสียงเด็ดขาด ขวัญพยักหน้ากล่าวว่า

“ขอบคุณ ขอบคุณจริงๆ ไม่ว่าสุดท้ายพวกเราจะแพ้หรือชนะ พวกเราจะเป็นเพื่อนตายกันตลอดไป”

นางฟงพองเข้าเมือง ชินเวียที่ยืนรออยู่หน้าโรงเตี๊ยมแห่งหนึ่งก็รีบเดินเข้ามาเคียง

ข้างเขา นางฟงกวาดสายตามองไปรอบทิศทางก่อนจะกล่าวว่า

“สวยประหลาดทั้งสิบเป็นไงบ้าง”

“เป็นไปตามแผน คนของกิลด์ไม้ซุงหลงพวกเธอจนใจหัวไม่ขึ้น” ชินเวียตอบ

“เยี่ยม พวกเธอสิบได้หรือยัง พวกเขาเหล่านั้นมีความสัมพันธ์กับผู้เล่นในกิลด์
แซ่ไม้ลำดับต้นๆ หรือไม่”

นางฟงถามต่อ ชินเวียพยักหน้ากล่าวว่า

“นายเดาไม่ผิด พวกเขาทุกคนมีเพื่อนอยู่ในกิลด์แซ่ไม้อื่น เราควรจะเริ่มแผน
ต่อไปหรือยัง”

“อืม...ฝ่ายกิลด์ใหม่ฟ้าคงต้องส่งคนไปติดต่อกิลด์ไม้ซุงแล้ว เริ่มแผนการต่อไปได้
ฉันอยากจะรู้จริงๆ พวกกิลด์แซ่ไม้ที่ทำเป็นทองไม่รู้ร้อน มันจะดันกันไหม ฮ่า ฮ่า ฮ่า”
นางฟงกล่าวยิ้มๆ

“ดูเหมือนจะมีคนแอบติดตามฉันเหมือนกัน ฉันไปละ”

ชินเวียกล่าวจบก็เดินแยกไปอีกทาง ส่วนนางฟงก็มุ่งหน้าไปหาเทพกระบี่เวรตะไล
ที่กิลด์ปอมปอม

ตึกบัญชาการกิลด์ห้องมังกร ชากระสีแดงกำลังตั้งใจฟังเรื่องที่เนตรสอดส่องเล่า

ตั้งแต่ต้นจนฝ่ายตรงข้ามสามารถล่วงรู้การซ่อนตัวของเขา ชากระสีแดงนั่งคิดสักพักก็กล่าว
ขึ้นว่า

“ที่นายสืบมาได้ ข้อมูลค่อนข้างสับสนอยู่”

“สับสนยังไง” เนตรสอดส่องถาม

“การสืบของนายใช้จินตนาการแบบมโนลำนึกมากเกินไป ยกตัวอย่างช่วงที่เขาพูด
คุยซื้อขายแหวน กระดาษที่นายเห็นมันเป็นใบรับประกันสินค้านะสิ ฉันก็มีสองสามใบ
เหมือนกัน”

ชากระสีแดงไม่พูดเฉยๆ แต่หยิบใบรับประกันสินค้าออกมาให้เพื่อนดูด้วย เนตร
สอดส่องมองดูแผ่นกระดาษสีหน้ามึนงง

“สมัยก่อนไม่เคยมีแบบนี้เลย”

“มันคือกลยุทธ์การขายมัดใจลูกค้าในช่วงนี้” ชากระสีแดงกล่าวยิ้มๆ

“แล้วกรณีนี้ฝ่ายตรงข้ามกระโดดลงคลองน้ำละ มันดูผิดปกติอยู่นะ ฉันจึงมั่นใจมันต้องไปพุดคุยกับสายสืบฝ่ายของมันแน่นอน หรือเธอคิดว่าไม่ใช่” เนตรสอดส่องเอ๋ยปากถาม

“ถูกต้อง มัน ‘ไม่ใช่’ ฉันไม่รู้จริงๆ เขากะโดดลงไปในน้ำทำไม แต่การติดต่อสื่อสารกับสายลับวิธีนี้ มันออกจะลงทุนเกินไปอยู่บ้าง ดังนั้นมันน่าจะเป็นแค่ความต้องการเล่นน้ำส่วนตัวของเขาเท่านั้น ส่วนคนที่พายเรือผ่านไปผ่านมา มันก็แค่ความบังเอิญ” ซากุระสีแดงอธิบายยาวเหยียด

“แสดงว่าวันนี้ ข้อมูลที่ได้มาไร้ประโยชน์ทั้งหมดหรือไง” เนตรสอดส่องเอ๋ยปากถาม

“ไม่ทั้งหมดหรอก การที่นายถูกจับได้ว่าแอบติดตามเขา ก็ทำให้เราต้องระวังตัวมากขึ้น ในขณะที่เดียวกันเราก็รู้ฝ่ายตรงข้ามระวังตัวอยู่ตลอดเวลา” ซากุระสีแดงตอบ

“แต่ถึงกระนั้นเราก็ไม่รู้ที่อยู่ดี เขาเกี่ยวข้องกับกิลด์ใหม่ฟ้าหรือกิลด์เซ่ไม่ไหม” เนตรสอดส่องกล่าวขึ้น ซากุระสีแดงนั่งคิดอยู่นานก็กล่าวว่า

“เรื่องนี้เราสามารถสืบย้อนกลับจากกิลด์ใหม่ฟ้าและกิลด์เซ่ไม่ได้”

“สืบยังไง” เนตรสอดส่องถาม

“ตอนนี้พวกเรารู้แล้ว กิลด์ที่มีความสัมพันธ์กับชายคนนั้นคือสืบกิลด์พันธมิตร ถ้ากิลด์ใหม่ฟ้าและกิลด์เซ่ไม่มีการติดต่อกับกิลด์ไหนเป็นพิเศษ เราจะสามารถไล่ตามความสัมพันธ์กิลด์นั้นกับชายผมสีทองอีกครั้ง”

คำตอบของซากุระสีแดงทำให้เนตรสอดส่องเข้าใจยิ่งขึ้น

“โอเค ฉันจะรีบสืบหาเรื่องนี้ให้เร็วที่สุด แล้วเรื่องระดมคนเข้าสงครามละ พวกเราจัดทัพแนวไหน” เนตรสอดส่องถามต่อ

“ดูเหมือนแนวหน้าจะประกอบไปด้วยกิลด์เล็บมังกร กิลด์ลิ้นมังกร ปีกซ้ายกิลด์หางมังกร ปีกขวากิลด์หนวดมังกร ตรงกลางกิลด์ขามังกร ผู้บัญชาการศึกนี้คือกิลด์เกล็ดมังกร ส่วนกิลด์ที่เหลือเป็นแนวหลัง” ซากุระสีแดงตอบ

เนตรสอดส่องทำหน้าสงสัยกล่าวว่า

“แปลกจริง ปกติแนวหน้าต้องเป็นแก๊งหมอฟีไม่ใช่หรือ” (คำฟ้า = หมอฟี, หมี่ = ควายธนู, ท่องลม = กุมารทอง, อักษรกระบี่ = นางไม้ไร้ปราณี)

“มันคงเป็นการหยั่งเชิงก่อน ถ้าฝ่ายตรงข้ามอ่อนด้อย คำฟ้าคงสั่งโจมตีครั้งใหญ่”

ชากระสีแดงอธิบาย เนตรสอดส่องมองดูเพื่อนสาวแล้วกล่าวว่า
 “เธอคิดว่าการต่อสู้ครั้งนี้จะมีปัญหาไหม”
 “ไม่รู้เหมือนกัน แต่ถ้าเบื้องหลังมีชายคนนั้นจริง บางทีพวกเรากำลังเดินไปสู่
 กับดักขนาดใหญ่ ซึ่งอาจจะพาพวกเราล่มสลายทั้งกิลด์ก็เป็นได้” ชากระสีแดงตอบ ทำให้
 เนตรสอดส่องตะลึงมองเพื่อนสาวอยู่นาน
 “มัน...ร้ายแรงถึงขนาดนั้นเชียวหรือ” เนตรสอดส่องเอ่ยปากถาม
 “อืม ถ้าฉันคาดเดาไม่ผิดพลาดนะ” ชากระสีแดงตอบ

ช่วงบ่ายของวัน นางฟงได้เข้าไปทำการทดสอบเหล่านักฆ่าจากกิลด์ฟังพอน
 คนที่ตอบคำถามของนางฟงได้มีเพียงยี่สิบสองคน ดังนั้นนางฟงจึงยังไม่สามารถให้อีกแปด
 คนที่ตอบผิดพลาดเข้าร่วมภารกิจได้ในครั้งนี้

นางฟงตั้งใจว่าจะออกฟไลน์ไปหลายวันให้คนในสิบกิลด์พันธมิตรรู้ พอ
 เขาและกลุ่มเพื่อนหายตัวไปได้หนึ่งวัน กลุ่มนักฆ่ากิลด์ฟังพอนก็เริ่มปฏิบัติการตามแผน
 เมื่อพระอาทิตย์ตกดิน กลุ่มนักฆ่ากิลด์ฟังพอนในชุดนินจาทั้งหมดก็ออกไปสู่
 ซ่อนเตรียมโจมตีกิลด์ไม้สักทอง ซึ่งผู้เล่นคนหนึ่งที่อยู่ในกลุ่มสวปรหารสามารถสืบหา
 ข้อมูลมาได้ แผนการถูกวางไว้อย่างรัดกุมที่สุด โดยมีกำหนดการลอบโจมตีกิลด์ไม้สักทอง
 ระหว่างที่กลับมาจากการฝึกฝีมือนอกเมือง

เวลาหนึ่งทุ่ม ระหว่างเดินทางกลับเมือง ผู้เล่นกิลด์ไม้สักทองจำนวนเก้าคนก็ถูก
 โจมตีอย่างหนักหน่วงจากผู้เล่นนักฆ่ากิลด์ฟังพอนทั้งยี่สิบสองคน หลังจากต่อสู้กันอยู่
 หลายนาที ในขณะที่ผู้เล่นกิลด์ไม้สักทองกำลังเสียเปรียบ อยู่ๆ ผู้เล่นกิลด์ไม้ซุงสิบกว่าคน
 ก็เข้ามาช่วยเหลือ กลุ่มผู้เล่นนักฆ่ากิลด์ฟังพอนสู้กันต่ออีกไม่นานก็รับกระจายกำลังกัน
 หลบหนีอย่างรวดเร็ว

พอการสู้รบสงบลง เด็กหญิงกิลด์หงส์ที่มากับกิลด์ไม้ซุงก็ได้บอกกล่าวประมาณ
 ว่า นี่คงเป็นการกระทำของกิลด์แซ่มังกร ผู้เล่นกิลด์ไม้ซุงมีความแค้นกับกิลด์แซ่มังกรอยู่
 แล้ว ต่างก็ให้การสนับสนุนคำพูดของเด็กหญิงกิลด์แซ่มังกรทั้งหมด ผู้เล่นกิลด์ไม้สักทอง
 คนหนึ่งเป็นเพื่อนรักกับผู้เล่นกิลด์ไม้ซุง ทิศทางของการพูดคุยจึงไปในทิศทางเดียวกัน
 เด็กหญิงกิลด์แซ่มังกรลอบยิ้มในใจ เมื่อแผนการลุล่วงไปด้วยดี

นอกจากกิลด์ไม้สักทองที่เป็นกิลด์แซ่มังกรลำดับที่ห้าจากหัวแถวแล้ว ยังมีกิลด์

ไม่ประดู่ลำดับที่หก และกิลด์ไม้สนระดับที่สี่ถูกโจมตีด้วยเช่นกัน เพียงแต่ไม่ได้ถูกโจมตีในวันเดียวกันเท่านั้น และเพื่อไม่ให้เป็นที่สงสัย ผู้เล่นกิลด์ไม้สนจึงถูกลอบฆ่าทั้งหมด ส่วนกิลด์ไม้ประดู่ถูกคนของกิลด์ไม้ซุงและกิลด์ไม้สักทองช่วยไว้ ตามแผนการของเด็กหญิงกิลด์หงส์คนเดิม

เหตุการณ์ลอบสังหารในครั้งนี้ ทำให้กิลด์เซ้ไม้ไม่อาจอยู่เฉยได้อีกต่อไป ผู้นำกลุ่มกิลด์ไม้ยางจึงทำการเปิดประชุมด่วนอีกครั้ง ดูเหมือนกิลด์ไม้สน กิลด์ไม้ประดู่ และกิลด์ไม้สักทองเริ่มเห็นถึงกลางร้ายจากกิลด์เซ้มังกรแล้ว พวกเขาจึงกลับหัวเปลี่ยนข้างมาสนับสนุนแนวคิดของกิลด์ไม้ซุงทันที

แน่นอนทุกอย่างคงไม่ง่ายดายนัก ถ้าไม่มีตัวละครหลักเช่นเด็กหญิงกิลด์เซ้หงส์ที่คอยยุยงรวมถึงชี้แนะผ่านลูกกิลด์เซ้ไม้ของแต่ละกิลด์จนมาถึงหัวหน้าของตัวเอง เมื่อผู้เล่นหัวหน้ากิลด์เหล่านั้นได้ประเมินสถานการณ์ในปัจจุบันและการจะอยู่รอดต่อไปแล้ว พวกเขาก็มีทางเลือกสายเตียนนั่นคือต้องร่วมมือกับกิลด์ใหม่ฟ้า จึงจะมีขุมกำลังเพียงพอที่จะล้มกิลด์ใหญ่อย่างกิลด์เซ้มังกรได้

แรงกดดันที่เกิดขึ้นในกิลด์เซ้ไม้ปัจจุบันทันด่วน หัวหน้ากิลด์ไม้ยางจึงตัดสินใจส่งหัวหน้ากิลด์ไม้ซุงไปพูดคุยกับกิลด์ใหม่ฟ้าดู เพราะกิลด์ไม้ซุงและอีกสี่กิลด์ไม้แนวร่วมได้แสดงความจำนงขอเข้าร่วมสงครามกับกิลด์ใหม่ฟ้าตั้งแต่ต้นแล้ว พวกเขาถึงขนาดออกปากตัดขาดจากกิลด์เซ้ไม้ทั้งหมด เนื่องจากไม่ต้องการให้มีผลกระทบด้วย แต่สถานการณ์ปัจจุบันทำให้หัวหน้ากิลด์ไม้ยางไม่มีทางเลือก จำเป็นต้องวานให้หัวหน้ากิลด์ไม้ซุงเป็นสะพานถึงกิลด์เซ้ไม้ที่เหลือเข้าร่วมด้วย ดังนั้นหัวหน้ากิลด์ไม้ซุงจึงต้องเดินทางมายังกิลด์ใหม่ฟ้าด้วยตัวเองอีกครั้ง

ห้องประชุมตึกบัญชาการกิลด์ใหม่ฟ้า อรุณเชื้อเชิญให้หัวหน้ากิลด์ไม้ซุงนั่ง พอทั้งสามนั่งลงซุงก็กล่าวขึ้นว่า

“วันนี้ฉันมีข่าวมาแจ้ง”

“ข่าวอะไรหรือ หวังว่าจะไม่เป็นข่าวร้ายนะ เพราะเมื่อคืนหน่วยปะทะเร็วที่สามของเราถูกรุมฆ่าเกือบสามสิบคน” ขวัญกล่าวขึ้นน้ำเสียงเซ็งๆ

“เป็นข่าวดี กิลด์ไม้หลักของพวกเราทั้งหมดขอเข้าร่วมสงครามครั้งนี้ด้วย” ซุงตอบ ทำให้อรุณและขวัญทำหน้ากึ่งดีใจกึ่งแปลกใจไม่น้อย

“นายเกลี้ยกล่อมพวกเขาหรือ” ขวัญเอ่ยปากถาม ซุงส่ายหน้ากล่าวว่า
 “พวกเขาถูกโจมตี” ขวัญหันหน้าไปมองอรุณทันที
 ‘เงาดำเนินแผนการแล้ว นี่ไม่ถึงพวกเขาจะร้ายกาจเพียงนี้’ อรุณคิดในใจ ก่อน
 จะกล่าวขึ้นว่า

“จากกิลด์แซมมิงกร”

“ไม่แน่ใจเหมือนกัน แต่กลุ่มผู้เล่นที่ถูกโจมตีต่างพูดเหมือนกันทุกกิลด์ พวกเขา
 ถูกคนของกิลด์แซมมิงกรโจมตี กิลด์ไม่สนใจที่ปะทะกับพวกมันถึงกับถูกฆ่าทั้งหมด” ซุงตอบ
 “ไม่สงสัยเป็นคนของกิลด์อื่นหรือ” อรุณถามต่อ

“เราไม่เคยมีปัญหากับใครยกเว้นกิลด์แซมมิงกร พวกมันหาเรื่องเราอยู่ตลอด
 ดังนั้นต้องเป็นกิลด์แซมมิงกรอย่างแน่นอน” ซุงกล่าวน้ำเสียงมั่นใจ อรุณคลี่ยิ้มที่มุมปาก
 เล็กน้อย

‘เงา’ นายท่างานได้หมดจดนัก ตอนนี้นักกองกำลังของกิลด์ใหม่ฟ้าและพันธมิตรอีก
 สองกิลด์บวกกับกิลด์แซมมิงกรทั้งหมด ถือว่าสู้กันแล้ว ส่วนด้านทักษะการต่อสู้พวกเรายัง
 ด้อยกว่าศัตรูพอสมควร นายจะทำยังไงให้พวกเราได้เปรียบละที่นี้ หึๆ ฉันรู้สึกชอบนาย
 เหมือนกันแฮะ’ อรุณคิดในใจ

“ผู้นำกิลด์แซมมิงกรจะมาพบพวกเรานี้แหละ ฉันจะได้เตรียมต้อนรับ” ขวัญเอ่ยปาก
 ถาม

“สถานการณ์เริ่มค่อนข้างตึงเครียดแล้ว พรุ่งนี้เลยเป็นยังไง” ซุงถาม
 ขวัญหันไปมองอรุณที่นั่งอยู่หัวโต๊ะ เพื่อให้เขาเป็นคนตัดสินใจ
 “โอเค พรุ่งนี้สิบเอ็ดโมงเช้าเจอกันที่กิลด์ฉัน พวกเราจะวางแผนรับมือกิลด์แซมมิงกร
 กัน”

อรุณกล่าวจบ ซุงก็รีบลุกขึ้นจับมือกับขวัญและอรุณ ก่อนจะขอตัวกลับไปแจ้งข่าว
 ให้กับผู้นำกลุ่มของตัวเองได้รับรู้ หลังจากซุงกลับไปแล้ว ขวัญก็หันหน้ามามองอรุณ
 หัวหน้าที่กิลด์ตัวเองกล่าวว่า

“กิลด์แซมมิงกรคงไม่คิดสั้นแน่ ใครเป็นคนโจมตีกิลด์แซมมิงกรนะ”

“ฉันก็บอกเธอแล้วยังไงละ เงาดำที่อยู่เบื้องหลังเป็นคนจัดการเรื่องในครั้งนี้” อรุณ
 ตอบ ขวัญส่ายหน้ากล่าวว่า

“ถ้านายหมายถึงยอดยุทธ์คนนี้อยู่ในกิลด์ปอมปอมนั่นละก็...ฉันยืนยันหมดแน่นอนอยู่

ในกิลด์ตลอดทั้งวัน เขาไม่ได้ไปไหนเลย”

“นั่นพวกเจ้าของตุ๊กตาฉางเอ๋อละ” อรุณเอ่ยปากถาม

“พวกนั้นออฟไลน์ไปตั้งแต่มานานแล้ว” ขวัญตอบ อรุณมองหน้าเพื่อนสาว
กล่าวว่า

“ชาวโคมลอยหรือเปล่า”

“ไม่ พวกเขาหายหน้าไปจริงๆ คนที่ทำหน้าที่ส่งตุ๊กตาฉางเอ๋อแทน ล้วนเป็นคน
ของกิลด์แซ่หงส์” ขวัญตอบ ทำให้อรุณต้องตีหน้ายุ่งอีกครั้ง

“แล้วความเคลื่อนไหวของกิลด์แซ่หงส์ละ” อรุณถามต่อ

“นอกจากจะบริหารมรดกตกทอด ส่งตุ๊กตาฉางเอ๋อแล้ว พวกเธอก็ล้วนเคลื่อนไหวอยู่
บนสนามต่อสู้ของสัตว์อสูรทั้งสามตัว ไม่ได้เข้ามาเกี่ยวข้องกับสงครามระหว่างกิลด์ของ
พวกเราสักนิด” ขวัญตอบ

อรุณใช้มือเกาศีรษะกล่าวว่า

“การติดต่อระหว่างกิลด์ใหม่ฟ้า กิลด์แซ่ไม้ กับลึบกิลด์พันธมิตรช่วงนี้เป็นยังไง
มีอะไรน่าสงสัยบ้างไหม”

ขวัญส่ายหน้ากล่าวว่า

“กิลด์ใหม่ฟ้าและกิลด์แซ่ไม้ แม้จะมีการติดต่อกับลึบกิลด์พันธมิตรอยู่บ้าง แต่ก็
เป็นการติดต่อของคณะด้านล่างหรือสมาชิกในกิลด์ ซึ่งมันก็เป็นปกติที่ผู้เล่นจะมีเพื่อนต่าง
กิลด์”

“เฮ้อ...เงาดำคนนี้ สุดยอดเกินไปแล้ว” อรุณกล่าวขึ้นเบาๆ ขวัญมองเพื่อนชาย
กล่าวว่า

“นายคิดว่า เงาดำที่นายพูดถึงจะเป็นอันตรายกับพวกเราไหม”

“ฉันยังตอบไม่ได้หรอก เป้าหมายของเขาคงต้องการล้มล้างกิลด์แซ่มังกรเช่นกัน
ตอนนี้เขาใช้แผนดึงคนของกิลด์แซ่ไม้มาเข้ากับพวกเราแล้ว ลำดับต่อไปเขาจะทำอะไรต่อ
ฉันอ่านใจเขาไม่ออกสักนิด” อรุณกล่าวยิ้มๆ

“เขาทำได้ยังไงกัน วางแผนให้คนต่อสู้กันได้ถึงขนาดนี้” ขวัญเอ่ยปากถามขึ้น

“ถ้าเปรียบกับกระดานหมากล้อม เงาดำนั้นเป็นคนวางกลยุทธ์ เขาย่อมอ่านเกมไว้
แทบทุกด้าน ไม่ว่าพวกเราจะขยับไปที่ใด ล้วนตรงกับแผนการที่เขาได้วางไว้ทั้งหมด” อรุณ
ตอบ

“เขาถือหมากฝรั่งพวกเรา แสดงว่าพวกเราจะไม่แพ้ใช้ไหม” ขวัญเอ่ยปากถาม อรุณ
ส่ายหน้ากล่าวว่า

“ไม่รู้สิ ถ้าเจาดำนั้นมีแผนอื่นรองรับและยอมสละหมากกิลด์ใหม่ฟ้า เราก็อาจจะ
ไม่มีที่ยืนอีกต่อไป ซึ่งฉันเองก็ขอภาวนาว่าอย่าให้เจาดำคิดแบบนั้นเลย”

“เฮ้อ...เรื่องเจาดำ นอกจากฉัน ต่อให้นายพูดยังไง คนอื่นก็คงไม่มีใครเชื่อ” ขวัญ
พูดขึ้น

“เพราะไม่มีใครเชื่อไง ฉันจึงต้องทำตามแผนของเจาดำอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ไม่งั้น
คนที่ถูกกำจัดก่อนย่อมเป็นตัวฉันเอง ไม่ใช่จากเจาดำนะ แต่เป็นคนในกิลด์เดียวกันเองนี่
แหละ” อรุณกล่าวติดตลก ขวัญก็ไม่ได้เถียง เพราะถ้าอรุณยืนยันเรื่องเจาดำโดยที่ไม่มี
หลักฐาน มีหวังถูกปลดออกจากหัวหน้ากิลด์แน่ๆ

ในขณะที่สนทนากัน ผู้เล่นคนหนึ่งก็วิ่งกระหืดกระหอบเข้ามาในห้องประชุม รายงาน
ว่า

“หัวหน้ากิลด์ แะแล้วครับ หัวหน้าหน่วยที่สองของเรากำลังเพลี่ยงพล้ำให้กับกิลด์
แซมมกรบนเส้นทางทิศตะวันออก” อรุณลุกจากเก้าอี้กล่าวว่า

“หัวหน้าหน่วยที่สองหรือ เขาเป็นถึงอันดับสองของยี่สิบขุนพลพิทักษ์กิลด์เราเชียว
นะ ไม่ทราบฝ่ายตรงข้ามส่งใครมาต่อสู้กับพวกเรา”

“เป็นรองหัวหน้ากิลด์เกล็ดมังกรจุล่งครับ” คำบอกกล่าวของสมาชิกในกิลด์ทำให้
อรุณกับขวัญสะท้อนขึ้นมาทันที อรุณพ่นลมหายใจออกมากล่าวว่า

“หนึ่งในสองผู้ครอบครองสัตว์เลี้ยงมังกรสินะ จากที่ได้ยินข่าวมาเขามีฝีมือสูงส่ง
มาก สามารถเป็นหัวหน้ากิลด์ได้อย่างสบาย”

“ถ้าเป็นหมอนั้น นายคงต้องไปเองแล้วละ อรุณ” ขวัญพูดขึ้น

อรุณพยักหน้าก่อนจะเหินร่างพุ่งออกจากหน้าต่างห้อง มุ่งหน้าไปยังจุดปะทะอย่าง
รวดเร็ว

สนามต่อสู้ฝั่งตะวันออก การปะทะระหว่างกิลด์ใหม่ฟ้ากับกิลด์แซมมกรทำให้
ผู้เล่นในเมืองต้องหลีกเลี่ยงการใช้เส้นทางสัญจรนี้ เด็กชายใส่ชุดเกราะสีดำหมวนหอก
สีดำในมือสะบัดเหรียญใส่ผู้เล่นคนหนึ่งของกิลด์ใหม่ฟ้าอย่างหนักหน่วง จนบังเกิดเสียงดัง
เปรี้ยงต่อเนื่องเป็นระยะๆ ชั่วครู่เดียวร่างของผู้เล่นกิลด์ใหม่ฟ้าก็กระเด็นไปหลายเมตร

เด็กชายสวมชุดเกราะสีดำไม่ได้รู้ไล่ต่อ แต่เลือกจะพาดทอกไว้บนปากกล่าวว่า

“เรียกหัวหน้ากิลด์ใหม่ฟ้าออกมาสู้กับฉันดีกว่าไหม”

“ถามหาฉันหรือ” เสียงพูดดังแทรกขึ้น พร้อมกับร่างหลายสิบร่างลอยลงมาจากหลังคาโรงเตี๊ยม จูล่งมองดูอรุณและมองดูกองกำลังที่พามาด้วย

“นายคืออรุณ หัวหน้ากิลด์ใหม่ฟ้าสินะ” จูล่งเอ่ยปากถาม

“ถูกต้อง ดูเหมือนพวกเราจะไม่เคยเจอกันมาก่อนเลย ไม่เหมือนหัวหน้ากิลด์เล็บบังกร พวกเราได้รำลึกความหลังกันประจำ” อรุณตอบและมองหาโดมอนที่เฝ้าคุมอยู่ด้านหลังกสุด โดมอนเห็นอรุณแว้มาทางตนก็คำรามฮึ่มๆ

“ทำไมคนของนายต้องไล่ชุดนินจาด้วย” จูล่งเอ่ยปากถามแทรกขึ้น

“มันเป็นกลยุทธ์ของฝ่ายฉันที่ใช้รับมือกับพวกนายยังล่ะ” อรุณตอบ พริบตาเขาก็ถึงดาบสีดำสนิทออกมาจากฝักและชี้ปลายดาบลงบนพื้น จูล่งตาเป็นประกายกล่าวว่า

“ได้ข่าวว่าฝีมือดาบของหัวหน้ากิลด์ใหม่ฟ้าเยี่ยมยอดนัก วันนั้นคงต้องขอคำชี้แนะแล้ว”

อรุณยิ้มกล่าวว่า “เช่นเดียวกัน ฝีมือของจอมยุทธ์จูล่งสะท้านหัวทั้งหนานถึง แม้แต่หัวหน้ากิลด์เล็บบังกรก็ไม่ใช่คู่มือเปรียบติด”

“บัดซบ!” โดมอนร้องตะโกนขึ้นเสียงดัง จูล่งยกทอกในมือเป็นเชิงปรามโดมอนก่อนจะกล่าวต่อไปว่า

“ฝีมือนายช่างร้ายจริงๆ เพียงออกปากไม่กี่คำก็อาจจะทำให้ฉันกับหัวหน้ากิลด์เล็บบังกรต้องผิดใจกันแล้ว นายเป็นถึงหัวหน้ากิลด์ใช้กลยุทธ์ขั้นต่ำแบบนี้ไม่ละอายหรือไม่ว”

อรุณหัวเราะกล่าวว่า “ฉันพูดความจริงทำไม่ต้องละอายด้วย หรือนายจะบอกว่าตัวเองกระจอกกว่าหัวหน้ากิลด์เล็บบังกร ฉันจะได้จดจำใส่ใจไว้เป็นพิเศษ”

“จูล่ง ฉันจะเป็นคนสู้กับมันเอง” โดมอนกล่าวเสียงดังลั่น

จูล่งหันไปมองโดมอนสีหน้ายุ่งเหยิง เพราะถ้าเขาไม่ยอมให้โดมอนเป็นคนสู้สุดท้ายเรื่องที่ถูกรุณยุแหยะจะกลายเป็นเรื่องจริงขึ้นมา

“คำพูดนายร้ายกาจมาก ฉันจะรอดูฝีมือของนายก็แล้วกัน” จูล่งกล่าวจบก็ถอยออกมายืนข้างหลัง ปล่อยให้โดมอนถือทอกสีแดงเพลิงออกมาแทน

อรุณหันไปมองผู้เล่นด้านหลังกล่าวว่า “ไปช่วยคนของเรา”

สิ้นเสียงสั่งการ ผู้เล่นในชุดนินจาทั้งยี่สิบกว่าคนก็กระจายกำลังกันไปช่วยเหลือลูกกิลด์ใหม่ฟ้า โดมอนในร่างชุดเกราะหมุนหอกในมือ พริบตาทีะยานเลือกแหว่งคมหอกออกมาข้างหน้า อรุณดีตร่างถอยหลังพร้อมกับตัวดาบสีดำในมือขึ้นสูง

คราวนี้! เสียงปะทะดังอย่างหนักหน่วง กำลังแขนของโดมอนตีบมาก แรงกระแทกทำให้หอกกระเด็นออกไปด้านข้างเล็กน้อย โดมอนไม่สนใจแรงกระแทกที่เกิดขึ้น เขาตัวดหมุนควงหอกและแทงเข้ามาอีกครั้ง อรุณตัวดาบสีดำปะทะดังเปรี้ยงๆ หลายครั้ง แต่ทั้งสองก็ยังไม่มีใครเสียเปรียบใคร

ในขณะที่โดมอนและอรุณกำลังต่อสู้ จูล่งมองดูรายชื่อสมาชิกในโทรศัพท์ เมื่อเห็นว่าเกิดการออฟไลน์ไปจุดใหม่หลายคน เขาก็ต้องแปลกใจ เพราะคนเหล่านี้ล้วนเป็นยอดฝีมือของกิลด์เลิบบังกร การจะพ่ายแพ้ให้ใครคงไม่ใช่เรื่องง่ายๆ แต่พอเขาเห็นผู้เล่นคนหนึ่งกำลังใช้หอกต่อสู้กับคนของกิลด์เลิบบังกรบนหลังคาโรงเตี๊ยมอย่างคล่องแคล่ว จูล่งถึงกับตาเป็นประกาย เลิกสนใจคู่ของโดมอนกับอรุณทันที

เด็กชายถือหอกธรรมดาเดินเข้าปะทะกับผู้เล่นกิลด์เลิบบังกรและกิลด์ลันมังกรอย่างสบาย ราวกับเขาชำนาญการใช้หอกมาก แม้จะอยู่บนหลังคาโรงเตี๊ยมซึ่งมีพื้นที่จำกัดในการเคลื่อนไหว ผู้เล่นกิลด์เลิบบังกรกับกิลด์ลันมังกรรวมตัวกันก็ยังไม่สามารถสร้างบาดแผลให้กับเด็กชายคนนี้ได้เลย จูล่งไม่รอช้าเห็นร่างขึ้นโปบนหลังคาบ้าง เขามองหน้าเด็กชายที่สวมใส่ชุดนินจาตรงหน้าและมองดูอาวุธหอกระดับหกในมือฝ่ายตรงข้าม

“นายเป็นใคร ฝีมือหอกนายจัดว่าดีมากเลย”

“อย่าพูดมาก จะเล่นสนุกกับฉันก็เข้ามา ฉันกำลังหิวพิชชา” เด็กชายฝ่ายตรงข้ามตอบ ทำให้จูล่งหัวเราะไม่ออกร้องไห้ไม่ได้

“ฉันนั้นขอลุยละ” จูล่งกล่าวจบก็สะบัดหอกเคลื่อนไหวพุ่งเข้ามาแทงอย่างหักโหม เด็กชายสวมชุดนินจาก็หมุนหอกในมือแทงสวนออกไปเช่นกัน

ซึ่ง! ปลายคมหอกปะทะกันจนเกิดเสียงกังวาน แรงกระแทกทำให้ร่างของทั้งสองกระเด็นออกห่างจากกัน เด็กชายมองดูปลายหอกระดับหกที่บินเลี้ยวหายอย่างเซ็งๆ ในขณะที่เดียวกันจูล่งก็กำลังตื่นตระหนกกับความสามารถของฝ่ายตรงข้าม ที่สามารถแทงหอกสวนกลับมาตอบโต้ได้แม่นยำมาก ฝีมือระดับนี้ไม่ได้เจอกันง่ายๆ ในยุทธภพ

เด็กชายชุดนินจาโยนหอกในมือทิ้งและหยิบหอกเล่มใหม่ออกจากกระเป๋ามิติมาควงเล่น ส่วนปากก็บ่นชมบูขมิบราวกับหมิ่นกิ้ง

“บ้าจริง ไม่ค่อยถนัดเท่าไรเลย”

จุล่งไม่ปล่อยให้ฝ่ายตรงข้ามได้พักมือ ทะยานร่างเข้ามาเลือกคมหอกแทงหลายครั้ง แต่เด็กชายชุดนินจาก็ขวางหอกกระแทกและปัดออกได้ทุกครั้ง จุล่งเปลี่ยนเป็นใช้ขาทวัดเตะเจาะช่วงล่างดูบ้าง เด็กชายชุดนินจาคำรามพลิกเท้าเตะสกัดเช่นกัน จุล่งเหวี่ยงหมัดเข้าไปหน้าเด็กชายต่อทันที

ตูม! เด็กชายชุดนินจาใช้มือปัดออกอย่างหวุดหวิดและตัวเตะเหวี่ยงขึ้นสูง จุล่งส่งเสียงคำรามรีบตีตรงออกห่างอย่างรวดเร็ว ทำให้เขารอดพ้นจากการเตะฝ่าหมากในพริบตา เด็กชายหัวเราะเหินร่างขึ้นสูงก่อนจะพาดหอกลงใส่ศีรษะจุล่งต่อเนื่อง จุล่งนึกไม่ถึงวิชาตัวเบาฝ่ายตรงข้ามจะร้ายกาจถึงเพียงนี้ เขาจึงไม่ได้เตรียมตัวหลบ

เปรี้ยง! จุล่งขวางหอกขึ้นรับไว้ แต่แรงพาดก็ทำให้หลังคาโรงเตี๊ยมทะลุ

โครม! เสียงร่างจุล่งร่วงหล่นไปบนชั้นสอง จุล่งไม่กล้าอยู่ในโรงเตี๊ยมนาน จึงตีตัวออกจากชั้นสองร่อนลงมายืนบนพื้น

จุล่งมองขึ้นไปบนหลังคาที่ต้องแปลกใจ เมื่อไม่เห็นร่างเด็กชายชุดนินจาคนนั้นแล้ว พอจุล่งมองดูนาฬิกาก็ใจหายวาบ เพราะยอดฝีมือเก่าคนของฝ่ายเขาได้ตายไปจนหมดสิ้นแล้ว

“ฝ่ายตรงข้ามมียอดยุทธระดับสูงแฝงอยู่จำนวนหนึ่ง”

จุล่งกล่าวจบก็หันไปมองโดมอนที่กำลังปะทะกับอรุณอย่างดุเดือด แต่ดูเหมือนฝ่ายอรุณจะเหนือกว่ามากจึงเป็นฝ่ายรุกมากกว่ารับ ทักษะพิเศษสายอาชีพหอกและทักษะพิเศษสายอาชีพดาบถูกนำมาใช้ประลองกันอย่างต่อเนื่อง ทำให้ผู้ที่อยู่ในรัศมีโจมตีได้รับบาดเจ็บไปตามๆ กัน จุล่งเองก็ไม่กล้าเข้าไปใกล้เพราะกลัวถูกลูกหลงเหมือนกัน

“หัวหน้าโดมอน ถอนกำลังออกมาก่อน ฝ่ายตรงข้ามมีแผนร้ายแฝงอยู่”

จุล่งร้องตะโกนบอก ทำให้โดมอนที่กำลังปะทะกับอรุณตัดสินใจเคลื่อนร่างออกห่าง การปะทะจึงยุติลง

“เกิดอะไรขึ้น” โดมอนหันไปถามจุล่งที่เห็นร่างมายืนใกล้ๆ

“ดูรายชื่อยอดฝีมือที่นายพามาด้วยสิ”

โดมอนก้มหน้าลงมองดูนาฬิกาข้อมือ เมื่อเห็นรายชื่อยอดฝีมือฝ่ายตัวเองหายไป แก่คนก็ต้องตะลึง เงยหน้ามองอรุณอย่างเคียดแค้น

“นายเยี่ยมยอดมาก นึกไม่ถึงในกิลด์นายจะมียอดฝีมือระดับสูงที่สามารถเก็บคน

ของฉันได้ในเวลาไม่นานแฝงอยู่” ไดมอนแค้นเสียงพูด อรุณใช้เวลาครุ่นคิดประมวลเหตุการณ์เพียงไม่กี่วินาทีก็กล่าวว่า

“ปะทะกับพวกนายทั้งที่ ไม่มีที่เด็ดเลยคงไม่ได้หรอก”

“แล้วพวกเราจะได้เห็นด้วยกัน” ไดมอนคำรามและสับตบหน้าหนีไปเป็นคนแรก จูล่งมองดูอรุณกล่าวว่า

“ยอติฝีมือคนนั้นเป็นใครกัน ฝีมือของเขาเก่งกาจมาก ถ้าปะทะกันจริงๆ ฉันก็ไม่มั่นใจจะชนะเขาไหม”

อรุณคลี่ยิ้มอีกครั้งกล่าวว่า

“เขาคือเงาดำพิทักษ์กิลด์ฉันยังไม่ละ”

จูล่งทำสีหน้าตื่นเต้นกล่าวว่า

“นี่ไม่ถึงกิลด์ใหม่ฟ้าจะซ่อนหน่วยเงาดำอันร้ายกาจไว้ด้วย เพียงเวลาไม่ถึงสิบนาที กลับสังหารยอดยุทธกิลด์เลิบบังกรเก้าคนได้อย่างง่ายดาย หึๆ ดูเหมือนกิลด์นายจะทำให้ฉันรู้สึกสนใจมากขึ้นแล้วสิ ไว้เจอกันใหม่ท่านหัวหน้ากิลด์”

จูล่งกล่าวจบก็เหินร่างจากไปอย่างรวดเร็ว ขวัญในชุดนินจาเดินเข้ามาหาอรุณกล่าวว่า

“คนพวกนั้นฝีมือร้ายกาจจริงๆ”

“หมายถึงศัตรูหรือคนที่แอบปะปนกับพวกเรล่ะ” อรุณถาม

“ยังจะพูดเล่นอีก ฉันหมายถึงกลุ่มคนที่ใส่ชุดนินจาปะปนกับพวกเรานะสิ แต่ฉันก็ไม่เข้าใจนายนะอรุณ ทำไมนายถึงรู้ว่าถ้าพวกเราใส่ชุดนินจาแล้วคนพวกนั้นจะมาช่วย” ขวัญตอบและถามกลับ

“ฮ่า ฮ่า น่าสนใจใช่ไหมละ ตามจริงฉันไม่ได้คาดหวังอะไรหรอก นึกไม่ถึงพวกนั้นจะปรากฏตัวออกมาจริงๆ เอ่อ...คนอื่นมีใครสงสัยอะไรไหม” อรุณเอ่ยปากถาม

“ไม่มี ทุกคนเข้าใจว่าเป็นพวกเรา หรือไม่ก็พันธมิตรของเรา” ขวัญตอบ

“ดี ไม่ต้องบอกอะไรพวกเขา ในเมื่อเงาดำใช้พวกเราทำงานให้ พวกเราก็จะใช้พวกเขาในฐานะหน่วยเงาดำพิทักษ์กิลด์ใหม่ฟ้าเป็นการแลกเปลี่ยนเช่นกัน หึๆ”

อรุณหัวเราะอย่างอารมณ์ดี เนื่องจากเขาเริ่มมั่นใจแล้ว เงาดำพวกนั้นถือทางเขาและจะไม่ทำลายเขาแน่นอน

ในห้องพัก ฉางฟง เนฟ อินดี้ และชินเวียถอดชุดนินจาออกแล้วสวมใส่ชุดปกติ

ชินเวียรับแก้วน้ำจากซีเรีย ก่อนจะนั่งลงบนโซฟา กล่าวว่

“ทำไมเราต้องไปช่วยกิลด์ใหม่ฟ้าด้วย ไหนว่าจะดูพัยค์สู้กันต่างๆ”

“ปัญหาคือพัยค์ตัวนั้นยังไม่แข็งแรงนะสิ เราจึงไม่ช่วยไม่ได้” ฉางฟงตอบ เนฟที่ยืนฟังผนังห้องยิ้มกล่าวว่า

“ไอ้คนถือหอกนั่น ฉันขอจงก็แล้วกัน ทำทางมันจะทำให้ฉันสนุกกว่าปกติเยอะ”

อินดี้ที่เพิ่งจะเดินออกมาจากห้องเปลี่ยนเสื้อผ้าก็กล่าวขึ้นว่า

“เนฟได้เป้าหมายไปแล้ว ฉันยังหาไม่พบเลย ไอ้คนที่ฉันฆ่าไปวันนี้ฝีมือห่วยแตกสิ้นดี”

“โอ้ย...พูดแต่เรื่องฆ่ากัน ฉันทำงานเสร็จแล้วขอตัวไปเก็บเงินก่อนนะ เดี่ยวตาแก่ร้านขายตุ๊กตา NPC จะเบ๊ยว ส่วนเงินจากภัตตาคารก็ยังไม่รู้กำไรเท่าไรแล้ว คงต้องไปจัดการเอามาเป็นของตัวเองให้เสร็จเรียบร้อย ฉันไปละ”

ชินเวียกล่าวจบก็ลุกจากโซฟาเดินออกไปจากห้องทันที

“ส่วนฉันไปกินพิซซาดีกว่า” เนฟกล่าวจบก็เดินออกจากห้องไปอีกคน อินดี้ที่นั่งคิดสักครู่ก็บอกจะไปหาลูกสมุนที่ป่าบริด ฉางฟงไม่รู้จะไปไหนจึงชวนซีเรียกับซามินไปเที่ยวในเมือง

บนถนนหน้าโรงแรมที่พัก เป็นเส้นทางหนึ่งที่มีการปะทะของกิลด์ใหม่ฟ้ากับกิลด์แข่งมังกรประจำ ทำให้ฉางฟง ซีเรีย และซามินเดินบนถนนสะดวกสบายไม่ต้องเบียดเสียดกับผู้คนเหมือนเคย แต่ความสะดวกสบายก็ต้องแลกมาด้วยความเสี่ยงปะทะกับกิลด์แข่งมังกรและกิลด์ใหม่ฟ้าเช่นกัน

ฉางฟงพาซีเรียกับซามินเดินเล่นอยู่เกือบสองชั่วโมงความซวยก็มาเยือน เมื่อคนของกิลด์เล็บมังกรกับกิลด์ลีนมังกรกำลังจัดทัพและระดมพลมายังเส้นทางนี้

“เฮ้...นายมาจากกิลด์ไหน” ผู้เล่นคนหนึ่งในหลายสิบคนเอ่ยปากถาม

“ผมพักที่โรงแรมแถวนี้ พอดีออกมาหาซื้อของกิน” ฉางฟงตอบยิ้มๆ

“นายอยู่กิลด์ไหน” ผู้เล่นกิลด์เล็บมังกรอีกคนเอ่ยปากถาม

“ผมไม่ได้สังกัดกิลด์ครับ” ฉางฟงตอบยิ้มๆ ผู้เล่นกิลด์เล็บมังกรมองดูตุ๊กตา

ฉางเอ๋อประดับอัญมณีที่เอวของเขาสองตัวตาเป็นประกาย

“ตุ๊กตาดาวนั้นฉันยืมดูหน่อยได้ไหม” ผู้เล่นชายคนแรกที่ถามฉางฟงกล่าวขึ้น

ฉางฟงคลีอี้มปลดตุ๊กตาฉางเอ้อจากเอวยื่นส่งไปให้ดูทันที ผู้เล่นกิลด์เลิบบังกร
อี้มเหยียมหยิบเอาตุ๊กตาฉางเอ้อของฉางฟงไปติดที่เข็มขัดซะงั้น ทำเอาฉางฟงอึ้งไปเลย
เหมือนกัน

“ฉันขอนะ” ผู้เล่นชายคนนั้นกล่าวขึ้น

ฉางฟงทางคิ้วกระตุกกล่าวว่า

“ไม่ได้หรอก มันราคาแพง”

ผู้เล่นคนนั้นทำสีหน้าไม่พอใจกล่าวว่า

“อย่าทวนโมโหฉันได้ไหม ไม่งั้นฉันจะเอาอีกตัวที่เก๋ห่วย รวมถึงของเพื่อนหญิง
ของแกด้วย”

ฉางฟงถอนหายใจกระซิบบอกซีเรีย เธอก็ดึงแขนชามินถอยออกห่างฉางฟง

“จะคืนมาดีๆ ไหม” ฉางฟงแค้นเสียงถาม ผู้เล่นกิลด์เลิบบังกรที่ยึดเอาตุ๊กตา
ฉางเอ้อของฉางฟงไปครองงยหน้าหัวเราะเสียงดังลั่น

“ฮ่า ฮ่า ฮ่า คิดจะสู้กับฉันหรือไอ้เด็กใหม่ มันยังเร็วไปร้อยปีไวย์”

ฉางฟงอี้มเหยียมหยิบหมดหัวใจไปหน้าผายตรงข้ามทันที ผัวะ! อ้ากก! โครม!
ร่างของผู้เล่นเคราะห์ร้ายกระเด็นไปไกลเกือบสิบเมตร ฉางฟงไม่สนใจปฏิกิริยาผู้เล่นอีก
หลายสิบคนที่ตื่นตกใจ หลายคนรีบเคลื่อนร่างเข้ามาหาทางจับตัวฉางฟงไว้ แต่ก็ถูกหมัด
และเท้ากระเด็นกันไปคนละทาง

แซ้ง! แซ้ง! เสียงซัดดาบและกระบี่ออกมาจากฝักดั่งแสบแก้วหู ฉางฟงอี้มเหยียม
เลื่อนมือไปที่กระเป๋ามิติเตรียมดึงดาบออกมาบ้าง แต่แล้วเสียงร้องหนึ่งก็ดังทำให้ทุกอย่าง
หยุดชะงักลง

“ซ้าก่อน ทุกคนเก็บอาวุธ”

ฉางฟงกวาดตามองไปยังเจ้าของเสียง ลักพักเขาก็เลื่อนมือออกมาจากกระเป๋ามิติ
คลีอี้มที่มุมปากกล่าวว่า

“เธอมาทันเวลาพอดี ฉันนึกว่าตัวเองจะต้องตายที่นี่ซะแล้ว”

“อย่างนายคงไม่ตายง่ายๆ หรอกมั้ง”

ชากระสีแดงกล่าวขึ้น ฉางฟงเดินไปยังผู้เล่นที่เอาตุ๊กตาฉางเอ้อของเขาไป ก่อนจะ
แบมือไปด้านหลัง

“ขอคืนด้วย” ฉางฟงกล่าวเสียงเรียบ

“ให้เขาไป” ซากุระสีแดงกล่าวขึ้นเสียงดัง ทำให้ผู้เล่นกิลด์เลิบบังกรคนนั้นต้องปลดตุ๊กตาางเอ่อส่งคืนนางฟงโดยดี เขาจับมาห้อยที่เอวเสร็จก็เงยหน้ามองซากุระสีแดงกล่าวว่า

“ขอบคุณสำหรับการช่วยไถ่เกลี้ย”

“ฉันคงรับคำขอบคุณของนายไม่ได้หรอก เพราะฉันไม่ได้ช่วยนาย แต่ฉันกำลังช่วยคนของฉันต่างหาก” ซากุระสีแดงตอบ

ในขณะที่เดียวกันเธอก็มองดูรอยเท้าของนางฟงสลับกับมองเขาไปด้วย

“ฉันแต่งตัวประหลาดหรือยังไง เธอถึงมองนัก”

“ไม่ได้ประหลาดหรอก แต่ฉันสงสัยนายถ่วงอะไรไว้ที่ขา รอยเท้านายมันถึงลงลึกและชัดเจนแบบนี้ ฉันมั่นใจนะ ต่อให้เป็นผู้เล่นหน้าใหม่ รอยเท้าก็ยังไม่ชัดเจนสุดๆแบบนาย” ซากุระสีแดงตอบ

“ฮ่า ฮ่า พอดีฉันใส่กางเกงในเสริมโยเหล็กนะ จะดูเปลือยละ มันเป็นอาวุธเทพในตำนานเชียวนะ”

ซากุระสีแดงแบ่ปากกล่าวว่า

“เหอะๆ กางเกงในเสริมโยเหล็กเป็นอาวุธเทพในตำนาน งั้นรองเท้าฉันก็เป็นคัตชูมารในตำนานแล้ว นายนี้กว่าฉันโง่หรือไง ฮี...เลิกพูดเรื่องไร้สาระดีกว่า นายมาสอดแนมกิลด์พวกฉันหรือ”

นางฟงชี้นิ้วไปทางผู้เล่นที่เอาตุ๊กตาางเอ่อไปกล่าวว่า

“ฉันบอกพันธมิตรกิลด์เธอแล้วนี่ ฉันพักอยู่แถวนี้ ถ้าไม่ให้เดินแถวนี้จะไปเดินที่ไหน”

“นายจะไปไหนต่อ” ซากุระสีแดงเอ่ยปากถาม

“ร้านโชห่วย” นางฟงตอบ

“ฉันไปด้วยได้ไหมอะ” ซากุระสีแดงกล่าวขึ้นตื้อๆ

นางฟงเหม่อมองฝ่ายตรงข้ามกล่าวว่า

“เธอจะจับฉันหรือ”

ซากุระสีแดงอึ้งไปสักพักก็กล่าวขึ้นว่า

“เอาสมอชิงไหนดัดเนี่ย ฉันก็แค่อยากรู้จักนายมากขึ้นเท่านั้น เพื่อวันหน้าเป็นศัตรูกันฉันจะได้หาทางรับมือนายได้ ไม่เปลืองพลังง่ายๆ”

“โอเค มีเธอไปด้วยก็ดีเหมือนกัน” ฉางฟงกล่าวขึ้น

“มันดีตรงไหน” ซาคุระสีแดงถาม ฉางฟงกวาดตามองไปที่บริเวณกล่าวเสียงดังๆ

ว่า

“เป็นไม้กันหมาง!”

คำพูดของฉางฟง ทำให้เกิดเสียงผู้เล่นคำรามอื้อๆ ด้วยความเคียดแค้น แต่ฉางฟงไม่สนใจยังคงยืนเฉยๆ ไม่สะทกสะท้าน ซาคุระสีแดงส่ายหน้าแข่งกับคำพูดกวนโอ้ยของฉางฟง ก่อนที่เธอจะหันไปโบกมือให้กับสมาชิกในกิลด์เลิบบังกร ทุกคนก็แหวกเป็นเส้นทางสายหนึ่งให้ทันที

ฉางฟงยืมเดินผ่านเข้าไปในกลุ่มผู้เล่นเลิบบังกรเป็นคนแรก โดยมีชีเรียกับซามีนตามติดอยู่ด้านหลังไม่ห่าง ซาคุระสีแดงเดินไปกระซิบกระซาบกับผู้เล่นคนหนึ่งก่อนจะเดินไล่ตามฉางฟงไป

ฉางฟงไม่ได้สนใจซาคุระสีแดงมากนัก เขายังคงเดินซื้อของที่ขายอยู่ตามปกติ ชีเรียเตือนให้ฉางฟงซื้อน้ำยาเลือดด้วย เพราะคืนนี้ฉางฟงมีนัดได้ไปมันเป็นพิเศษ

เจ้าแกล้งขาย NPC พอเห็นฉางฟงก็ตาโต รีบกุลีกุจอส่งลูกน้องให้ยกเก้าอี้ออกมาให้เขานั่ง แล้วยกถังขับให้พนักงานของร้านรีบเอาน้ำผลไม้มาเสิร์ฟอีก ทำทางเอาอกเอาใจของเจ้าแกล้ง ทำให้ผู้เล่นคนอื่นที่แวะมาซื้อหาน้ำยาเลือดต้องแอบชำเลื่องมองแบบเคืองๆ อยู่บ้าง

ซาคุระสีแดงที่มากับฉางฟงก็ได้นั่งด้วย เนื่องจากเธอก็มาส่งน้ำยาเลือดไปแจกจ่ายลูกกิลด์บ่อยๆ ทำให้เธอรู้จักกับเจ้าแกล้พอสมควร ซาคุระสีแดงมองฉางฟงด้วยความแปลกใจและไม่เข้าใจ สำหรับเธอแล้ว การที่เธอได้รับการต้อนรับจากเจ้าแกล้เป็นพิเศษนั้นย่อมต้องมีผลประโยชน์ต่างตอบแทนกับเจ้าแกล้มากพอสมควร แต่ก็นึกไม่ออกเขาจะส่งน้ำยาเลือดหรือน้ำยาเพิ่มพลังจำนวนมากมายไปแจกใคร

‘จริงสิ หมอนี่มีภักตาคารนี่นา’ ในที่สุดซาคุระสีแดงก็นึกถึงเหตุผลออกข้อหนึ่ง เธอจึงไม่จำเป็นต้องหาความจริงในที่นี้อีก

เจ้าแกล้โค้งให้ฉางฟงกล่าวว่า

“ด้วยกิจการของท่านลูกค้า ทำให้เราสามารถขายน้ำยาเลือดและน้ำยาเพิ่มพลังได้มากกว่าปกติหลายเท่าตัวทีเดียว ไม่ทราบวันนี้มาเยือนร้านอ้าวมีอะไรให้รับใช้หรือครับ”

“ฮ่า ฮ่า ไม่มีอะไรมาทรมานหรือเจ้าแกล้ ผมแค่ต้องการส่งน้ำยาเลือดกับน้ำยาเพิ่มพลัง

“ไปกินเองอย่างเคย” ฉางฟงตอบ

“ถ้าแกเยี่ยมหันไปมองพนักงานกล่าวว่า

“หนูๆ เลือด 300 ขวด ชูกำลัง 300 ขวด จัดมาให้เร็วๆ”

พนักงานหญิงสองคนรู้อยู่แล้ว ฉางฟงเป็นลูกค้ายอดนิยมที่สุดของเจ้าแม่ พวกเธอจึงต้องรีบไปจัดเตรียมสินค้าให้ทันที

เจ้าแม่มองดูชากระสีแดงกล่าวว่า

“คุณลูกค้ากิลด์แซมมิงกร วันนี้ก็มาสั่งสินค้าเหมือนกันหรือครับ” เจ้าแม่เอ่ยปาก

ถาม

ชากระสีแดงส่ายหน้ากล่าวว่า “วันนี้ฉันมากับเขา”

“โอ...กิลด์แซมมิงกรจะโชคดีมากที่ได้ร่วมงานกับท่านลูกค้าท่านนี้ พวกเราเหล่า NPC ค้าขาย ถ้าได้ร่วมงานกับเขารวยกันทุกคน” เจ้าแม่กล่าวยิ้มๆ

“แสดงว่า NPC ต่างก็ชอบเขาสินะ” ชากระสีแดงถามเอาข้อมูลต่อหน้าต่อตา ฉางฟง เจ้าแม่ร้านหัวเราะกล่าวว่า

“ก็คงทำนองนั้นครับ”

เจ้าแม่ร้านตอบเสียงๆ เพราะไม่อยากพูดความจริงว่า NPC สายให้ภารกิจหรือสายตอบคำถาม ต่างก็หวาดกลัวฉางฟงจนนี้ขึ้นสมมอกกันแล้ว

เจ้าแม่ร้านยังไม่ได้ผ่ายต่อ พนักงานก็ยกหีบน้ำยาออกมาตรวจนับต่อหน้าฉางฟงพอดี โดยมีซีเรียกับซามีนช่วยกันนับจำนวนแทนฉางฟง เมื่อจ่ายเงินเสร็จ ฉางฟงก็ออกจากร้านขายยามุ่งหน้าไปยังร้านขายของโชห่วยอื่นอีก ฉางฟงทำการเลือกซื้อเครื่องปรุงและอุปกรณ์ในครัวหลายอย่างที่เริ่มจะหมดแล้ว ชากระสีแดงมองดูเขาด้วยความสนใจ

“นายชื่อของพวกนี้ไปเข้าภัตตาคารหรือ” ฉางฟงส่ายหน้ากล่าวว่า

“ไม่หรอก ฉันเอาไปไว้ใช้เอง เวลายุ่งกลางป่ามันเป็นสิ่งจำเป็นไม่น้อย”

ชากระสีแดงไม่ค่อยได้เข้ามาในร้านโชห่วยเท่าไร เธอจึงเดินดูของต่างๆ ไปด้วย

“เหลือเชื่อแฮะ มีของใช้เหมือนภายนอกแทบทุกอย่างเลย”

ชากระสีแดงกล่าวเบาๆ กับตัวเอง สำหรับเธอยอมรับว่าตั้งแต่เล่นเกมมา เธอไม่เคยจะมานั่งทำอาหารหรือซื้ออุปกรณ์แปลกๆ นอกจากอาวุธเลยสักครั้ง พอเดินชมจนพอใจแล้ว เธอก็เดินเข้ามาหาฉางฟง ซึ่งเวลานี้เจ้าแม่กำลังแนะนำสินค้าใหม่ให้ฉางฟงอย่างขะมักเขม้น ฉางฟงฟังจบก็สั่งซื้อมาเก็บไว้ในกระเป๋ามิติทั้งหมด

‘หมอนี่ซื้อแต่อุปกรณ์ทำอาหารทั้งนั้นเลย เรากังวลไปเองหรือเปล่านะ บางที...เขาอาจจะไม่เกี่ยวข้องกับเรื่องรุ่นๆ ที่เกิดขึ้นทั้งหมด’

ชากระสีแดงเริ่มไม่มั่นใจในความคิดของตัวเอง เพราะหลังจากแอบฟังนางฟงคุยหลายครั้งก็พบว่า ทั้งเขาและเพื่อนหญิงของเขาอีกสองคนล้วนแต่คุยเรื่องอาหารหรือไม่ก็ตุ๊กตา ไม่พูดถึงการต่อสู้แม้แต่คำเดียว

‘เพื่อนหญิงสองคนของเขาก็น่าประหลาดนัก คนแรกส่วนใหญ่จะยิ้มอย่างเดียว ไม่ค่อยจะพูดสักเท่าไรถ้าไม่มีใครถาม ส่วนอีกคนคุยกับเขาเหมือนเด็กๆ แถมยังกอดตุ๊กตาซะเนิ่นราวกับเป็นเรื่องปกติของเธอ ไม่ใช่อยู่นิเวศสต้อยอย่างนั้นแหละ เอ้อ...ท่าทางแบบนี้คงเป็นไปได้อยากที่เขาจะวางแผนเล่นงานพวกเรา’ ชากระสีแดงคิดในใจ

นางฟงในขณะจ่ายเงินเขาก็ใช้ทางตามองดูชากระสีแดงแวบหนึ่งเช่นกัน

‘ฮ่า ฮ่า อยู่ดีไม่ว่าดีเดินเข้ามาติดกับดักของเราซะงั้น สนุกจริงโหย บั่นหัวคนเนี่ย’ นางฟงคิดในใจและทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้ต่อไปแบบเนียนๆ

หลังจากออกจากร้านโซห่วย ชากระสีแดงก็กล่าวขึ้นว่า

“นายจะไปไหนต่อหรือ”

“ร้านหนังสือ” นางฟงตอบ ชากระสีแดงทำหน้างنگกล่าวว่า

“นายจะเข้านิยายไปอ่านหรือ”

“ไม่หรอก ฉันไปหาข้อมูลทำธุรกิจใหม่นะ” นางฟงตอบ ชากระสีแดงตาโตกล่าวว่า

“กิจการของนายได้มาจากหนังสือในร้านหนังสือหรือ”

“ก็ไม่เชิงหรอก แต่มันก็พอจะเป็นแนวทางในการสร้างธุรกิจใหม่ได้” นางฟงตอบ

ชากระสีแดงทำหน้าสงสัยกล่าวว่า

“ยกตัวอย่างให้ดูหน่อยสิ มันเป็นแนวทางยังไง”

“ก็มันบอกให้รู้ไว้ว่ายุทธภพออนไลน์มีเครื่องมืออะไรใช้ไดบ้าง และเราสามารถทำอะไรได้บ้าง นี่เป็นขั้นตอนสำคัญที่ไม่จำเป็นต้องเดาสุ่ม” นางฟงตอบ

“จริงอะ” ชากระสีแดงถาม นางฟงทำมาดเข้มพยักหน้าหงิกๆ แต่ในใจกลับกำลังคลั่ง ยิ้ม เมื่อเห็นสีหน้าของชากระสีแดงกำลังเชื่อในสิ่งที่เขาพูดจริงๆ

เมื่อนางฟงพอยจนชากระสีแดงเชื่อสนิทใจแล้ว ทั้งหมดก็เดินทางไปยังจุดหมายไม่ถึงครึ่งชั่วโมงทุกคนก็มาถึงร้านหนังสือ ภายในร้านวันนี้มีผู้เล่นมาใช้บริการไม่มากนัก เนื่องจากร้านหนังสือก็อยู่ในโซนปะทะพอดี ชากระสีแดงแอบจับตาดูนางฟง ซิเรียว และ

ชาวมินต่างๆ

‘เขาสนใจหนังสือทำอาหารเป็นอย่างมาก ส่วนเธอคนนั้นกลับสนใจแต่หนังสือภาษาต่างๆ อืม...มีเพียงยายตุ๊กตาที่ไม่ได้สนใจหนังสือเลย เอาแต่เล่นตุ๊กตา’

ชากระสีแดงเลิกสนใจฉางฟงแล้วเปลี่ยนมาสนใจหนังสือต่างๆ ในร้านดูบ้างเกือบหนึ่งชั่วโมงที่ฉางฟงนั่งอ่านหนังสือทำอาหารที่ได้ะ ชากระสีแดงก็กำลังมองหาเนื้อหาในการสร้างธุรกิจใหม่อย่างขะมักเขม้น แต่เธอก็ยังหามันไม่พบอยู่ดี ไม่นานเธอก็หมดไฟชนหนังสือไปเก็บ

“ซีเรียจะเช่าหรือจะซื้อหนังสือ” ฉางฟงเอ่ยปากถาม

“หนังสือไม่ค่อยน่าสนใจเท่าไร เลือกแบบเข้าตีกว่าละ” ซีเรียตอบ

ฉางฟงพยักหน้าก่อนจะหยิบหนังสือที่ซีเรียเลือกออกมาไปยังเคาน์เตอร์ ระบบเช่าหนังสือในยุทธภพออนไลน์เป็นการส่งหนังสือคืนอัตโนมัติ การยืมแต่ละครั้งหนังสือจะคงอยู่กับผู้อ่านสองวันโลกจริง เมื่อใกล้จะถึงกำหนดส่งทางร้านจะมีข้อความไปเตือนในศึระะ ถ้าต้องการเช่าต่อก็เพียงแค่โอนเงินให้ทางร้าน แต่ถ้าไม่เช่าต่อแล้วก็อยู่เฉยๆ เมื่อครบกำหนดหนังสือเล่มนั้นก็จะหายไปเอง ยกเว้นในกรณีที่ลูกค้าซื้อหนังสือจากร้าน หนังสือเล่มนั้นจะไม่วันหายไป

ฉางฟงตัดสินใจซื้อหนังสือทำอาหารกลับไปสองเล่ม ชากระสีแดงถอนหายใจเอือกเพราะวันนี้เธอต้องเสียเวลาไปเปล่าๆ กับฉางฟง โดยแทบไม่มีอะไรส่อให้เห็นถึงการเป็นศัตรูของพวกเธอเลย นอกจากเที่ยวและซื้อของเท่านั้น แถมในหัวของเขายังมีแต่เรื่องค้าขายอย่างเดียว เวลาเขาหันมาถามความเห็นเธอที่ไร เธอก็ต้องอึ้งทุกครั้งเพราะตอบไม่ได้สักคำถาม

“นั่นกลับกิลด์ก่อนนะ” ชากระสีแดงเอ่ยปากขึ้น เมื่อเห็นฉางฟงกำลังคุยเรื่องอาหาร ไม่มีหยุดพัก

ฉางฟงชะงักค้างกล่าวขึ้นว่า

“เธอจะรีบกลับไปไหนล่ะ ไปกินข้าวกันก่อนดีไหม”

ชากระสีแดงยิ้มผื่นๆ กล่าวว่า

“ฉันมีธุระที่กิลด์ ไปก่อนนะ”

ชากระสีแดงกล่าวจบก็ใช้ชีวิตตัวเองเหินห่างขึ้นไปบนหลังคาโรงเตี๊ยม ไม่ยอมให้ฉางฟงกล่าวอะไรต่อ ไม่นานร่างของเธอก็ทะยานจากไป

“มันจะดีหรือคะ ที่ให้ศัตรูอย่างเธอมาใกล้ชิดกับพวกเรา” ซีเรียเอ่ยปากถาม

“ดีสิ เหตุการณ์ในวันนี้จะเป็นไม้ตายทำให้พวกเรารอดพ้นจากการตกเป็นผู้ต้อง
สงสัยอย่างง่ายดาย”

ฉางฟงตอบ ก่อนจะพาซีเรียและซามีนกลับที่พัก

ตัวอย่าง

บทที่ 2

มหาพาย

ตึกบัญชาการกิลด์เล็บบังกร สายสืบจำนวนมากถูกส่งออกไปสืบข่าวเกี่ยวกับ กองกำลังเงาพิทักษ์กิลด์ใหม่ฟ้า แต่เวลาผ่านไปหลายชั่วโมงแล้ว ทุกคนในที่ประชุมก็ยังไม่ทราบข้อมูลของฝ่ายตรงข้ามอยู่ดี

“ไม่มีใครรู้จักกองกำลังเงาพิทักษ์กิลด์ใหม่ฟ้าเลย” ไดมอนด์พูดขึ้น

“หรือมันเป็นพันธมิตรกิลด์ใหม่ฟ้าปลอมตัวขึ้นมา” ยูยะสันนิษฐาน

“อืม...มีความเป็นไปได้ การที่มันปกปิดใบหน้าแสดงว่าพวกมันไม่ต้องการให้ใครล่วงรู้ หรือไม่ก็อาจจะกลัวพวกเราอยู่เหมือนกัน” ไดมอนด์คาดการณ์ไปตามที่เห็น หมีที่เข้าประชุมด้วยส่ายหน้ากล่าวว่า

“ฟังจากที่พวกนายพูดมา ฝีมือพวกมันยอดเยี่ยมมากไม่ใช่หรือ ถ้าเป็นเช่นนั้นมันจะกลัวพวกเรารู้ตัวจริงของพวกมันไปทำไม ยิ่งไงพวกเราทำอะไรมันไม่ได้อยู่แล้วถ้ามันจะหนี”

“จูล่ง นายปะทะกับมันคนหนึ่งไม่ใช่เหรอ นายคิดว่าเคยเจอคนแบบนี้ในเมืองหนานถึงไหม” ยูยะเอ่ยปากถามขึ้น จูล่งส่ายหน้ากล่าวว่า

“ฝีมือของมันสูงส่งมาก ในเมืองหนานถึงผู้เล่นที่มีฝีมือเพลงหอกระดับนี้แทบจะนับหัวได้ ถ้าไม่ใช่กองกำลังลับของกิลด์ใหม่ฟ้าจริงๆ ก็น่าจะเป็นผู้เล่นที่มาจากถิ่นอื่น”

“ถ้ามันกับคำฟ้าปะทะกัน นายให้น้ำหนักที่ใคร” ไดมอนด์ก็สนุกสนานเอ่ยปากถาม จูล่งดวงตาวาวโรจน์กล่าวว่า

“ฉันคงให้คำตอบไม่ได้ จนกว่าจะเห็นพวกเขาปะทะกัน” คำตอบของจูล่งทำให้

ทุกคนตกใจไม่น้อย ไดมอนสูดหายใจลึกๆ กล่าวน้ำเสียงเคร่งเครียดว่า

“เพลงหอกของคำฟ้าเป็นหนึ่งในเมืองหนานถึงใครๆ ก็รู้ดี นายไม่ให้น้ำหนักศัตรู
พวกเราเกินไปหรือ”

“มันเก่งจริงๆ นะ” จูล่งยังคงยืนยันด้วยดวงตามั่นคง ทำให้ทุกคนพูดอะไรไม่ออก
อีก ยูสะนิ่งไปชั่วครู่ก็กล่าวขึ้นว่า

“แล้วฝีมือกองกำลังเงาคนอื่นล่ะ”

“พวกมันก็ต้องเก่งอยู่แล้ว ไม่เช่นนั้นคงสังหารยอดฝีมือของฉันทันทีได้” ไดมอน
ตอบ

“ระดับไหนล่ะ” ยูสะถามต่อ

“...”

ทุกคนนิ่งไปสักพัก ยูสะก็กล่าวขึ้นว่า

“สิ่งที่พวกเราต้องสืบให้รู้แน่ชัดก็คือ พวกมันเก่งระดับเดียวกันไอ้คนที่ปะทะกับ
จูล่งไหม ถ้าใช่...ผลลัพธ์สุดท้ายฉันไม่คิดว่ามันจะออกมาดี”

“บ้านิ!” ไดมอนสบถคำเสียงดัง ในขณะที่ชากระสีแดงเดินเข้ามาในห้องพอดี

“เธอไปไหนมา” ไดมอนเอ่ยปากถาม แต่ไม่ได้ถามประชิดเหมือนที่ผ่านมา เนื่องจาก
ไดมอนรู้สึกขอบคุณที่ชากระสีแดงยกมือสนับสนุนพวกตนนั่นเอง

“ฉันให้คนมาบอกแล้วนี่” ชากระสีแดงตอบและเดินมานั่งยังเก้าอี้ว่าง

“ฉันรู้ เธอให้ลูกน้องฉันมาบอกว่ากำลังติดตามข้อมูลคนที่คาดว่าจะเป็ศัตรู
คนหนึ่ง ฉันจึงถามว่าไปไหนมาไง” ไดมอนถามต่อ ชากระสีแดงพยักหน้ากล่าวว่า

“ฉันติดตามเด็กชายคนหนึ่งที่อยู่ในเมืองหนานถึงนี่แหละ แต่ดูเหมือนเขาจะ
ไม่เกี่ยวข้อง บางทีฉันอาจจะคิดมากไปเองก็ได้”

“นี่ไม่ถึง เธอจะดูคนผิดเป็นเหมือนกันนะแดง” ยูสะกล่าวยิ้มๆ ชากระสีแดง
เบ้าปากกล่าวว่า

“ฉันเป็นมนุษย์นะ ไม่ใช่เทพดาจะได้คาดการณ์ถูกทุกครั้ง”

จูล่งสบโอกาสที่ไม่มีคนถามอะไรชากระสีแดง ก็กล่าวขึ้นว่า

“เนตรสอดส่องรู้เรื่องเงาพิทักษ์กิลด์ใหม่ฟ้าไหม”

“เขาบอกไม่รู้ สำหรับฉันกรณีแรก คนพวกนั้นอาจจะเป็นกิลด์ใหม่ฟ้าจัดเตรียมไว้
เล่นงานพวกเราตั้งนานแล้ว กรณีที่สอง พวกมันต้องเป็นคนนอกที่กิลด์ใหม่ฟ้าเชิญมาอย่าง

แน่นอน เนื่องจากในกลุ่มพันธมิตรของพวกมันไม่มีใครเก่งวิชาหอกแบบนั้นหรอก นายเอองก็รู้ดีที่จุล่ง” ซากุระสีแดงย้อนถาม จุล่งพยักหน้ากล่าวว่า

“เธอฉลาดเป็นอันดับหนึ่งของกิลด์แซมมิงกร ไม่ทราบพอจะคาดคะเนได้ไหมว่าคนเหล่านั้นเป็นใครกันแน่ ที่ฉันถามเพราะต้องการคำวิเคราะห์จากตัวเธอจริงๆ”

ซากุระสีแดงจ้องมองจุล่ง ก่อนจะกล่าวว่า

“ฉันจะตอบตามความรู้ลึกซึ้งของฉัน จะเชื่อหรือไม่ก็แล้วแต่ คนพวกนั้นไม่ได้เป็นเงาพิทักษ์กิลด์ใหม่ฟ้าแน่นอน ไม่เช่นนั้นอย่างน้อยที่ผ่านมาก็ต้องมีการพูดถึงยอดยุทธ์ที่ใช้หอกหรือกลุ่มคนแปลกๆ กลุ่มนี้บ้าง”

“งั้นเธอพอจะระแคะระคายเรื่องคนกลุ่มนี้หรือเปล่า” จุล่งถามต่อ ซากุระสีแดงมองหน้าเพื่อนในกลุ่ม ลึกพักเธอก็กล่าวว่า

“ก็พอจะมีกลุ่มคนที่น่าสงสัยอยู่บ้าง แต่ฉันยังหาจุดเชื่อมโยงเข้ากับเหตุการณ์ที่แน่นอนไม่ได้ ยิ่งสืบเท่าไร ฉันยิ่งเริ่มสับสน ตอนนี้ฉันจึงคิดถอยออกมามองดูสถานการณ์ก่อน บางทีอาจจะเห็นเป้าหมายชัดเจนมากกว่าเดิม”

“บอกได้ไหมพวกเขาเป็นใคร” จุล่งเอ่ยปากถาม

“กลุ่มผู้สร้างตุ๊กตาดางเอ๋อ แต่ฉันไม่อาจจะฟันธงเป็นพวกเขา” ซากุระสีแดงตอบยู่ส่ายหน้ากล่าวว่า

“ในความคิดฉัน ไม่น่าจะใช้พวกมัน เหตุผลก็คือ การเข้าร่วมสงครามไม่มีประโยชน์อะไรกับพวกมันเลย เพราะมีแต่เสียกับเสีย”

“ฉันเห็นด้วยกับยูสะ การขายตุ๊กตาดางเอ๋อมีช่วงเวลาจำกัดที่แน่นอน พวกมันจะมาเปลี่ยนตัวกับสงครามที่พวกมันไม่เกี่ยวข้องทำไม สู้ถือโอกาสนั้นนอนนับรายได้ที่รู้ๆไม่ดีกว่าหรือ” โดมอนพูดขำขึ้นอีกคน

ซากุระสีแดงถอนหายใจเฮือกใหญ่ก่อนจะกล่าวว่า

“เพราะเหตุผลที่ฉันยกกันเหล่านี้ จึงทำให้ฉันสับสน ไม่แน่ใจกับการตัดสินใจของตัวเองเป็นครั้งแรก”

จุล่งนิ่งเงียบไปนานก็กล่าวว่า

“ตามที่เธอเคยแจ้งข้อมูลไว้ ชายผมสีทองซึ่งเป็นหนึ่งในกลุ่มผู้ผลิตตุ๊กตาดางเอ๋อคือคนที่พวกเราเคยเจอนอกเมืองใช้ไหม”

“ถูกต้อง” ซากุระสีแดงตอบ

“อืม...ฝีมือเขาไม่ธรรมดาจริงๆ นั่นแหละ เออ...เธอพอจะหาทางให้ฉันพบกับเขาได้ไหม ถ้าเป็นชายคนที่ใช้หอก ฉันน่าจะคุ้นเคยกับเขาพอสมควร”

“ไม่มีปัญหา นายจะลองดูก็ได้ แต่ขอบอกนายก่อน หมอนี่นิสัยกวนอารมณ์สุดๆ” ซากุระสีแดงตอบ จูล่งดวงตาเป็นประกายกล่าวว่า

“ยิ่งกวนอารมณ์ยิ่งดี ฉันจะได้ใช้หอกของฉันทดสอบความสามารถของฝ่ายตรงข้ามเสียหน่อย”

“เฮ้ย ไม่ได้นะจูล่ง ไอ้หมอนี่มันมีความเกี่ยวข้องกับสืบทอดพันธุกรรม ถ้านายไปลากสืบทอดพันธุกรรมเข้ามาเกี่ยวข้องกับสงครามเพิ่มอีก พวกเราจะเสียมากกว่าได้นะ” ยูยะเอ่ยปากเตือน

“ฉันเห็นด้วยกับยูยะ ถ้านายต้องการเล่นกับพวกมันจริงๆ เอาไว้หลังจากจัดการกิลด์ใหม่ฟ้าได้ไหม” โดมอนกล่าวเสียงเครียด เพราะถ้าเกิดเป็นไปตามที่ยูยะคาดการณ์ต่อไปเป็นกิลด์แซมมอร์กก็ไม่น่าจะรับมือไหว

จูล่งยิ้มเล็กน้อย ก่อนจะกล่าวเปลี่ยนเรื่องว่า

“เรื่องกิลด์ใหม่ฟ้า เราจะบุกอีกตอนไหน”

“คงเป็นพรุ่งนี้ เราจะทดลองวางกำลังสามแถวเปลี่ยนกันเข้าโจมตีตลอดทั้งวัน เพื่อยึดครองพื้นที่พวกมันเพิ่มเติม เราจะบีบบังคับพวกมันถอยร่นเข้าไปในตึกบัญชาการ” โดมอนอธิบาย

จูล่งเห็นว่าสามารถทำได้จึงพยักหน้ารับ ซากุระสีแดงก็ไม่ได้คัดค้าน เพราะเธอกับโดมอนไม่ค่อยจะถูกชะตากันสักเท่าไร ยิ่งออกความคิดเห็นมาก ยิ่งทำให้ฝ่ายตรงข้ามไม่พอใจเสียเปล่าๆ เธอจึงเลือกนั่งเฉยแทน

ตึกบัญชาการกิลด์ใหม่ฟ้า อรุณกับขวัญกำลังนั่งวางแผน เพราะทั้งสองต่างก็รู้ว่า พรุ่งนี้พวกตนจะต้องรบศึกตั้งแต่เช้าแน่นอน เป้าหมายของฝ่ายตรงข้ามอยู่ที่การชิงพื้นที่อย่างไม่ต้องสงสัย ดังนั้นทั้งสองจึงต้องวางกำลังที่มีอยู่ให้ดี เพื่อไม่ให้เสียเปรียบฝ่ายตรงข้ามเกินไป

“พรุ่งนี้พวกมันน่าจะเริ่มทุ่มกำลังบุก” ขวัญกล่าวขึ้น

“อืม...ปกติตามที่ฉันได้ศึกษา รูปแบบการโจมตีของกิลด์แซมมอร์กจะใช้การโจมตีเป็นแถวตลอดทั้งวัน และจะรุกไล่เข้ามาเรื่อยๆ แม้พวกมันจะไม่ใช้รูปแบบเร่งโจมตี แต่ก็

เป็นกลยุทธ์การบีบฝ่ายตรงข้ามชั้นยอด” อรุณตอบ

ขวัญหนึ่งไปลักพักก็กล่าวขึ้นว่า

“เราพอมีวิธีแก้ไขไหม”

อรุณพยักหน้ากล่าวว่า

“โดยปกติของกิลด์แชม่งกร ในการเริ่มทำสงครามพวกมันมักจะใช้ผู้เล่นระดับล่างไปจนถึงระดับกลางโจมตีเป็นแถวก่อน เราจะถือโอกาสนี้สร้างขวัญและกำลังใจของฝ่ายเรา ด้วยการส่งผู้เล่นยอดยุทธไปแนวหน้าเพื่อป้องกันไม่ให้ฝ่ายตรงข้ามตีชิงพื้นที่ได้ และในทางกลับกัน เราจะชิงพื้นที่ของพวกมันบ้าง”

“ถ้าทำแบบนั้นเขตป้องกันอื่นๆ ของพวกเราจะอ่อนลงนะ” ขวัญกล่าวขึ้น

“ไม่ต้องห่วงไปหรอก ในขณะที่เรายังไม่ได้กิลด์เซ่ไ้มาช่วย เมาพิทักษ์จะยังคงปกป้องเราเต็มที่” อรุณกล่าวขึ้นน้ำเสียงมั่นใจ ขวัญกลับส่ายหน้ากล่าวว่า

“เขาจะรู้ได้ยังไงว่าเราต้องการอะไร”

อรุณยังคงยิ้มอย่างสบายใจกล่าวว่า

“เธอไม่ต้องห่วงประเด็นนั้น ทันทิที่กิลด์แชม่งกรโจมตีตำแหน่งอื่นที่เปราะบางของพวกเรา เมาพิทักษ์ที่แอบดูสถานการณ์อยู่ตลอดเวลาจะเข้าใจและเข้าช่วยเหลือพวกเราเอง”

“แสดงว่าพรุ่งนี้ พวกเราต้องแต่งชุดนินจาอีกใช้ไหม” ขวัญเอ่ยปากถาม อรุณหัวเราะเสียงดังกล่าวว่า

“ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป ชุดนั้นเป็นชุดฟอร์มออกรบของพวกเราแล้ว ฮ่า ฮ่า ถ้าไม่ให้คนของเราแต่งชุดนินจาบางส่วน พวกนั้นก็คงยืนดูเฉยๆ เป็นแน่ ฮ่า ฮ่า”

“ปัญหาของเราเวลานี้ก็คือระดับพื้นฐาน องค์กรพิทักษ์กิลด์ทั้งยี่สิบคนของเรา แม้ฝีมือจะสูงส่ง แต่กลับติดปัญหาเรื่องเคลสตร์ทำให้พวกเขาต่อสู้ได้ไม่เต็มที่ นายคิดหาทางออกเรื่องนี้ไว้หรือยัง”

ขวัญเอ่ยปากถามประเด็นใหม่ อรุณหัวหน้ากิลด์ใหม่พ่ายักหน้ากล่าวว่า

“เธอพูดถูกต้อง ถึงประสบการณ์การต่อสู้ขององค์กรพิทักษ์กิลด์ทั้งยี่สิบคนจะมีมาอย่างโชกโชน และถ้าพูดกันจริงๆ หลายคนสามารถรับมือหัวหน้ากิลด์แชม่งกรบางคนได้เลย แต่ก็น่าเสียดาย เคลสตร์ที่เกิดขึ้นในปัจจุบันกลับเป็นปัจจัยทำให้ระดับฝีมือพวกเขามีปัญหา อืม...ลองรวบรวมงบประมาณดูว่า เราสามารถจัดซื้อตุ๊กตางงเอ๋อได้จำนวนมากน้อยเท่าไร”

ขวัญทำสีหน้าหนักใจกล่าวว่า

“งบประมาณของพวกเราก็คงจะมีอยู่ แต่คงซื้อได้ไม่มากนัก และถ้าเราซื้อให้แต่พวกกระต๊อบสูงในกิลด์ พวกกระต๊อบต่ำๆ คงไม่พอใจเหมือนกัน”

อรุณยิ้มกล่าวว่า “ฉันใช้วิธีนี้สิ”

“วิธีไหน” ขวัญเอ่ยปากถาม

“เพื่อให้ได้ตุ๊กตางานจำนวนมาก กิลด์จะออกให้ครึ่งหนึ่ง ส่วนคนที่ไม่ได้ หลังสงครามเราจะจัดทำให้เหมือนกับคนที่ได้รับไปแล้ว ซึ่งพวกเขาก็น่าจะพอใจ และเข้าใจในสถานการณ์ปัจจุบัน”

“เป็นความคิดที่ดี ฉันจะรีบไปดำเนินการเดี๋ยวนี้เลย”

ขวัญกล่าวจบก็โทรศัพท์เรียกผู้ดูแลด้านงบประมาณของกิลด์มาประชุมกันทันที

ห้องพักของนางฟง ตอนนั้นเขากำลังนั่งสนทนากับเทพกระบี่เวรตะไล ส่วนซีเรี่ยนั่งอ่านหนังสือบนโซฟา โดยมีชามินั่งเล่นตุ๊กตากับเทพน้อยห่างออกไปไม่กี่เมตร เทพกระบี่เวรตะไลพอดื่มน้ำส้มในแก้วเสร็จก็เงยหน้ามองนางฟงกล่าวว่า

“ตอนนี้มีคนแอบติดตามฉันอยู่ นายจะให้ฉันจับตัวมันไว้แล้วค้นหาความจริงหรือเปล่า”

“นายรู้ได้ยังไงว่ามีคนแอบติดตามนาย” นางฟงถาม

“คนในกิลด์ปอมปอมบอกนะสิ พวกเขาเห็นผู้เล่นหลายคนแอบติดตามฉันลับๆ” เทพกระบี่เวรตะไลตอบ

นางฟงนั่งคิดไปชั่วครู่ เขาเองก็คาดไม่ถึงว่าเทพกระบี่เวรตะไลที่อยู่วนนอก ทำไมอยู่ๆ กลับถูกติดตามได้

“แปลกแฮะ ฉันไม่ได้ให้นายมีส่วนเกี่ยวข้องกับเรื่องนี้เลย ทำไมพวกมันไปแอบติดตามนายได้ ถ้าเป็นฉันหรือกลุ่มมูตก็ว่าไปอย่าง” นางฟงกล่าวขึ้น

“ไม่เห็นจะแปลก มันอาจจะเห็นฉันกินข้าวกับนายก็ได้” เทพกระบี่เวรตะไลตอบ

“อืม...มีความเป็นไปได้ แต่ก็ช่างมันเถอะ นายก็ปล่อยให้มันตามต่อไป คงไม่ส่งผลเสียต่องานของฉันเท่าไร อีกอย่างเดี๋ยวฉันจะให้เทพน้อยไปกับนาย พอเจอตัวคนที่สอดคล้องแผนจะได้ย้อนรอยกลับไปหาคนสั่งการ ฉันก็อยากรู้เหมือนกันว่าใครมันตามกลืนนายมา” นางฟงตอบ

“ปิงปิงบอกจะมาถึงเมืองหนานถั่งฟุ้งนี้สายๆ นายจะไปรับเธอหรือเปล่า” เทพกระบี่เวรตะไลเอ่ยปากถาม

“อืม...ไม่รู้เธอตัดใจการ์ดเกราะคิมไว้ไปถึงไหนแล้ว เอ่อ...นายสนใจการ์ดเกราะไฮตราหรือเปล่า” ฉางฟงเอ่ยปากถาม

เทพกระบี่เวรตะไลส่ายหน้ากล่าวว่า

“ฉันไม่ชอบใช้การ์ดวะ”

“แต่การ์ดเกราะใบนี้ไม่เหมือนกับการ์ดอื่นนะ มันเป็นการ์ดที่ตรอปออกมาจากสัตว์อสูรที่ฆ่าผู้เล่นมากที่สุดในเกมยุทธภพออนไลน์เลย” ฉางฟงอธิบาย

“เฮอะ กระบี่ฉันสายเทพ การ์ดเกราะใบนี้มันสายमार นายคิดว่ามันจะเข้ากันได้หรือไง” เทพกระบี่เวรตะไลถาม ทำให้ฉางฟงนิ่งอึ้งไปเล็กน้อย เพราะเขาก็ไม่เคยคิดถึงแง่นี้เลยจริงๆ เนื่องจากตัวเองเป็นเผ่าลูกผสม

“ฉันว่า นายเก็บไว้ให้รักจืดดีกว่า” เทพกระบี่เวรตะไลกล่าวเพิ่มเติม ฉางฟงเห็นด้วยจึงพยักหน้ารับและกล่าวต่อไปว่า

“งั้นนายอยากได้การ์ดเกราะใบไหนล่ะ หมา หิน หรือควาย ฉันจะช่วยนายเอามันมา ถ้าอยากได้นะ”

เทพกระบี่เวรตะไลหัวเราะฮากกล่าวว่า

“ไม่อยากจะไวย”

“ฮ่า ฮ่า อย่าเพิ่งปฏิเสธสิ ไว้ดูกันอีกที เพราะถ้าเข้าทะเลแดงเมื่อไร การ์ดพวกนี้น่าจะเป็นประโยชน์ต่อพวกเราไม่มากก็น้อย” ฉางฟงกล่าวยิ้มๆ ที่เล่นที่จริง เทพกระบี่เวรตะไลรู้ทันแล้วว่าฉางฟงมีจุดประสงค์ที่ทะเลแดง เขาจึงกล่าวขึ้นว่า

“นายจะเข้าทะเลแดงเมื่อไรอะ”

“ยังกำหนดไม่ได้หรอก แต่จุดมุ่งหมายของฉันอยู่ที่การพิชิตทะเลแดงแน่นอน” ฉางฟงตอบ

“นายจะเข้าไปตามเส้นทางเดิมหรือเปล่า” เทพกระบี่เวรตะไลถาม

ฉางฟงยิ้มแฉ่งๆ กล่าวว่า

“ฉันจำทางไม่ได้วะ นายจำได้ไหม”

เทพกระบี่เวรตะไลส่ายหน้ากล่าวว่า

“ฉันก็จำทางไม่ได้เหมือนกัน แต่ไม่ต้องห่วงหรอก ไม่ว่าจะไปทางทิศใด ขอให้มุ่ง

ไปถูกทิศ สุดท้ายก็ต้องไปบรรจบที่เดิมอยู่ดี”

“อืม...นายพูดถูก”

ฉางฟงกล่าวจบก็มองดูนาฬิกาข้อมือ วันนี้เขานัดฝึกซ้อมกลุ่มนักศึกษาเร็วกว่าปกติ เมื่อใกล้ถึงเวลาเขาจึงบอกให้เทพกระบี่เฝ้าประตู หลังจากนั้นก็ใช้วิชาพรางตัวเดินทางไปยังจุดนัดหมายแบบไม่เร่งรีบนัก

ในระหว่างเดินทาง ฟิงเกอร์ที่บินสำรวจความปลอดภัยรอบๆ ป่าแห่งนี้ ก็บินกลับมาหาฉางฟงรายงานว่

“มีคนชุมนุมอยู่ในป่าหลายคน” คำพูดของฟิงเกอร์ทำให้ฉางฟงชะงัก

“เป็นพวกเราหรือเปล่า” ฉางฟงถาม ฟิงเกอร์ส่ายหัวกล่าวว่า

“เป็นกลุ่มอื่น พวกมันกระจ่ายกำลังจับตาดูส่วนต่างๆ ของป่า”

“รู้จำนวนแน่นอนไหม” ฉางฟงถาม

“ไม่รู้ แต่ที่เห็นมีมากกว่ายี่สิบคน” ฟิงเกอร์ตอบ ทำเอาฉางฟงใจหายวาบ นึกไม่ถึงจะมีใครตามกลิ่นมาถึงที่นี่ได้ เพื่อไม่ให้เกิดความผิดพลาด ฉางฟงจึงโทรศัพท์ไปหาหัวหน้ากิลด์ฟังพอนอย่างเร่งด่วน แต่ก็ไม่ทัน ผู้เล่นส่วนใหญ่ได้เดินทางเข้ามาในป่าแล้ว ต่อให้กลับออกไปเวลานี้ก็ต้องมีร่องรอยอยู่ดี

“บ้าจริง มันรู้ความเคลื่อนไหวของเราได้ยังไงวะ”

ฉางฟงบ่นอุบและเดินวนเวียนในป่าเพื่อหาทางแก้ไข เขามั่นใจลึกๆ ว่าเวลานี้ฝ่ายตรงข้ามต้องพบการเคลื่อนไหวของกลุ่มนักศึกษา กิลด์ฟังพอนแน่นอนแล้ว เพียงแต่คงเห็นการเคลื่อนไหวยังไม่จบสิ้น พวกมันจึงชุมนุมอยู่ที่เดิมต่อไปก่อน

“ใช้สัตว์อสูรฆ่าพวกมันทั้งหมดสิ แค่นี้พวกมันก็ตามพวกเราไม่ได้แล้ว” ฟิงเกอร์แนะนำ

“ไม่ได้หรอก ฆ่าพวกมันไปก็ไม่มีประโยชน์ เพราะพวกมันก็ยังคงรู้ว่าพวกเรามา รวมตัวกันที่นี่ยู่ดี และหลังจากนี้พวกมันก็จะสืบเสาะเจาะลึกเรื่องในวันนี้นี้แบบสุดๆ อืม...เต๋ยวลิ ใช้สัตว์อสูรเหรือ หึๆ พวกเรายังมีทางออกอยู่บ้าง”

ฉางฟงกล่าวยิ้มๆ ก่อนจะโทรศัพท์ไปหาหวิอีกครั้งเพื่อนัดแนะแผนการ

ห่างจากตำแหน่งที่ฉางฟงยืนอยู่เกือบห้าร้อยเมตร เนตรสอดส่องที่ชุมนุมอยู่ในพุ่มไม้ ได้รับรายงานจากลูกน้องเกือบสามสิบคนโดยตลอด ทำให้เขารู้ความเคลื่อนไหวในป่าเป็นอย่างดี

“พวกมันมุ่งหน้าไปยังบึงน้ำ นึกไม่ถึงกลางสังหารของแดงเรื่องที่สัตว์สูรในบึงน้ำ มีความผิดปกติจะเป็นจริง อีกสักพักก็คงรู้ว่าพวกมันไปทำอะไรที่นั่น และมีความสัมพันธ์อะไรกับเด็กชายผมสีทองคนนั้น”

เนตรสอดส่องนั่งรออยู่เกือบครึ่งชั่วโมง ก็ส่งสัญญาณให้ลูกสมุนเริ่มเคลื่อนไหวไปยังบึงน้ำด้านหน้าที่ห่างออกไปนับสิบกิโลเมตร เมื่อใกล้ถึงเป้าหมายเนตรสอดส่องก็ต้องสะดุ้งกับเสียงระเบิด

“เกิดอะไรขึ้น เสียงระเบิดนั้นมันเกิดที่บึงน้ำแน่ๆ”

เนตรสอดส่องกล่าวจบก็เริ่มเคลื่อนร่างไปยังบึงน้ำให้เร็วยิ่งขึ้น ไม่นานเขาก็มาประชิดแนวป่าไม่ห่างจากบึงน้ำเท่าไร

ตูม! ตูม! ตูม! เสียงระเบิดจากบอลลั้มน้ำดังสนั่นหวั่นไหว เนตรสอดส่องถึงกับสะดุ้งโหยง เมื่อเห็นการโจมตีจากบนฝั่งและในน้ำสวนทางกันแบบดุเดือด

“คบเพลิงดับ จุดคบเพลิงด่วน” หวีร้องสั่งการ

“ตั้งแถว โจมตีอย่าหยุดเด็ดขาด” นางพวงรองตะโกนบอกบ้าง แต่ชั่วเสี้ยววินาทีต่อมา ทุกคนก็กระเด็นไปคนละทาง เมื่อเจอบอลลั้มน้ำเป็นชุดที่ถูกส่งขึ้นมาจากภายในบึง ส่วนนางพวงและหวิเผ่นหนีไปยืนห่างๆ เช่นกัน

“ตั้งแถวใหม่ แบบนี้จะไปสู้สัตว์สูรเบเฮโมทได้ยังไงกัน”

หวีร้องตะโกนและสั่งให้บุกอีกครั้ง เนตรสอดส่องที่หลบอยู่ในพุ่มไม้หยิตามองดูในบึง แต่เขาก็เห็นเพียงเงาตะคุ่มๆ และลูกพลั้่งที่พุ่งขึ้นมาตอบโต้บนฝั่งถึยบ

“สัตว์สูรบ้านั้น มันยังอยู่ในน้ำแฮะ นึกว่ามันถูกฆ่าไปแล้วซะอีก” เนตรสอดส่องกล่าวเบาๆ กับตัวเอง ก่อนจะกวาดตามองดูหวิและนางพวง ซึ่งกำลังบัญชาการให้คนในกิลด์บุกโจมตี

“อืม...มันมาที่นี่เพื่อฝึกซ้อมสินะ เป้าหมายของมันอยู่ที่เบเฮโมท”

เนตรสอดส่องกล่าวขึ้น หลังจากนั้นก็นิ่งดูการต่อสู้เกือบครึ่งชั่วโมงจึงถอนกำลังกลับไป นางพวงเมื่อได้รับรายงานจากฟิงเกอร์แล้ว เขาก็สั่งให้หยุดการต่อสู้ ทุกคนไม่ได้สนใจมองนางพวงเท่าไรแต่เลือกมองในบึงน้ำมากกว่า เพราะทุกคนต่างก็สงสัยว่าพวกตนกำลังสู้กับตัวอะไรกันแน่ พออาวุธเทพมังกรวาริลอยตัวเข้ามาประชิดฝั่ง แต่ละคนก็เบ้ตาก้างไปตามๆ กัน

“มะ...มังกร” หวีกล่าวเสียงสั่น

อาวุธเทพมังกรวารีเดินสายอาดาๆ ขึ้นมาบนฝั่ง ผู้เล่นหลายคนถึงกับถอยหลังไปหลายก้าวใหญ่ อาวุธเทพมังกรวารีเดินเข้ามาลุ่มตัวลงนอนใกล้ๆ กับฉางฟง เขาจึงถือเอาจุมุกมันเป็นที่นั่ง หวีกลื่นน้ำลายมองดูมังกรขนาดใหญ่ที่มีเกล็ดสะท้อนแสงแวววาว

“เป็นมังกรที่แข็งแกร่งมาก แค่นี้เจ้าตัวเดียวก็สามารถเหยียบเกล็ดใดเกล็ดหนึ่งให้ลั่นชากได้อย่างสบาย” หวี่พุดขึ้น

ฉางฟงไม่ได้สนใจคำพูดหวี่เท่าไร เขากวาดตามองทุกคนกล่าวว่า

“วันนี้ถือว่ามาซ้อมกันแล้ว เตียวกีให้แยกย้ายกันกลับไปเลย ฉันคิดว่าคนที่ซุ่มดูพวกเราต้องแอบจับตาดูอยู่ในเมืองหนานถึงต่อแน่นอน ดังนั้นทุกคนจงทำตัวเป็นปกติอย่าให้มีพิรุณเด็ดขาด”

ฉางฟงไม่กล้าเคลื่อนไหวมาก พอใช้แผนลวงศัตรูเสร็จก็มุ่งหน้ากลับโรงแรมทันที ในขณะที่เดียวกันเทพน้อยที่ตามเทพกระบี่เวรตะไลไปก็กลับมาแล้ว พอเห็นฉางฟงเธอก็บินเข้ามาเกาะบนบ่าเขากล่าวว่า

“สืบได้แล้วเจ้าค่ะ”

“ลองรายงานมาสิ” ฉางฟงถามขณะนั่งลงบนโซฟา

“สายสืบเหล่านั้นมาจากกิลด์ใหม่ฟ้าเจ้าค่ะ” เทพน้อยตอบ ฉางฟงทำสีหน้าประหลาดใจกล่าวว่า

“เป็นกิลด์ใหม่ฟ้าจริงหรือ”

“จริงค่ะ ไม่ผิดพลาดแน่นอน” เทพน้อยยืนยันน้ำเสียงมั่นใจ ฉางฟงใช้มือลูบคางเบาๆ

‘แปลกจริงแฮะ ตอนแรกนึกว่าจะเป็นกิลด์แข่งมังกรส่งคนมาสืบซะอีก ไปๆ มาๆ กลับเป็นกิลด์ใหม่ฟ้าซะงั้น อืม...ทำไมหยาบไปออกที่โลจังละเนี่ย’ ฉางฟงนั่งคิดเล็กน้อย

“สถานการณ์เป็นแบบนี้ก็ดีเหมือนกันแฮะ เมื่อกิลด์ใหม่ฟ้ามุ่งความสนใจไปหาโลจัง ฉันจะใช้โลจังเป็นตัวล่อซะเลย ส่วนยายหัวหน้ากิลด์ต้องมังกรฉันจะรับมือเองหึๆ ทำทางเธอจะอ่านสถานการณ์เก่งไม่ใช่เล่น อืม...กิลด์ใหม่ฟ้าแอบลอบติดตามโลจังแสดงว่าวันนี้ในป่าเมื่อกันก็น่าจะเป็นฝีมือสั่งการของหัวหน้ากิลด์ต้องมังกรเป็นแน่แท้ เพียงแต่ไม่รู้ว่ายายสีแดงรู้ได้ไงกันว่าพวกเราจะไปชุมนุมที่นั่น หรือมีใครในกลุ่มนักฆ่ากิลด์พังพอนพลาดพลั้งเผยพิรุณออกมาหว่า เอ้อ...ชักประมาทไม่ได้ซะแล้ว” ฉางฟงกล่าวเบาๆ

‘เมื่อประเมินสถานการณ์ทั้งหมด ดูเหมือนกิลด์ต้องมังกรจะเข้าใกล้เรามากที่สุด

วันนี้เจอเราหลอกไปอีกครั้ง ไม่รู้เธอจะคิดยังไง ทำทางเราคงต้องเร่งมือแล้ว ไม่งั้นแผนของเราคงแตกก่อนแน่ๆ

ฉางฟงคิดในใจ ก่อนจะลุกขึ้นพาเทพน้อยไปนอน เพราะมันเลยเที่ยงคืนไปแล้ว

ตักขัณฐาการกิลด์ต้องมังกร ชากระสีแดงเดินวนเวียนในห้องประชุมสี่หน้า
ครุ่นคิด ในขณะที่เดียวกันเนตรสอดส่องก็ไม่ได้พูดอะไร ปล่อยให้เพื่อนสาวมีเวลาวิเคราะห์ ข้อมูลที่เขาสืบมาได้

“มันใจนะว่าฝ่ายตรงข้ามไม่รู้” ชากระสีแดงกล่าวขึ้น

“ซัวร์! ครั้งนี้นั้นรับประกันความสำเร็จ” เนตรสอดส่องตอบ

“เด็กชายผมสีทองนั้นไปบัญชาการการฝึกล่าสัตว์อสูรเบเฮโมพร้อมกับกิลด์ฟังพอนสินะ อืม...ทำไมต้องไปฝึกกับสัตว์อสูรตัวนั้นด้วย” ชากระสีแดงตั้งข้อสังเกต เนตรสอดส่องยิ้มกล่าวว่า

“เรื่องนี้ฉันพอจะวิเคราะห์ออก เหตุที่มันใช้สัตว์อสูรตัวนั้นฝึกค่ายกล เพราะสัตว์อสูรเบเฮโมทที่พวกมันหมายตาไว้อาศัยในบึงน้ำไม่กับลักโคลน”

“อืม นายพุดมีเหตุผล สัตว์อสูรสามเวทเบเฮโมท ผู้เล่นส่วนใหญ่จะรอโจมตีช่วงที่มันขึ้นมาจากน้ำ แต่พวกมันกลับคิดโจมตีมันในน้ำ เป็นความคิดที่แหวกแนวดีไม่น้อย” ชากระสีแดงกล่าวขึ้น

“เราจะติดตามพวกมันเข้าป่าต่อหรือเปล่า” เนตรสอดส่องเอ่ยปากถาม

ชากระสีแดงนั่งคิดสักพักจึงกล่าวขึ้นว่า

“ตามอีกสักวัน”

เนตรสอดส่องไม่รู้เพื่อนสาวยังกังวลเรื่องอะไรจึงกล่าวขึ้นว่า

“มีเหตุผลไหม”

“การไปสืบครั้งที่แล้ว เรารู้่านายสะกตรอยตามไม่ใช่หรือ บางทีหมอนั้นอาจจะวางแผนตบตาพวกเราได้ เพื่อให้แน่ใจ ฉันต้องการให้นายไปสืบซ้ำที่เดิมอีกรอบ” ชากระสีแดงให้เหตุผล

เนตรสอดส่องพอเข้าใจความกังวลของเพื่อนสาวจึงไม่คัดค้านอะไรอีก

“เธอมีเรื่องให้สืบเพิ่มอีกหรือเปล่า” เนตรสอดส่องเอ่ยปากถาม ชากระสีแดงพยักหน้ากล่าวว่า

“นายจำใบหน้าพวกที่ไปฝึกซ้อมสู้สัตว์อสูรได้ไหม”

“พอจำได้ มีอะไรหรือ” เนตรสวดส่องตอบและถามกลับ ชาคุระสีแดงยิ้มกล่าวว่า

“พรุ่งนี้นายส่งคนไปสืบประวัติของพวกมันดู ฉันต้องการรู้ระดับฝีมือของพวกมัน เพื่อเทียบกับกลุ่มคนที่เรียกว่าเงาพิทักษ์กิลด์ใหม่ฟ้า”

“โอเค ฉันจะดำเนินการให้อย่างเร่งด่วนที่สุด ส่วนวันพรุ่งนี้ ถ้าเด็กชายผมสีทองออกจากโรงแรมที่พักช่วงไหน ฉันจะโทรศัพท์รายงานเธอทันที เออ...ฉันถามหน่อยได้ไหม เธอต้องการจะไปเจอมันทำไม”

เนตรสวดส่องเอ่ยถามเรื่องที่ยังคาใจอยู่ ชาคุระสีแดงยิ้มกล่าวว่า

“มันไม่ใช่ความต้องการของฉันหรอก แต่เป็นของจุล่งต่างหาก”

“จุล่ง!” เนตรสวดส่องร้องอุทาน ชาคุระสีแดงพยักหน้ากล่าวว่า

“ตอนแรกฉันก็ไม่เห็นด้วยเท่าไรนัก เพราะมันเสี่ยงจะดึงสปีดพันธมิตรเข้ามา พัวพันสงครามด้วย แต่เมื่อคิดอีกที การพบเจอกันครั้งนี้จุล่งอาจจะยืนยันได้ว่า เบื้องหลังเงาพิทักษ์กิลด์ใหม่ฟ้าคือใคร”

เนตรสวดส่องกลืนน้ำลายลงคออย่างยากลำบาก ก่อนจะกล่าวว่า

“มันไม่ใช่เสียงธรรมดา แต่โคตรเสียงเลยะ ถ้าไอ้เด็กผมทองนั้นไม่พอใจ หันอาวุธเข้าหาพวกเราเมื่อไรได้เดี๋ยวดรizzleกันหมดแน่ๆ อย่าลืมละ ไอ้เด็กนั้นยังมีสมาคมนักฝึกสัตว์กับสมาคมนินจาจากกวนจงหนูลังอยู่”

“เพราะแบบนี้ไง ฉันจึงต้องตามไปคุ้มเพื่อไม่ให้เรื่องบานปลาย” ชาคุระสีแดงตอบ

เนตรสวดส่องใช้มือเกาศีรษะ ก่อนจะพ่นลมหายใจออกมายาวเหยียด

วันต่อมา การปะทะของกิลด์ใหม่ฟ้ากับกิลด์แซมมังก์ก็เกิดขึ้นแต่เช้าตรู่ ดูเหมือนการปะทะครั้งนี้จะรุนแรงกว่าทุกครั้ง ทำให้ผู้เล่นที่อยู่ในเมืองหนานถึงต้องหลีกเลี่ยงจุดปะทะด้วยการใช้เส้นทางตรอกซอยต่างๆ แต่ก็ไม่วายถูกตรวจสอบจากทั้งคนของกิลด์ใหม่ฟ้าและกิลด์แซมมังก์

แปดโมงเช้า ฉางฟงก็เดินหวนนอกมาจากโรงแรม โดยมีร่างของชามินที่กอดตุ๊กตาเดินตามออกมาด้วย ฉางฟงมองซ้ายมองขวา หลังจากนั้นเขาจึงเลือกเดินไปฝั่งตรงข้ามกับเสียงที่ปะทะกัน ฉางฟงแวะซื้อชาลาเปากับขนมจีบให้ชามิน ก่อนมุ่งหน้าไปยังร้านกาแฟ

ในขณะที่เดินทอดอารมณ์แบบว่างๆ ไปตามถนน อยู่ๆ นางพาก็ต้องชะงักทำหยุด ยืน เมื่อเห็นผู้เล่นสองคนมาขวางทางเขาไว้ นางพวยิ้มมองชากระสีแดงกับอีกคนที่เคยต่อสู้กับเนฟ

“ฮ้าว...มาขวางทางเดินแบบนี้ เธอจะเลี้ยงกาแฟฉันหรือไง คุณหัวหน้ากิลด์ห้อง มังกร” นางพกล่าวทักทาย ชากระสีแดงยกไหล่กล่าวว่า

“ถูก มีเวลาว่างไหมล่ะ”

“ถามเถลยละ เธอจะพาฉันไปเลี้ยงที่ไหน เชิญนำทาง”

นางพกล่าวยิ้มๆ จูล่งยังไม่ได้พูดอะไร เขาเพียงจับตามองนางพากับชามินเท่านั้น ชากระสีแดงพานางพและชามินไปยังเหล่าน้ำชาแห่งหนึ่งที่มีบริการกาแฟร้อน ไข่ลวก ปาท่องโก๋ และน้ำชายามเช้า นางพพอนั่งเบาะที่สั่งกาแฟร้อนหกแก้วกับ ตามด้วยไข่ลวก มาสิบสองแก้วละสองฟอง ส่วนปาท่องโก๋ก็สั่งมาสามสิบคู่ ชากระสีแดงมองดูนางพ กินอย่างทั้งๆ

“กระตือรือร้นไปได้ไง ไม่เลี่ยนหรือ” ชากระสีแดงพูดขึ้น

“ไม่เลี่ยนหรอก ฉันกับชามินกินได้เยอะกว่านี้อีกนะ” นางพกล่าวจบก็หันมาแข่งกับ ชามินต่อ จูล่งมองดูนางพสัปดาห์เขาก็กล่าวขึ้นว่า

“เราเคยเจอกันแล้ว ฉันเป็นรองหัวหน้ากิลด์เกล็ดมังกรชื่อ จูล่ง”

“ฉันชื่อฟง ยินดีที่ได้รู้จัก ขอคุณที่เลี้ยงกาแฟตอนเช้านะ” นางพกล่าวยิ้มๆ จูล่ง หันไปมองชามินที่นั่งกินไข่ลวกอย่างตั้งใจก่อนจะหันกลับมามองนางพกล่าวว่า

“นายใช้อาวุธอะไรในการต่อสู้”

“ดาบ ถ้ามทำไม่หรือ” นางพตอบและถามกลับ

จูล่งคิดจะใช้วิธีนี้ทดสอบนางพว่าใช้อาวุธอะไร เมื่อฝ่ายตรงข้ามตอบโดยไม่หยุด คิด แสดงว่าพูดความจริงอย่างแน่นอน

“ก็แค่ถามเฉยๆ ส่วนฉันใช้หอกเป็นอาวุธ” จูล่งตอบ นางพจึงนำชาก่อนจะกล่าว ต่อไปว่า

“นายเลี้ยงน้ำชาพวกฉัน เพื่อจะถามแค่นี้หรือ”

“ก็ไม่ใช่หรือ ตามจริงฉันอยากจะขอประลองกับนายสักครั้ง ไม่ทราบจะพอมี เวลาชี้แนะสักนิดไหม” จูล่งบอกเป้าหมายของเขา นางพหัวเราะกล่าวว่า

“ไม่เอาอะ ฉันไม่ชอบเจ็บตัว” คำปฏิเสธของนางพทำให้จูล่งอึ้งไปเหมือนกัน

“นายกลัวสู้จุ๋มไม่ได้เหรอ” ซากุระสีแดงเอ่ยปากยั่ว ฉางฟงยิ้มกล่าวว่า

“คงทำนองนั้นแหละ แต่ถ้าเป็นเธอ ฉันอาจจะไม่ปฏิเสธนะ”

ซากุระสีแดงทางคิ้วกระตุกมองฉางฟงกล่าวว่า

“นายคิดว่าฉันอ่อนหรือไง ก็ได้ เดี่ยวเรามาประลองกัน”

“ไม่เอาดีกว่า การที่ฉันต้องไปคลุกฝุ่นตั้งแต่เช้ามันไม่คุ้มค่า เพราะมันทำให้ลุค
หล่อขึ้นเทพของฉันเสียหายหมด เธอคงไม่รู้สินะ บุคลิกภาพมันมีผลในการค้าขายมาก”
ฉางฟงตอบหน้าตาย ซากุระสีแดงสะกดกลืนอารมณ์เต็มที่เนื่องจากรู้ว่าฝ่ายตรงข้ามตั้งใจ
ยียวน เธอสูดหายใจมองดูฉางฟงกล่าวว่า

“ฉันจะสู้กับนาย อยากได้เงินเท่าไรก็ตาม”

ฉางฟงคลี่ยิ้มยกเมนูขึ้น และชี้นิ้วไปยังถ้วยโกโก้กล่าวว่า

“ฉันอยากได้โกโก้สองถ้วย เค้กนมสดหกก้อน น้ำส้มคั้นสองแก้ว แล้วก็...ไอศกรีม
ตบท้ายอีกสองถ้วย”

ซากุระสีแดงเบิ่งตาโตกล่าวว่า

“นี่นายยังจะกินอีกเหรอ”

“ก็ฉันกินจุนี้” ฉางฟงตอบ ซากุระสีแดงไม่มีทางเลือกจึงเรียกพนักงานมารับรายการ
จากฉางฟง จู๋มเลิกสนใจฉางฟงแต่หันมาสนใจซามีนแทน ภูตสาวดูเหมือนไม่ชอบฝ่าย
ตรงข้ามสักเท่าไรจึงขยับเข้ามานั่งใกล้ๆ กับฉางฟง

“เธอชื่อซามีนสินะ ยินดีที่รู้จัก” จู๋มแนะนำตัวก่อนจะส่งมือออกมาเตรียมทักทาย
กับเธอ ซามีนส่ายหน้าขยับร่างเข้าไปติดกับฉางฟงที่กำลังกินปาฟองโก้ ทำให้เขาต้องกล่าว
ขึ้นว่า

“เธอไม่ถูกกับคนแปลกหน้านะ ฉันแนะนำให้นายหลีกเลี่ยงการเข้าใกล้เธอทุกกรณี”

จู๋มไม่เข้าใจคำพูดของฉางฟงเท่าไร แต่ดูเหมือนคำพูดของฝ่ายตรงข้ามจะเตือน
เขาห้ามยุ่งกับเธอคนนี้ จู๋มจึงหดมือกลับมา

หลังจากเมนูที่สั่งไปมาถึง ฉางฟงกับซามีนก็กินกันต่อ โดยมีซากุระสีแดงและจู๋ม
นั่งดู เกือบเก้าโมงเช้าฉางฟงจึงพาดเมนูทั้งหมดเรียบ ซากุระสีแดงเมื่อจ่ายเงินค่าอาหาร
เสร็จก็ชวนฉางฟงกับซามีนไปทดสอบฝีมือนอกเมือง เขาก็ตามไปแต่โดยดี

เพียงแค่...ฉางฟงจะหยุดเดินทุกครั้งที่เจอรถเข็นของกิน แหม่นอน...เขาส่งสายตา
วิงวอนมายังซากุระสีแดงด้วย ทำให้เธอต้องเสียเงินซื้ออาหารว่างให้เจ้าตัวแสบอีกหลาย

ครั้ง ทั้งกล้วยบั้ง กล้วยทอด ลูกชิ้นทอด ปลาหมึกย่าง และอีกหลายๆ อย่างจนฉางฟงและชามินต้องหอบถุงอาหารเต็มสองมือ

ชาทุระสีแดงกับจุล่งพางฟงออกนอกเมือง โดยมุ่งไปยังตำแหน่งที่อยู่ในเขตปกครองของกิลด์แห่งมังกร ซึ่งได้ใช้กำลังจับจองไว้ บริเวณนั้นนอกจากยอดยุทธฝีมือสูงแล้ว น้อยครั้งจึงจะมีผู้เล่นระดับต่ำเดินผ่าน เมื่อมาถึงที่หลายๆ ชาทุระสีแดงก็หันมามองฉางฟงกล่าวว่า

“ที่นี่เหมาะสมที่สุดแล้ว มาสู้กันเลย”

“โน! โน!” ฉางฟงปฏิเสธ ทำให้ชาทุระสีแดงทางคิ้วกระตุกกล่าวว่าน้ำเสียงไม่สບอารมณ์ว่า

“อะไรอีก ฉันตามใจนายทุกอย่างแล้วนะ”

“อูยยย มาถึงเหนื่อยๆ จะรีบสู้ไปทำไมกัน เตี้ยนึ่งพักกินขนมจีบชาร์ออนๆ อีกสักหลายถ้วย ค่อยสู้กันก็ได้”

ฉางฟงกล่าวจบก็ชวนชามินไปนั่งไต้ร่มไม้ ก่อนจะหยิบถังแก๊สปืนกิกขนาดเล็ก กาน้ำ และถ้วยชาออกมาเรียง จุล่งมองดูฉางฟงด้วยความสนใจ เพราะเขาไม่เคยใช้อุปกรณ์เหล่านี้สักครั้ง

ชาทุระสีแดงพยายามสะกดอารมณ์ไว้เต็มที่ ก่อนจะเดินไปนั่งไต้ร่มน้ำชาตามคำเชิญของฉางฟง สิบโมงครึ่งไอ้ตัวสเปกก็เริ่มหาวนอนหວดๆ เขาบิตซีเกียจและลืมหาวนอนบนพื้นหญ้า ชาทุระสีแดงถึงกับอึ้ง สุดท้ายก็วินแตกจนได้

“นายทำบ้าอะไร ลูกชิ้นมาสู้กับฉันเดี๋ยวนี้เลย”

ฉางฟงทำสีหน้าเนือยๆ กล่าวว่า

“นอนพักเอาแรงก่อนสักชั่วโมงได้ไหม”

“ไม่ได้! ลูกชิ้นมาเดี๋ยวนี้” ชาทุระสีแดงยื่นคำขาด ส่วนจุล่งมองดูฉางฟงอย่างทิ้งๆ นึกไม่ถึงฝ่ายตรงข้ามจะกว่นได้โล่แบบนี้

ฉางฟงยังทำหน้าอึดอดกล่าว่า

“ถ้าฉันไม่ได้นอนพักเอาแรง ฉันจะสู้กับเธอได้ไม่เต็มทีนะ”

ชาทุระสีแดงทำสีหน้าไม่พอใจกล่าวว่า

“ไม่รู้ละ นายดูตพหัยฉันไปเยอะแล้ว ลูกชิ้นมาเดี๋ยวนี้ ไม่งั้นฉันจะฆ่านายที่นี่”

“อย่าบังคับฉางฟงนะ” ชามินร้องตะโกนขึ้น

พริบตาที่เกิดสายลมพัดผ่านเข้ามาบริเวณนั้น ไม่นานก็ก่อเกิดเป็นกำแพงลม กระแสแรงซากรูสสีแดงกระเด็นออกห่าง จูล่งที่นั่งอยู่ไม่ไกลก็ถูกแรงกระแทกล้มกลิ้งไป ด้านข้างด้วย ฉางฟงที่นอนอยู่ถึงกับตกใจ นึกไม่ถึงว่ามันจะเกิดอาการโกรธขึ้นมาปัจจุบันทันด่วน

“อะไรกันเนี่ย!” ซาคุระสีแดงกล่าวสีหน้าตื่นตกใจ

ฉางฟงลุกขึ้นมาใช้มือลูบศีรษะขามันและบอกให้เธอใจเย็นๆ พลังลมที่เริ่มสะสมอยู่บริเวณนั้นจึงค่อยๆ สงบลง จูล่งเบ่งตาค้างมองเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น สีหน้าเหลือเชื่อสุดๆ

“เป็นผู้เล่นสายเวทหรือ” จูล่งรำพึงออกมาเบาๆ

‘เมื่อไหร่คืออะไร...’ ซาคุระสีแดงคิดในใจ

“มันไม่ใช่ทักษะพิเศษในสายนักฝึกหัดอาชีวะเวทแน่ๆ” ซาคุระสีแดงกล่าวขึ้น จูล่งมองเพื่อนสาวกล่าวว่า

“เป็นสกิลพิเศษหรือเปล่า”

“อาจจะเป็นไปได้ แต่ไม่รู้มีลักษณะใช้งานแบบไหน นี่เป็นครั้งแรกที่ฉันพบเจอเหตุการณ์ลักษณะนี้” ซาคุระสีแดงตอบ

ทั้งสองยืนรอสักพัก ฉางฟงก็ลุกขึ้นยืนกล่าวว่า

“ในเมื่อเธออยากประลองนัก ฉันจัดให้ก็แล้วกัน”

“ดี...เชิญ!” ซาคุระสีแดงตอบสั้นๆ และเดินไปหาที่ว่าง ส่วนจูล่งมองไปยังขามันด้วยความสงสัยใคร่รู้ ฉางฟงหันไปมองเขากล่าวน้ำเสียงเรียบนิ่งว่า

“นายอย่าฉวยโอกาสทดสอบขามันเด็ดขาด ไม่งั้นฉันไม่ภัยให้พวกนายแน่ๆ”

จูล่งไม่ตอบ เขาเพียงขยับออกห่างจากขามันมากกว่าเดิม

ซาคุระสีแดงหยิบดาบออกมาจากกระเป๋ามิติ ฉางฟงมองแวบเดียวก็รู้ว่าดาบของเธอไม่ใช่ดาบธรรมดา เพียงแต่ไม่รู้มันอยู่สายเทพหรือมารเท่านั้น ฉางฟงดึงดาบระดับหกออกมาจากกระเป๋ามิติ ซาคุระสีแดงคงหงุดหงิดมากแล้ว เธอไม่รอให้ฉางฟงตั้งตัวก็ทะยานร่างเข้ามาหาพร้อมกับดาบในมือ

เบ๊รียงๆ! เสียงปะทะสองครั้งติดกัน ฉางฟงใช้ปลายเท้าตีตรางออกห่างไม่ปะทะด้วย ซาคุระสีแดงไม่ยอมปล่อยให้เขาหนีไปง่ายๆ พริบตาที่พุ่งทะยานเข้ามาฟันดาบใส่ร่าง ฉางฟงต่อ แต่ก็ถูกฉางฟงใช้ดาบในมือปัดซ้ายปัดขวาและเคลื่อนร่างวนออกห่างทันที

ซาคุระสีแดงรู้ว่าการใช้ทักษะพิเศษไม่สามารถใช้กับยอดยุทธ์ที่เคลื่อนไหวรวดเร็ว

ได้ เธอจึงใช้เพียงทักษะดาบส่วนตัวที่เคยผ่านสงครามระหว่างกิลด์รวมถึงฝึกหัดกับเพื่อนๆ ในกลุ่มเข้าปะทะกับนางฟงอย่างหักโหม นางฟงไม่ได้คิดจะสู้จริงจังด้วยจึงเพียงตั้งรับและตอบโต้กลับในบางครั้งเท่านั้น

‘มันอ้อมมือหรือ’ จูล่งคิดในใจ เพราะเท่าที่เขาเฝ้าดูการต่อสู้อยู่เกือบห้านาที แม้ชากระสีแดงจะเป็นฝ่ายรุกไล่และดูเหมือนจะได้เปรียบ แต่เธอกลับทำอะไรฝ่ายตรงข้ามไม่ได้เลย จูล่งปรายตามความมองข้ามิน สีหน้าเขาล้ำยจะนึกอะไรขึ้นมาได้

‘กระตุ้นฝ่ายนั้นหน่อยดีไหมนะ’

เร็วเท่าความคิด ในขณะที่นางฟงหันหลังให้เขา จูล่งก็รีบขยับร่างเข้าไปใกล้ข้ามินพร้อมกับกระบี๋เล่มหนึ่ง กว่านางฟงจะหันมาเห็น กระบี่ยาวก็ไปจ่อที่คอข้ามินแล้ว ทำให้เขาตกใจ ขยับร่างออกห่างชากระสีแดง

“นายทำบ้าอะไร” นางฟงถามเสียงเครียด

“ถ้านายไม่แสดงฝีมือที่แท้จริงของนายออกมา เพื่อนนายคงมีปัญหามากๆ” จูล่งกล่าวขี้มุก นางฟงเห็นสีหน้าข้ามินกำลังเปลี่ยนไป เขาถึงกับตกใจทำอะไรไม่ถูก

“เอากระบี่ออกไปนะ ขามินกลัว” ขามินร่างสั่นผับๆ และพริบตาก็เกิดกระแสลมพัดเข้ามาในบริเวณนั้น จูล่งใช้มือข้างหนึ่งบังสายตาแล้วน้ำเสียงหงุดหงิดว่า

“ลมบ้าอะไรวะ ดันมาพัดตอนนี้”

จูล่งบ่นไม่ทันขาดคำ มือข้างที่ถือกระบี่ของเขาก็ถูกแรงลมกระชาก ทำให้คมกระบี่บาดเข้าที่คอข้ามินเล็กน้อยจนเลือดที่คอภูตสาวกระชูดออกมา นางฟงที่เห็นเหตุการณ์ถึงกับหน้าซีดเผือดเป็นไก่ต้อม ขามินรู้สึกเย็นๆ ที่คอ ภูตสาวที่กำลังตื่นกลัวจึงใช้มือลูบต้นคอตัวเองและเบบออกมาดู

“เลือด! ฮือๆ”

“อย่านะขามิน! อย่าร้องให้!” นางฟงร้องเตือนเสียงดัง

“ชะ...ขามินเจ็บ! แง! แง! แง!”

พอภูตสาวระเบิดเสียงร้องให้ รอบตัวเธอก็เกิดแรงระเบิดดังตูม ร่างของจูล่งกระเด็นออกห่างจากเธอในพริบตา สายลมที่พุ่งเข้าโอบล้อมข้ามินแค่อึดใจเดียวเริ่มก่อตัวเป็นพายุหมุน ทำให้นางฟงหนาวไปถึงชั่วหัวใจ

“มัน...เกิดอะไรขึ้น!” ชากระสีแดงร้องตะโกนถามนางฟงที่ยืนอยู่ไม่ไกล แข่งกับเสียงลมที่เริ่มพัดดังอื้ออึง

“ไม่รู้พี่ย ตัวใครตัวมันแล้ว ฉันแผ่นละ”

ฉางฟงไม่สนใจใครทะยานร่างพุ่งหนีพายุราวกับจรวด แต่ดูเหมือนกระแสนลมจะรุนแรงมาก ทำให้การเคลื่อนไหวของฉางฟงไม่เป็นอย่างไร พายุหมุนขนาดใหญ่ก่อตัวขึ้นรวดเร็วมาก ไม่ถึงนาทีมันก็ทวีความรุนแรงเพิ่มขึ้นไปอีกหลายระดับ ฉางฟงวิ่งหนียังไม่ถึงห้าสิบเมตรก็ต้องหาที่ยึดเกาะเสียก่อน

“หินก้อนนั้นน่าจะพอใช้ได้”

ฉางฟงพูดจบก็รีบล้มตัวลงคลานต่ำไปยังก้อนหินที่อยู่ห่างจากตัวเขาเกือบยี่สิบเมตร

ชาคุระสีแดงกับจุล่งซึ่งตามมาด้านหลัง แม้จะยึดมือกันแน่นแล้วแต่ก็ยังต้านพายุไม่ไหว ยิ่งเห็นร่างตัวเองกำลังถูกดูดไปด้านหลังยิ่งหน้าซีดเผือด

“มันเกิดอะไรขึ้นเนี่ย!” จุล่งร้องโวยวาย

“ฉันก็ไม่รู้! พวกเรารีบคลานต่ำตามหมอนั่น ไม่งั้นถูกดูดเข้าไปในพายุแน่ๆ”

ชาคุระสีแดงตอบแล้วรีบก้มร่างลงแนบกับพื้นดินคลานตามฉางฟงไปอย่างรวดเร็ว ในขณะที่เคลื่อนร่างไปยังไม่ถึงสองเมตร ชาคุระสีแดงกับจุล่งก็ใจหายวาบ เมื่อต้นไม้ขนาดยักษ์หลายต้นรอบตัวถูกแรงดูดถอนโคนทั้งต้น ลอยคว้างเหวียดผ่านศีรษะทั้งสองไปไม่กี่เซินต์

“โอ...พระเจ้า เกือบไปแล้ว” ชาคุระสีแดงรำพึงออกมาเบาๆ ตอนนี้อะไรก็ไม่อยากจะทำอะไรอีกแล้ว นอกจากรีบคลานไล่ตามฉางฟงไปให้เร็วที่สุด

ด้านฉางฟงใช้ความพยายามอยู่พักใหญ่ ในที่สุดเขาก็คลานมาถึงก้อนหินขนาดสามตัน ฉางฟงรีบหยิบเชือกออกมาทำเป็นบ่วงคล้องก้อนหินและผูกติดกับตัวอย่างรวดเร็ว

“เสร็จแล้วๆ สาธุ...พ่อแก้วแม่แก้ว ขอให้ก้อนหินนี้เอาอยู่ที่เถอะ ฉันยังไม่อยากตาย อ้าก!” ฉางฟงกล่าวน้ำเสียงตื่นเต้นไม่ต่างจากสีหน้าเท่าไร แต่สายลมที่พัดรุนแรงขึ้นทำให้ร่างฉางฟงลอยสูงจากพื้นในที่สุด

“โอ...มาแล้ว นรกของจริง” ฉางฟงกล่าวขึ้น

“จับเชือกได้แล้ว!” เสียงร้องของชาคุระสีแดงที่ด้านหลังทำให้ฉางฟงต้องหันไปมองแล้วเขาก็ต้องตกใจอีกครั้ง เมื่อเห็นชาคุระสีแดงกับจุล่งคว้าปลายเชือกที่เหลือจากการมัดร่างของเขา

“เธอทำบ้าอะไรเนี่ย! ปล่อยเชือกของฉันเลยนะ!” ฉางฟงโวยวาย

“นายมีน้ำใจหรือเปล่า ถ้าปล่อยพวกฉันก็ตายสิ” ซากุระสีแดงตอบและไม่สนใจนางฟงจะพูดอะไร ทั้งเธอและจุล่งรีบใช้เชือกมัดตัวเองไว้อย่างยากลำบาก เนื่องจากร่างทั้งสองเวลานี้ก็ลอยขึ้นจากพื้นแล้ว

“โอ้ย...ก๊อนหินนี่มันรับน้ำหนักสามคนไม่ได้หรอกนะ ไปหาก้อนอื่นเลยไป ชิวๆ” นางฟงเอ่ยปากไล่ยังไม่ทันจบ เขาก็อ้าปากค้าง เมื่อต้นไม้ขนาดใหญ่ลอยมาทางเขาพอดี

“อ้าก! ความช่วยมาเยือนอีกแล้ว” นางฟงร้องลั่น

ตูม! เสียงระเบิดดังสนั่นหวั่นไหว ต้นไม้ขนาดใหญ่หักขาดกลาง ก๊อนหินที่นางฟงเกาะอยู่ระเบิดแตกออก สะเก็ดกระเด็นกระแทกร่างนางฟง ซากุระสีแดง และจุล่ง จนเกิดบาดแผลหลายแห่งทั่วตัว นางฟงมองดูเชือกหัวใจเต็นโครมๆ เหมือนเขาจะโชคดียิ่งคิดน้อยที่ต้นไม้ไม่ได้กระแทกเชือกขาด ไม่งั้นมีหวังปลิวเข้าไปในพายุกันหมด

“อ้ากกก! ลมดูดแรงขึ้น ร่างฉันเหมือนจะหลุดเป็นชิ้นๆ แล้ว” จุล่งร้องโวยวาย สีหน้าเขาตื่นตกใจมาก เพราะตั้งแต่เล่นเกมมา เขาไม่เคยเจอประสบการณ์แบบนี้มาก่อน ร่างของทุกคนสะบัดไปตามแรงลมราวกับผืนผ้าเล็กๆ

ครืน! ครืน! ครืน! เสียงเคลื่อนตัวของก๊อนหินที่นางฟงใช้ผูกติดยึดร่างทำให้นางฟงใจหายวาบอีกครั้ง เขามองดูขนาดก๊อนหินพบว่ามันถูกระเบิดหายไปเกือบครึ่งหนึ่ง

“ก๊อนหินเคลื่อน ตายแน่เลยคราวนี้” ซากุระสีแดงร้องตะโกนออกมา

“ไม่! ฉันไม่ยอมตายกับพวกเธอเด็ดขาด” นางฟงตะโกนตอบ

“นายมีวิธีทำให้ตัวเองรอดไปได้หรือ” ซากุระสีแดงร้องถามแข่งกับเสียงลมที่พัดกรอกรุดังอื้ออึง

นางฟงหันไปมองเธอดวงตาวาวโรจน์กล่าวว่า

“ฉันคงต้องใช้ท่าไม้ตายแล้วละ”

“ท่าไม้ตาย!” ซากุระสีแดงร้องอุทาน

นางฟงเห็นก๊อนหินเคลื่อนจากตำแหน่งเดิมมากกว่าห้าเมตรแล้ว เขาก็ไม่รอช้าหยิบมีดสั้นออกมาจากอกเสื้อปัจจุบันทันด่วน ซากุระสีแดงพอเห็นมีดสั้นถึงกับหน้าซีดเผือด “ไม่นะ!”

“เสียใจด้วย เส้นทางรอดชีวิตมันไปได้แค่คนเดียว”

นางฟงกล่าวจบก็สะบัดมีดสั้นตัดเชือกที่ผูกติดกับตัวซากุระสีแดงและจุล่งอย่างเลือดเย็นทันที

“กรี๊ดๆ” ซากุระสีแดงร้องสุดเสียงแต่ก็ไม่เป็นผล พริบตาที่เชือกขาด ร่างของเธอกับजूल่งที่ร้องไวยวายก็ถูกดูดหายไปใ้ในพายุขนาดใหญ่

“จะแค่นั่นก็แค่นะละ พวกนายก่อเรื่องเอง จะโทษอะไรฉันได้”

ฉางฟงกล่าวจบก็ตั้งใจยึดเชือกไว้สุดชีวิต เพราะตอนนี้พายุหมุนแยกตัวออกเป็นสองลูก และพวกมันก็กำลังสะสมลมเพิ่มขนาดขึ้นเรื่อยๆ ฉางฟงเหม่อมองดูพายุลูกหนึ่งกำลังเคลื่อนเข้าเมืองอย่างตึ้นๆ ภายในใจก็ภาวนาให้ชินเวียมองพายุลูกนี้ออกว่าเป็นฝีมือใคร เธอจะได้รับพาเหล่าเพื่อนๆ หนีไปให้ไกลที่สุด

ภายในเมือง ชินเวียยืนเบ็งตามองพายุขนาดใหญ่ที่กำลังเคลื่อนใกล้เข้าเมือง บนยอดตึกสูง ในขณะที่เดียวกันคนในเมืองก็เริ่มหันมาสนใจพายุลูกนี้ NPC เหมือนหนูจมูกไวไม่มีผิด พวกเขาริบเก็บร้านซึ่งหนีกันแล้ว ชินเวียรับรู้ได้ทันทีว่าพายุลูกนี้เกิดจากซามันแน่ๆ เพียงแต่ไม่รู้มันเกิดขึ้นได้อย่างไร

“ชินเวีย” เสียงร้องเรียกจากเทพกระบี่เวรตะไลทำให้เธอหันไปมอง

“พายุลูกนี้ใช่...” เทพกระบี่เวรตะไลถามค้างไว้ ชินเวียพยักหน้ากล่าวว่า

“ใช่ เป็นพายุที่ซามันสร้างขึ้น ถ้าให้เดาเธอน่าจะถูกทำร้ายจนเลือดออก แต่ก็ยังไม่เข้าใจ ในเมื่อเธอไปกับฉางฟงทำไมมีคนทำร้ายเธอได้”

“พายุลูกนี้อันตรายไหม” เทพกระบี่เวรตะไลเอ่ยปากถาม ชินเวียพ่นลมหายใจออกจากปากกล่าวว่า

“มันจะไม่รุนแรงหรือบ้าคลั่งเท่าไร ถ้าไม่มีใครไปกระตุ้นมัน”

“หมายความว่ายังไง” เทพกระบี่เวรตะไลถามต่อ

“การกระตุ้นที่ฉันพูดถึงคือการมีคนไปโจมตีมัน โดยเฉพาะพวกโจ้ที่ใช้เวทลมจะไปกระตุ้นพลังให้มันแข็งแกร่งมากขึ้น ถ้าดูจากขนาดของพายุแล้ว คงมีคนโจ้ไปกระตุ้นมันเพียบเลย” ชินเวียตอบ

“เรามีสถางหยุดมันหรือเปล่า” เทพกระบี่เวรตะไลถามอย่างกังวล

“ใหญขนาดนั้นไม่มีทางหยุดได้หรอก นายไปบอกคนในสภากิลด์พันธมิตรให้อพยพด่วน ไม่งั้นตายหมด”

ชินเวียพูดจบ ทั้งสองก็ได้ยินเสียงกิลด์ในเมืองหนานถั่งเรียกระดมพลเพื่อต่อต้านพายุยักษ์ที่กำลังจะพัดเข้าเมือง

“เหอะๆ มีคนต้องการเพิ่มกำลังของพายุหมุนเพียบเลย” ชินเวียกล่าวสีหน้าแข็งๆ

เทพกระบี่เวรตะโลมอดูพายุขนาดใหญ่อีกลูกที่ยังไม่ได้ซบไปไหนแล้วถามว่า

“พายุหมุนอีกลูกทำไมมันไม่เคลื่อนไปไหน”

“มันเป็นพายุศูนย์กลาง มีซามีนอยู่ข้างใน” ชินเวียตอบ

เทพกระบี่เวรตะโลเห็นพายุหมุนลูกเล็กๆ พุดออกมาจากลูกใหญ่ก็ตาเบ็งค้าง กล่าว
น้ำเสียงสั้นไหว

“มัน...แตกตัวอีกแล้ว”

“แค่สองสามลูกเล็กๆ ฉันและภุตคนอื่นเคยเจอมาสิบลูกแล้ว เพียงแต่ตอนนั้น
พวกเราไม่ได้เพิ่มพลังของมัน พายุหมุนจึงไม่ได้รุนแรงเหมือนตอนนี้” ชินเวียตอบ เทพ
กระบี่เวรตะโลกลืนน้ำลายลงคอกล่าวว่า

“หมายความว่า...อีกเดี๋ยวมันจะแยกออกมาเป็นสิบลูกเหวอ”

“ก็ไม่ใช่หรือก ยายซามีนหยุดร้องให้เมื่อไร มันจะสลายหายไปเอง” ชินเวียตอบ

เทพกระบี่เวรตะโลใช้แขนปาดเหงื่อบนหน้าผาก เขายอมรับเลยว่ากลัวพายุของ
ซามีนมาก แม้เขาจะเคยเจอมากับตัวเองแล้ว แต่ครั้งนั้นไม่เหมือนกับครั้งอื่นเพราะมัน
เกิดในเมืองหนานถิง ซึ่งมีคนพร้อมจะเพิ่มกำลังให้แก่พายุทุกเมื่อ

“ซามีนน่ากลัวจริงๆ”

“นายเพิ่งจะรู้หรือ ซามีนเป็นภูตที่มีพลังเวทมากที่สุดในโลกยุทธภพ ขณะเดียวกัน
เธอก็มีจิตใจอ่อนไหวมากที่สุดเช่นกัน คนที่จะใช้งานซามีนได้ต้องพร้อมที่จะยอมรับเคราะห์
ไปด้วย เรียกได้ว่าเธอมีทั้งด้านที่ดีและด้านที่เสีย ซึ่งนางฟงรุ้ซึ้งถึงเรื่องนี้ดี เขาจึงไม่ยอม
ให้ซามีนออกโรงบ่อยๆ” ชินเวียอธิบาย เทพกระบี่เวรตะโลเบ้าปากกล่าวว่า

“รุ้ซึ้ง! แล้วทำไมนางฟงถึงปล่อยให้ซามีนแผลงฤทธิ์ล่ะ”

ชินเวียยกไหล่กล่าวว่า

“การที่ซามีนบาดเจ็บ ฉันคิดว่าน่าจะเป็นเกิดจากบุคคลอื่นมากกว่า เพราะปกติแล้ว
นางฟงระวังและดูแลซามีนยิ่งกว่าไขในหิน โอ้ย...แะละสิ มีคนใช้การ์ดสายฟ้าโจมตี”

เทพกระบี่เวรตะโลมอดูก้อนเมฆบนท้องฟ้าแลบแปลบๆ ซึ่งเป็นขั้นตอนของการ
ใช้การ์ดสายฟ้าจริงๆ เขาจึงหันมามองชินเวียกล่าวว่า

“ถ้าใช้มันจะเป็นไงหรือ” เทพกระบี่เวรตะโลถาม

“เหอะๆ ไม่ต้องถามหรือก เดียวนายจะเห็นด้วยตาตัวเอง ณ บัดนาว”

ชินเวียพูดไม่ทันจบ สายฟ้าก็ผ่าลงมาใจกลางพายุลูกที่กำลังเคลื่อนที่เข้าเมือง
เปรี้ยง! เปรี้ยง! เปรี้ยง! พริบตาสายฟ้าก็กระจายพุ่งออกจากพายุหมุนรอบทิศทาง แฉม
ยังมีความรุนแรงกว่าเดิมหลายสิบเท่า เทพกระบี่เวรตะไลถึงกับอ้าปากค้าง

“อีกไม่นานมันจะเข้าเมืองแล้ว ไฉจ้กริบไปแจ้งคนของลิบกิลด์พันธมิตรเลย ส่วน
ฉันจะไปพายุคนอื่น ๆ ออกนอกเมือง”

ชินเวียกล่าวจบก็เห็นร่างไปตามหลังคาอย่างเร่งรีบ เทพกระบี่เวรตะไลไม่มีทาง
เลือก จึงรีบเคลื่อนร่างกลับไปยังกิลด์บอมบอม

ติ๊กัญซาคารกิลด์ใหม่ฟ้า อรุณกับขวัญกำลังยืนมองดูพายุหมุนขนาดใหญ่อยู่
บนหลังคาตึกเช่นกัน ทั้งสองมองดูเหล่าผู้เล่น ลัทธิอสูร ก้อนหิน รวมถึงซากต้นไม้ต่างๆ
ถูกดูดเข้าไปในพายุอย่างสยดสยอง

“พายุแบบนี้มันเกิดขึ้นได้ยังไง ตอนนี้มีตั้งสามลูกด้วย” ขวัญเอ่ยปากถาม

“ฉันก็ไม่รู้เหมือนกัน ตั้งแต่เล่นเกมมาก็เพิ่งจะเคยเห็นพายุใหญ่ขนาดนี้เป็น
ครั้งแรก” อรุณตอบ

ขวัญชี้นิ้วไปยังพายุลูกที่ใหญ่ที่สุดซึ่งไม่ได้เคลื่อนที่ไปไหนกล่าวว่า

“ลูกนั้นคงเป็นแม่ของพายุอื่นๆ กร๊าดๆ มันคลอດลูกออกมาอีกแล้ว”

อรุณเห็นพายุหมุนแยกออกมาอีกลูก เขาถึงกับยกมือขึ้นปาดเหงื่อบนหน้าผาก

“มันเกิดอะไรขึ้นกับเมืองหนานถั่งกันเนี่ย หรือ NPC เล่นตลก หาวิธีล้างบางเหล่า
ผู้เล่นที่นี่” อรุณกล่าวเบาๆ

ขวัญเริ่มรู้สึกถึงแรงลมจึงกล่าวขึ้นว่า

“เราจะไปสู้พายุร่วมกับคนอื่น ๆ หรือจะหลบออกนอกเมือง”

อรุณถอนหายใจ มองดูพายุหมุนลูกแรกที่พัดเข้าใกล้เมืองก่อนจะกล่าวขึ้นว่า

“พวกเราเป็นกิลด์ผู้กล้า ดังนั้นพวกเราต้อง...” อรุณอ้าปากค้างไว้แต่ยังไม่พูดต่อ

เนื่องจากเขามองเห็นคนของลิบกิลด์พันธมิตรกำลังชนกันจนกันจั่วหัว

“จะสู้กับพายุไซ้ใหม่ เดี่ยวฉันจะไประดมคน” ขวัญพูดขึ้นและทำท่าจะกระโดดลง
จากหลังคา อรุณรีบยกมือห้ามกล่าวเสียงดังลั่น

“เดี๋ยว อย่าเพิ่งไป”

ขวัญหันมามองเพื่อนชายกล่าวว่า

“นายมีคำสั่งอะไรเพิ่มหรือ”

อรุณหนึ่งคิดสักพักก็กล่าวขึ้นว่า

“ส่งจดหมายแจ้งให้คนในกิลด์เราและกิลด์พันธมิตรทุกกิลด์ ให้อพยพออกจากหนานถึงทันที”

“หา!” ขวัญร้องอุทาน อรุณชี้นิ้วไปยังคนของสิบกิลด์พันธมิตรกล่าวว่า

“เรื่องนี้หน้าจะมีเบื้องหลัง ในเมื่อสิบกิลด์พันธมิตรยังหนีออกนอกเมือง บางทีพวกเขาจะได้รับข่าวสารอะไรบางอย่าง ซึ่งทำให้พวกเขาตัดสินใจเช่นนั้น”

“ฉันว่าต้องมีคนขัดคำสั่งแน่ๆ” ขวัญเบ้าปากกล่าว

“เรื่องนั้นช่างมัน เราได้เลือกเส้นทางที่ดีที่สุดแล้ว บอกพวกเขาว่าพายุนั้นหยุดไม่ได้”

อรุณกล่าวจบ ขวัญก็พยักหน้าก่อนจะกระโดดลงจากหลังคาตึกบัญชาการไปอย่างรวดเร็ว

ตึกบัญชาการกิลด์เลิบบังกร ไดมอนด์ ยูซะ และหมียืนดูอยู่บนหลังคาตึกเช่นกัน
ทั้งสามก็มีสีหน้าตื่นตกใจคล้ายกับคนอื่นในเมือง เพราะไม่เคยเจอเหตุการณ์แบบนี้มาก่อนนั่นเอง

“พวกเราจะเอาอย่างไรดี” ไดมอนด์เอ่ยปากถาม หมีหัวหนากิลด์ทางมังกรยิ้มกล่าวว่า

“สถานการณ์สร้างวีรบุรุษ ถ้าพวกเราหยุดพายุได้ เราจะเป็นพระเอก”

“ฉันว่าอย่าดีกว่ามั้ง ทำทางมันจะโหดใช่เล่น” ยูซะกล่าวขึ้น

“หมี นายพูดถูกใจฉันนะ พายุมันก็แค่พายุ เดี๋ยวถูกพลังเวทจากการ์ดของพวกเขา มันก็ดับไปเอง ถึงตอนนั้นพวกเรากิลด์แซมมังก์จะเป็นที่หนึ่งในหนานถึง การจะเหยียบกิลด์ใหม่พากับกิลด์พันธมิตรของมันก็จะง่ายดายยิ่งขึ้น เพราะไม่มีใครกล้าหือกับพวกเรา ฮ่า ฮ่า ฮ่า”

“ถ้าเราเปลี่ยนไปปะทะกับพายุ แล้วเรื่องกิลด์ใหม่ฟ้าละ บางทีมันอาจจะฉวยโอกาสบุกที่เพลอก็ได้”

ยูซะกล่าวน้ำเสียงจริงจัง หมีโบกมือกล่าวว่า

“มันคงไม่มีกะจิตกะใจมาเล่นงานพวกเราหรอกมั้ง เพราะอีกไม่ถึงครึ่งชั่วโมงพายุหมุนยักษ์ต้องเข้าเมืองหนานถึงอย่างแน่นอน”

หมีกกล่าวจบสมาชิกในกิลด์คนหนึ่งก็วิ่งออกมาเงยหน้ามองพวกเขาแล้วว่า

“ขอรายงานครับ”

“ว่ามาสายสิบลี” โดมอนตอบ

“กิลด์ใหม่ฟ้าและพันธมิตรถอนกำลังแล้วครับ” สายสิบลีรายงานเสียงดัง ทำให้ทั้งสามหันไปมองหน้ากัน

“มันถอนกำลัง...หมายความว่ามันไปยังประตูเมืองเตรียมสู้กับพายุหมุนยักษ์เหมือนกิลด์อื่นๆ ใช่หรือเปล่า” ยูสะเอ่ยปากถาม สายสิบลีทำหน้ามึนงงกล่าวว่า

“ไม่ครับ พวกมันไม่ได้ไปที่ประตูเมือง พวกมันคล้ายหนีเอาตัวรอดมากกว่า”

“หนี!” โดมอนร้องอุทาน หมีได้ยืนยันว่ากิลด์ใหม่ฟ้าหนีเอาตัวรอดก็หัวเราะดังลั่น

“อ่า อ่า พวกมันหนี อ่า อ่า อ่า นั่นก็ไม่ต้องพะวงกิลด์ใหม่ฟ้าจอมซี้ซลาดแล้ว ฉันจะสั่งระดมพลและมุ่งหน้าไปที่ประตูเมืองทันที”

เมื่อปราศจากสิ่งขัดขวางแล้ว โดมอนกับหมีก็รีบเคลื่อนร่างลงจากตึกบัญชาการไประดมยอดฝีมือในกิลด์ เพื่อออกไปปะทะกับพายุหมุนยักษ์ ยูสะมองดูพายุหมุนยักษ์สีหน้าหนักใจ

“พวกเราจะเอาชนะพายุหมุนนี้ได้หรือ ลองปรึกษาแดงดูดีกว่า บางทีอาจจะมีความน่าดีใจ”

ยูสะกล่าวจบก็ก้มหน้าลงมองดูนาฬิกา เมื่อพบสถานะออฟไลน์ชั่วคราวของฝ่ายตรงข้ามก็ทำให้ยูสะมีสีหน้ามึนงง

“ปิดเครื่องทำไมเนี่ย”

ยูสะกล่าวขึ้น ปกติการออฟไลน์ชั่วคราวมีสองกรณี หนึ่งปิดเครื่อง สองได้ไปจุดใหม่ แต่ยูสะนึกไม่ถึงว่าเพื่อนสาวจะได้ไปจุดใหม่แล้ว เขาเพียงคิดว่าเพื่อนสาวปิดเครื่องเฉยๆ

บทที่ 3

กิลด์ผู้นำ

เมื่อเทพกระบี่เวรตะไลแจ้งเรื่องราวต่อสืบทอดพันธมิตรแล้ว เขาก็รีบเคลื่อนร่างไปรอที่ประตูเมืองอีกฝั่งพร้อมกับหัวหน้ากิลด์พันธมิตรทุกคน หวังมองดูเทพกระบี่เวรตะไลกล่าวว่า

“พายุลูกนี้ไม่อาจจะทำลายได้จริงหรือ”

“ใช่” เทพกระบี่เวรตะไลตอบ

“อะไรทำให้ท่านมั่นใจถึงขนาดนี้” ทวีถามต่อ ส่วนปอย มล และตูม ซึ่งยืนอยู่ไม่ไกลก็เอียงหูฟังคำตอบด้วย เทพกระบี่เวรตะไลจึงมองพายุหมุนขนาดยักษ์ที่เคลื่อนเข้ามาใกล้เมืองแล้วกล่าวว่า

“เธอคอยดูมันอีกสักพักก็จะรู้คำตอบว่าทำไม ฉันจึงบอกไม่มีใครทำลายพายุหมุนลูกนี้ได้”

ทวีไม่เข้าใจคำพูดของเทพกระบี่เวรตะไลนัก เขาต้องการให้เธอเห็นอะไรกันแน่ แต่แรงลมดูดอันมหาศาลทำให้ทวีกล่าวขึ้นว่า

“เราสามารถอยู่แถวนี้ได้ไหม”

เทพกระบี่เวรตะไลส่ายหน้ากล่าวว่า

“ไม่ได้หรอก อีกห้านาทีแม้มันในสืบทอดพันธมิตรจะยังไม่ครบ แต่พวกเราก็ต้องรีบอพยพให้ห่างจากเมืองหนานถึงอย่างน้อยสามสิบกิโลเมตร”

ทวีเหม่อมองพายุหมุนยักษ์ถอยห่างใจกล่าวว่าฟังว่า

“เฮ้อ...ถ้ามหาพายุนี้ไม่มีคนหยุดมันได้จริงๆ ผู้เล่นคงล้มตายมากเป็นประวัติศาสตร์

ของยุทธภพออนไลน์แล้ว”

เทพกระบี่เวรตะไลไม่เอ่ยปากพูดอะไรอีก นอกจากคิดในใจว่า

‘นางฟง นายไปอยู่ที่ไหนกันนะ อิม...โทรศัพท์ไปที่ไม่รับสาย หรือนายกำลังหาะอยู่ในพายุ หวังว่านายคงไม่ตกลงมาคอหักตายนะ’

พายุหมุนยักษ์นอกเมืองเวลานี้กำลังทวีความรุนแรงเพิ่มมากขึ้น ตอนนี้อยู่อย่างน้อยสองหมื่นคนได้รวมตัวกันที่หน้าประตูเมืองแล้ว และเพื่อไม่ให้ตัวเองต้องปลิวไปกับพายุ หลายนกิลด์ได้ใช้เชือกผูกผู้เล่นในกิลด์ไว้ด้วยกัน แต่ก็มีผู้เล่นหลายคนมั่นใจในความสามารถของตัวเองจึงเลือกยืนท้าทายกับพายุ

กิลด์แซมมิงกรือเป็นกิลด์ขนาดใหญ่ในเมือง ดังนั้นโดมอนจึงรีบเสนอหน้าออกมาเป็นผู้นำการสู้รบในครั้งนี้ ซึ่งทุกคนก็ไม่ขัดข้องเพราะไม่มีใครอยากจะเป็นกองหน้ามากนัก คำฟ้าฟ่งจะได้รับข่าวนี้เลยคิดจะมาห้ามปรามเพื่อนแต่ก็ไม่ทันเสียแล้ว สุดท้ายกิลด์แซมมิงกรือจึงกลายเป็นผู้นำสนใจหมี่และโดมอน คำฟ้าไม่มีทางเลือกแล้ว ไม่นานคงมีคนดูถูกพวกเขาทั้งเมือง เขาจึงต้องเข้าร่วมไปกับโดมอนด้วยความไม่ยินยอมพร้อมใจสักเท่าไร

พายุหมุนตอนนี้มีตัวกันสี่ลูก มีเพียงลูกแรกที่ยังไม่ยอมเคลื่อนไหว แต่อีกสามลูกกลับแยกย้ายกันไปลูกละทิศละทาง พายุหมุนลูกที่เป็นปัญหาคือลูกที่กำลังเคลื่อนตัวเข้าใกล้เมืองหนานถิง เวลานี้มันมีขนาดใหญ่กว่าลูกที่หนึ่งแล้ว นอกจากนี้ภายในพายุก็เต็มไปด้วยสายฟ้าที่ฟาดออกมาข้างนอกเสียงดังเปรี้ยงๆ อยู่เป็นระยะ และทุกตารางเมตรที่มันเคลื่อนผ่าน ไม่มีสิ่งใดเหลือรอดอยู่เลย

อาสาสมัครกลุ่มแรกสองพันคนได้เริ่มปฏิบัติการโจมตีตามคำสั่งของกิลด์แซมมิงกรือ ซึ่งแน่นอนปฏิบัติการครั้งนี้ย่อมต้องมีคนที่มาจากกิลด์แซมมิงกรือไม่ต่ำกว่าห้าร้อยคน ทุกคนใช้เชือกผูกร่างติดกันเป็นแพกอนจะเคลื่อนร่างตรงไปยังจุดปะทะแรกที่ไว้วางแผนไว้ แต่แรงดูดของพายุหมุนทำให้คนที่เป็แนวหน้าว่าไม่น้อย ดิที่เห็นกลุ่มที่สองอีกสองพันคนเคลื่อนกำลังตามหลังมาไม่ห่างเท่าไร ทุกคนจึงมีกำลังใจมากขึ้น

คำฟ้ามองดูโดมอนสั่งการตาละห้อย ฉายาหม่อฝอย่างเขานึกไม่ถึงจริงๆ จะต้องมาสู้กับพายุที่ตัวเองก็ไม่มีเชื่อมั่นจะกำจัดมันได้ ตอนแรกคำฟ้าไม่รู้ว่าสายฟ้าในพายุเกิดขึ้นมาได้ยังไง แต่เมื่อเห็นผู้เล่นรวมกลุ่มกันใช้พลังจากการดสายฟ้าโจมตีพายุหมุนยักษ์ระยะไกล คำฟ้าจึงถึงบางอ้อ และเขาก็ต้องอ้าปากค้างในเวลาต่อมา

“มันกินสายฟ้า!” คำฟ้าอุทาน

“หมายความว่ายังไง” ยูสะที่ยืนอยู่ไม่ไกลถาม

“พายุลูกนี้อาจไม่มีใครทำลายมันได้” คำฟ้าตอบ ภายในใจก็ตื่นแรงไม่เป็นจังหวะ เนื่องจากโดมอนกับหมีได้ระดมผู้เล่นกิลด์ส่วนใหญ่มารับมือที่นี้ ทำให้เวลานี้เขากลับไม่เข้าค่ายไม่ออกสุตฯ

“คิดไปในทางร้ายเกินไปหรือเปล่า” ยูสะเอ่ยปากถาม คำฟ้าลอบใช้มือปาดเหงื่อกล่าวว่า

“ไม่รู้สิ ฉันรู้สึกเช่นนั้น ตอนนั้นหัวหน้ากิลด์ที่อยู่ในเกมก็มี นาย ฉัน หมี และโดมอนแค่สี่คน ถ้าพวกเราบัญชาการผลิตพลาดกิลด์แซมมิงกรของเราจะมีคนไปจุดใหม่แทบหมดสิ้น”

“นายมีความคิดจะหนีใช่ไหม” ยูสะถามเข้าประเด็น คำฟ้าพยักหน้ากล่าวว่า

“ถูกต้อง เพียงแต่โดมอนมันได้ประกาศตัวเป็นหัวหน้าในการรบ พวกเราจึงไม่อาจถอนตัวหนีไปได้ หึๆ การตัดสินใจของโดมอนกับหมีครั้งนี้เป็นสิ่งที่โง่เขลาที่สุด”

ยูสะถอนหายใจเอือกใหญ่กล่าวว่า

“ถ้าสองคนนั้นผิด ฉันก็ผิดด้วยที่ห้ามปรามพวกเขาไม่ได้”

“อย่าโทษตัวเองเลย เออ...เมื่อเช้าจุลงไปกับแดง หลังจากนั้นพวกเขาก็ออฟไลน์ ฉันมีกลางสังหรณ์ว่าการออฟไลน์ครั้งนี้ไม่ธรรมดาแล้ว” คำฟ้าคาดการณ์

“หรือนายคิดว่าพวกเขาถูกฆ่า!” ยูสะร้องอุทาน คำฟ้ายิ้มผินๆ กล่าวว่า

“ฉันรู้สึกเสียของจุลงดี ถ้าหายไปดีๆ แบบนี้ คงไม่รอดแล้ว”

“พวกเขาถูกใครฆ่ากัน” ยูสะถาม คำฟ้ามองไปยังพายุหมุนยักษ์กล่าวว่า

“ไม่รู้สิ บางทีอาจจะเป็นเจ้านั่นก็ได้”

ยูสะกลืนน้ำลายเอือก เริ่มนึกหวาดกลัวพายุหมุนยักษ์ขึ้นมานี้ เพราะขนาดจุลงกับซากุระสีแดงยังไม่รอด ลูกกิลด์ของเขาจะรอดหรือ

“ถอนกำลังเถอะ” ยูสะพูดขึ้น คำฟ้ายิ้มอย่างขมขื่นกล่าวว่า

“สายไปแล้ว ถ้าเราถอนกำลังตอนนี้ กิลด์แซมมิงกรจะดับไปไม่ได้เกิดอีกเลย และพวกเราจะถูกตราหน้าเป็นคนชั่วลาด มีทางเดียวที่เราจะรักษาเกียรติภูมิไว้ได้ นั่นคือต้องแลกด้วยชีวิต”

ยูสะมองดูโดมอนกับหมี ซึ่งกำลังสังหารกิลด์ที่อยู่ภายในเมืองหนานถั่งด้วยสีหน้าสับสนุ่นวาย

พายุหมุนขนาดยักษ์มีอาณาภาพเกินกว่าที่เหล่าผู้เล่นจะคาดคิด กลุ่มผู้เล่นแนวหน้าชุดแรกแม้จะอยู่ห่างจากตำแหน่งพายุถึงหนึ่งกิโลเมตร ทุกคนก็สัมผัสได้ถึงแรงดึงดูดที่หนักหน่วงและรุนแรง

เวลานี้พวกเขาไม่จำเป็นต้องเล็งให้ยาก ขอเพียงขว้างลูกบอลลงไปยังข้างหน้า ลมดูดก็จะพัดพาลูกบอลลงเวทเหล่านั้นพุ่งเข้าไปโจมตีพายุหมุนยักษ์โดยอัตโนมัติ

ตูม! ตูม! ตูม! เสียงระเบิดดังสนั่นเป็นระยะ ต้นไม้ที่ถูกถอนรากถอนโคนพัดกระเจาไปทั่วบริเวณ เหล่าผู้เล่นกองหน้าอ้าปากค้าง พริบตาต้นไม้และก้อนหินเหล่านั้นก็กวาดเหล่าผู้เล่นกองหน้านับพันคนเข้าไปในพายุ ผู้เล่นที่หมอบลงพื้นทันจึงรอดมาได้อย่างหวุดหวิด แต่เสียงร้องโหยหวนก็ทำให้พวกเขาต้องเย็นสั่นหลังวาบ

สายฟ้าที่อยู่ในพายุจะรุนแรงขึ้น มันฟาดสายฟ้าออกมารอบทิศทางที่ขึ้นกว่าเดิมหลายเท่า ไม่ว่าสายฟ้าจะฟาดไปที่ใด ที่นั้นก็จะดำเนินต่อตะโก กลุ่มผู้เล่นแถวสองกับสามตอนนี้เริ่มหวาดผวากันแล้ว แต่พวกเขาแม้คิดจะหนีก็ทำไม่ได้เพราะใช้เชือกผูกมัดติดกันไว้ อีกทั้งกระแสลมรุนแรงมาก ตัดเชือกเมื่อไร พวกเขาก็ปลิวหายไปโดยไม่ต้องสงสัย ทุกคนจึงได้แตกตื่นโถมตีพลังเวทนานาชนิดเข้าไปในพายุถี่ยิบ

พายุหมุนยักษ์ไม่เคยปราณีผู้ใด มันยังเคลื่อนตัวล้างผลาญไปยังหน้าต่อนื่องแถวเร็วขึ้นกว่าเดิมอีก ผู้นำหน่วยไม่อาจรอช้า พวกเขาส่งสัญญาณให้ทุกคนรวมกำลังกันโจมตีพลังเวทเพลิงใส่พายุ ดังนั้นทั่วทั้งท้องฟ้าจึงเห็นบอลเพลิงนับหมื่นพุ่งเข้าหาพายุแทบจะพร้อมเพรียงกัน บอลเพลิงเหล่านั้นถูกดูดเข้าไปจนเกิดแสงสีส้มสว่างไสวภายในพายุ ทุกคนต่างคิดว่ามันต้องได้ผลแน่นอน แต่ลักรักทุกคนก็ต้องหน้าซีดเผือดเหลือสองนิ้ว เมื่อลูกบอลพลังเวทเพลิงนับหมื่นลูกถูกพายุส่งขึ้นไปบนท้องฟ้า แล้วพุ่งย้อนกลับไปที่เมืองหนานถั่งที่อยู่ห่างออกไปสองกิโลเมตร

ผู้เล่นที่ยืนอยู่หน้าประตูเมืองอ้าปากค้างกันหมด เมื่อได้เห็นฝนพลังเวทเพลิงที่น่ากลัวกำลังมุ่งหน้ามายังพวกตน คำฟ้าไม่มีเวลาอ้อยอิ่งรับร้องสั่งให้โดมอนรวบรวมกลุ่มคนสร้างลูกบอลพลังเวทต้านไว้ โดมอนที่กำลังยืนอิงจึงได้สติร้องตะโกนบอกทุกคน ผู้เล่นที่รวมตัวกันบริเวณนี้ก็ไม่รอช้าเตรียมปล่อยบอลพลังเวทตั้งรับเต็มกำลัง

ผู้เล่นไม่สามารถโยนบอลพลังเวทขึ้นไปสูงๆ ได้ ทุกคนจึงทำได้เพียงรอบอลพลังเวทเพลิงนับหมื่นๆ ลูกตกลงมาเท่านั้น เมื่อลูกพลังเวทตกลงมาจากท้องฟ้าในรัศมีโจมตีแล้ว กลุ่มผู้เล่นก็โยนลูกบอลพลังเวทในมือเข้าต่อกร พริบตาบนท้องฟ้าและบนพื้นดินก็

เกิดเสียงระเบิด มีเสียงร้องครวญครางจากผู้ที่ได้รับบาดเจ็บดังระงม เมืองหนานถังทั้งเมืองลุกโชนไปด้วยเปลวไฟและกลุ่มควันในเวลาไม่ถึงสองนาที

ผู้เล่นหน้าประตูเมืองที่ผูกเชือกติดกันแทนที่จะเป็นผลดีกลับเป็นผลร้ายอย่างไม่คาดคิด เมื่อมีผู้เล่นคนหนึ่งโดนระเบิดเพลิงจนกระเด็น คนอื่นๆ ก็ถูกเชือกกระชากล้มลงลึงไปกับพื้นด้วย เมื่อผู้เล่นเหล่านั้นไม่สามารถปะทะบอลพลังเพลิงจากท้องฟ้าได้ทุกคนก็ต้องรับบอลเหล่านั้นไปเต็มๆ

โดมอเนกกับหมีถึงกับหน้าซีดเผือดวังหนั้วซุกหัวซุน แต่ทั้งสองก็ไม่รอดจากการถูกลูกบอลพลังเพลิงระเบิดใส่ร่างเหมือนคนอื่นๆ คำฟ้ากับยูฮะใช้อาวุธในมือปิดป้องเต็มกำลัง โดยเฉพาะหอกสีทองในมือของคำฟ้าที่ควงหมุนวนจนกลายเป็นโล่ชั้นดี ป้องกันไม่ให้พวกเขาทั้งสองได้รับบาดเจ็บ

ตูม! ตูม! ตูม! เสียงระเบิดดังถึยิบจนหูแทบแตก ไม่มีเว้นว่างแม้สักนาทีเดียวร่างของผู้เล่นพากันกระเด็นกระดอนเหมือนลูกบอลลมไม่มีผิด เสียงร้องโหยหวนดังแทบทุกพื้นที่ไม่เว้นแม้กระทั่งในเมือง

หลายกิลด์ที่ตอนแรกตั้งใจจะสู้กับพายุยักษ์ เวลานี้ต่างแตกกระจายหนีกันจ้าละหวั่น แต่ทุกคนก็ไม่มีปัญญาที่จะหลบหนี เนื่องจากแรงดูดมหาศาลที่เกิดขึ้นเวลานี้ทำให้พวกเขาแทบจะยืนกันไม่ไหวแล้ว หลายคนเลือกจะคลานหนีเพราะเป็นหนทางเดียวที่พอจะรอดพ้นจากแรงดูดได้

ในขณะที่เมืองหนานถังกำลังเกิดหายนะอย่างต่อเนื่อง พายุหมุนอีกลูกก็กำลังเคลื่อนตัวเข้าโจมตีกลุ่มผู้เล่นที่รวมตัวกันเล่นงานสัตว์อสูรสามเวทโกเลมอย่างไม่วิหวั่นใครทั้งสิ้น จำนวนพายุหมุนยักษ์ที่ใช้เวลาเพียงไม่นานก็เกิดขึ้นมาถึงหกลูก พวกมันพัดสะเปะสะปะไปในทิศทางแตกต่างกันไม่แน่ไม่นอน ทำให้เหล่าผู้เล่นคำนวณไม่ถูกว่ามันจะไปทางไหนบ้าง แต่ที่แน่ๆ พวกมันไม่มีที่ท่าว่าจะหยุดโจมตีง่าย

ห่างจากเมืองสามสิบกิโลเมตร เทพกระบี่เวรตะไลทอนไม่ไหวจึงแอบไปโทรศัพท์หาฉางฟง เพราะไม่ต้องการให้ทุกคนรู้ว่าซามีนเป็นคนสร้างพายุครั้งนี้ เทพกระบี่เวรตะไลใช้ความพยายามโทรศัพท์หาฉางฟงอยู่พักใหญ่ ในที่สุดฉางฟงก็ได้รับสายเขาจนได้

“ทำบ้าอะไรอยู่ ทำไมไม่รับสาย เอ่อ...เสียงบ้าอะไรเนี่ย ทำไมมันอื้ออึงขนาดนี้”

เทพกระบี่เวรตะไลพูดเข้าไปในสายก่อน ลักพักก็ได้ยินเสียงฉางฟงแหกปากร้อง

ไวยวาย ทำให้เขาร้อนใจถามว่า

“เป็นอะไรหรือเปล่า”

“อ้ากก! เป็นมากเลย ขาขาดไปข้างหนึ่งแล้ว พายุแรงมาก ถ้าผมไม่ไหวฉันอาจไม่รอด” ฉางฟงร้องตะโกนตอบสวนกลับมาพร้อมกับเสียงพายุพัดกระหน่ำ

“นายอยู่ที่ไหน! ฉันจะไปช่วย!” เทพกระบี่เวรตะไลร้องตะโกนเข้าไปในโทรศัพท์แข่งกับเสียงพายุ ฉางฟงยังแหกปากร้องลั่นก่อนจะกล่าวว่า

“ไม่ต้องมาหรอก ตายเปล่าๆ”

“หนักหนาขนาดนั้นเลยหรือ” เทพกระบี่เวรตะไลถาม

“เอ่อ...หนักสุดๆ แถวที่ฉันอยู่เหลือนั่นไม่ไม่กี่ต้นแล้ว พวกที่อยู่รอดก็มีแต่หินก้อนใหญ่ๆ ะ นี่ถ้าพายุมันไม่หยุดพัดเร็วๆ นี่ ฉันก็ต้องไปจุดไฟใหม่เหมือนกัน” ฉางฟงตอบ

“ซามีนี่มีแวพายุตรึงให้ไหม” เทพกระบี่เวรตะไลตะโกนถามต่อ

“ยากจะ รอบนี้ไม่เหมือนเคย เธอถูกกระบี่ของไอ้บ้านคนหนึ่งปาดที่คอ ฉันสาบานเลย กลับไปฉันจะกระแทกมันให้ได้ ฉันอุตส่าห์เตือนมันแล้ว มันกลับไม่ฟัง บ้าฉิบ...”

“ฉันฉันจะเปิดโทรศัพท์ค้างไว้นะไว้ย” เทพกระบี่เวรตะไลร้องตะโกนกลับไป

“ไม่เอา! รีบปิดโทรศัพท์ไปเลย ฉันไม่ชอบให้ใครมาฟังช่วงเวลาใกล้ตาย” ฉางฟงตอบ

เทพกระบี่เวรตะไลเงียบไปสักพักเขาก็หัวเราะออกมากล่าวว่า

“ฮ่า ฮ่า ปลงตกถึงขนาดนี้เลยหรือฉางฟง”

“เหอะๆ นายไม่เห็นสภาพฉัน นายไม่รู้หรือว่าฉันหนักหนาขนาดไหน ที่ยังไม่ตายเพราะโชคล้วนๆ เออ...ภูตของฉันเป็นไงกันบ้าง” ฉางฟงตอบและถามกลับ

“ฉันเฝ้าพาทุกคนออกนอกเมืองแล้ว เพียงแต่ฉันไม่เห็นใครสักคน” เทพกระบี่เวรตะไลตอบ

“อืม...ดีแล้วละที่พวกเธอไม่ได้อยู่กับนาย ไม่งั้นถ้าฉันตายและพวกเธออยู่ต่อหน้าทุกคนมันต้องเป็นเรื่องใหญ่แน่ๆ แค่นี้ไว้ย แหกปากนานๆ มันเหนื่อย”

ฉางฟงร้องตะโกนเสียงดัง เทพกระบี่เวรตะไลเห็นเพื่อนตัดสินใจแบบนั้นแล้ว ก็ไม่มีอะไรจะพูด นอกจากบอกให้ฉางฟงระวังตัวให้ดี ก่อนจะวางสายไปด้วยความกังวล

หน้าประตูเมืองหนานถัง คำฟ้ากำลังเบ่งตามองหายนะที่เกิดขึ้น พายุหมุนยักษ์ที่กำลังเพิ่มขึ้นกว่าเดิมหลายเท่าในเวลาเพียงไม่นาน แรงดูดในตอนนั้นไม่ต้องหวังว่าใครจะสามารถยืนเท่าๆ รับลมได้ ไม่ว่าจะเป็นยอดดยุทธเก่งกาจมาจากไหนก็ต้องศิโรราบให้กับมันอย่างพร้อมใจ ซากหลังคาและต้นไม้ต่างๆ ที่ลอยออกมาจากเมืองหนานถังเป็นสิ่งที่บ่งบอกได้เป็นอย่างดีว่าพายุหมุนลูกนี้รุนแรงขนาดไหน คำฟ้ากับยูฮะที่ห่มอบลงกับพื้นเหม่อมองโรงเตี๊ยมลอยหายเข้าไปในพายุทั้งหลายอย่างตื่นตะลึง ส่วนผู้เล่นที่ด้านแรงลมไม่ไหวก็ลอยคว้างคว้งร้องโหยหวนในอากาศนับหมื่นคน

เวลานี้แทบไม่มีผู้เล่นที่คิดจะสู้กับพายุหมุนยักษ์กันแล้ว ทุกคนต่างก็มีความคิดเหมือนกันก็คือ พวกเขาจะเอาตัวรอดได้อย่างไร ยิ่งพายุเคลื่อนใกล้เข้าเมืองมากเท่าไร โอกาสรอดของพวกเขาก็เข้าใกล้ศูนย์ไปทุกขณะ ภาพที่ผู้เล่นหลายคนถูกซากต้นไม้หรือเศษหินฟาดใส่ร่างขาดสองท่อนมิให้เห็นอยู่ตลอดเวลา ทำให้แต่ละคนเกิดความสยดสยองขึ้นมาภายในใจแบบไม่รู้เนื้อรู้ตัว

แสงสว่างวูบวาบของผู้เล่นที่ได้ไปจุดใหม่บนท้องฟ้าเกิดในเวลาไล่เลี่ยกันแทบทุกวินาที ในขณะที่เดียวกันสัตว์อสูรขนาดใหญ่ที่ยังไม่ตายก็ตกลงมาตรงหน้าประตูเมืองกันเป็นว่าเล่นนับสิบๆ ตัว แม้จะบาดเจ็บสาหัสแต่มันก็ยังมีชีวิตอยู่ เมื่อมันพบผู้เล่นมันก็ต้องทำตามโปรแกรมนั่นคือไล่ฆ่า ผู้เล่นที่ห่มอบอยู่บนพื้นไม่ว่าจะลุกขึ้นยืนหรือคลานหนี ทุกคนก็ต้องตายเพราะบาปของสัตว์อสูรขนาดใหญ่ที่เหยียบย่ำลงบนร่างของพวกเขาอย่างโหดร้าย

โดมอนกับหมีใช้เวลาอยู่หลายนาที ในที่สุดสองหนุ่มก็สามารถคลานเข้ามาหาคำฟ้ากับยูฮะได้สำเร็จ ตอนนี้สองหนุ่มไม่เหลือสีหน้าผองอีกแล้ว เหลือเพียงสีหน้าหวาดกลัวสุดๆ โดมมอนหอบหายใจกล่าวขึ้นว่า

“คำฟ้า มีทางที่พวกเราจะหนีไปไหม” คำฟ้าส่ายหน้ากล่าวว่า

“ยาก ต่อให้ลุกขึ้นยืนได้ก็ยังอันตรายอยู่”

“นี่ไม่ถึง แคพายุหมุนมันจะเทพขนาดนี้” หมีพูดขึ้น

“ใช่! ฉันเห็นภาพกองหนุนที่เหลือน้อยขึ้นไปบนท้องฟ้าเป็นกลุ่มแล้วยังสยองไม่หาย”

โดมอนพูดเสียงสั่น สีหน้าของเขาเวลานี้ซีดเผือดไม่เหลือร่องรอยความมองอาภัพที่เคยมีอีกเลย พายุหมุนยักษ์ยังคงโหดร้ายต่อทุกคน เมื่อมันเคลื่อนเข้าใกล้เมืองผู้คนก็ถูก

ดูดขึ้นไปบนท้องฟ้ามากขึ้น

“อ้ากก! จะทนไม่ไหวแล้ว” หมิ่พูดเสียงดัง

“หมิ่ นายต้องทนให้ได้ เราต้องรอดไปด้วยกัน” โดมอนพูดเสียงดัง ยูษะเห็นร่างของตัวเองกำลังเริ่มลอยขึ้นจากพื้น เขาก็หัวเราะกล่าวว่า

“ฮ่า ฮ่า เร็วๆ นี้พวกเราทำทางจะไม่รอด”

หมิ่มองดูกอบฏาที่จับยึดไว้เริ่มถอนออกมาจากพื้นก็ถึงกับตาเหลือก

“ทำทางนั้นจะต้องไปแล้วะเพื่อนฯ” หมิ่พูดจบ กอบฏาที่จับอยู่ก็ถูกถอนขึ้นมามาหมด พริบตาก็ได้ยินเสียงหมิ่ร้องโหยหวนก่อนจะถูกดูดขึ้นไปบนท้องฟ้า คำฟ้าถอนหายใจหันไปมองสองหนุ่มที่พยายามยึดเกาะกอบฏาไว้

“ยังงี้ก็ต้องตายอยู่แล้ว ขอไปแบบเท่าๆ หน่อยเถอะ”

คำฟ้ากล่าวจบก็ปล่อยมือจากกอบฏา ร่างของเขาลอยขึ้นไปบนท้องฟ้าอย่างรวดเร็ว แต่ถึงกระนั้นเขาก็ไม่ลืมโบกมือให้เพื่อนๆ ที่ยังไม่ละความพยายาม โดมอนกับยูษะพยายามยึดกอบฏาสู่สุดท้าย แต่สุดท้ายกอบฏาก็ถูกถอนออกไปตามระเบียบ พร้อมกับเสียงร้องโหยหวนของสองหนุ่ม

พายุหมุนยักษ์เคลื่อนเข้าเมืองจริงๆ ผู้เล่นที่หลบหนีออกนอกเมืองทันจึงได้เห็นภาพตึกขนาดใหญ่และโรงเตี๊ยมถูกดูดขึ้นไปบนท้องฟ้าอย่างต่อเนื่อง พลังหมุนของพายุรุนแรงมาก มันเหวี่ยงซากตึกไปไกลหลายกิโลเมตร ผู้เล่นหลายคนไม่ระวังตัวล้วนถูกซากตึกทับตายอย่างอนาถ

ดูเหมือนพายุหมุนยักษ์จะไม่ได้เล่นงานเฉพาะคนในเมือง สัตว์อสูรร้ายที่ได้รับผลกระทบคือโกเลม ร่างของมันถูกพายุหมุนยักษ์ดูดขึ้นไปบนอากาศและย่อยสลายไปจนไม่เหลือซาก ส่วนผู้เล่นที่สู้กับโกเลมก็ล้วนตายหมดสิ้น บริเวณที่เคยมีการต่อสู้กับโกเลมจึงเหลือเพียงพื้นดินว่างๆ เท่านั้น

ในขณะที่พายุหมุนยักษ์กำลังสร้างความเสียหายให้กับเมืองหนานถิง อยู่ๆ พายุหมุนเหล่านั้นก็เริ่มสลายตัวไปในอากาศโดยไม่ทราบสาเหตุ ทำให้เศษซากที่มันเคยดูดขึ้นไปถูกเหวี่ยงกระจายเป็นบริเวณกว้างกว่ายี่สิบกิโลเมตร ผู้เล่นที่ยังรอดชีวิตต่างหาที่หลบกันจ้าละหวั่น

ใจกลางพื้นดินว่างๆ ร่างของเด็กหญิงคนหนึ่งกำลังใช้กระจกมองดูคอของตัวเอง ซึ่งเคยมีเลือดไหลออกมา แต่เวลานี้มันหายไปแล้ว เธอจึงรู้สึกเบิกบานขึ้นมาบ้าง

“คิๆ แผลหายแล้ว เอ...เรามาอยู่ที่ไหนกัน จำได้ว่า...เรากับนางฟงอยู่ในป่านี้นา” ซามีนกล่าวกับตัวเอง พร้อมกับมองไปรอบๆ บริเวณ ฉับพลันเมื่อเธอเห็นร่างที่คุ้นตานอนหมอบอยู่บนพื้น ซามีนก็ตาเป็นประกาย

“นั่นนางฟงนี่ ไปหมอบทำไมบนพื้น น่าสงสัยจัง ทื่อ...หรือนางฟงได้รับบาดเจ็บเพราะศัตรูพวกนั้น นึกไม่ถึงพวกมันจะร้ายกาจถึงเพียงนี้ ซามีนต้องรีบไปพยาบาลนางฟงแล้ว” พุดจบซามีนก็เคลื่อนร่างเข้าไปหาทันที

เมื่อซามีนไปเห็นร่างนางฟงที่ปราศจากขาและแขนอย่างละข้างแล้ว เธอถึงกับตกใจ

“นางฟง เป็นอะไรหรือเปล่าคะ” ซามีนเอ่ยปากถาม

นางฟงพลิกร่างขึ้นนอนหงายใช้สายตาปริ้อๆ มองดูภูตสาว ยิ้มที่มุมปากกล่าวว่า น้ำเสียงหอบเหนื่อยว่า

“รอดแล้วตรู”

ซามีนนั่งลงข้างๆ นางฟงกล่าวว่า

“ศัตรูร้ายกาจมาก ถึงกับตัดขาและแขนของนางฟงเลย แต่ไม่เป็นไร เดี่ยวซามีนพยาบาลให้เอง”

ภูตสาวกล่าวจบก็เริ่มพยาบาลนางฟงตามสโตร์สของเธอ หรือก็คือการสร้างมัมมี่นั่นเอง นางฟงไม่มีแรงจะพูดอะไรแล้ว จึงปล่อยให้ซามีนปฐมพยาบาลตามสะดวก

‘ไ้อ้บ้าจุล่ง ผากไว้ก่อนเถอะ’ นางฟงคิดในใจ ซามีนพอสร้างมัมมี่นางฟงเสร็จสิ้นก็นั่งมองดูเขาสลับกับมองดูพื้นที่ว่างเปล่ารอบตัว

“ท่าทางศัตรูของนางฟงคนนี้จะเก่งมาก นางฟงรู้หรือเปล่าว่าพวกนั้นเป็นใคร เดี่ยวซามีนจะไข่มหาเวทเป่ามันเอง รับรองไม่ใหมันมีโอกาสดำทำร้ายนางฟงอีก”

ภูตสาวกล่าวว่าน้ำเสียงมั่นใจมาก ส่วนนางฟงที่ถูกผ้าพันทั้งตัวตกใจไม่น้อย เพราะถ้าปล่อยให้ซามีนใช้เวทอีกครั้ง เขาคงไม่รอดเป็นแน่แท้ ตอนแรกนางฟงก็คิดว่าตัวเองจะไม่รอดเหมือนกัน แต่นึกไม่ถึงก่อนหินที่เขาเอาเชือกไปผูก มันเลื่อนไปขัดกับก้อนหินอีกสองก้อนที่หน้าหนกพอๆ กัน เขาจึงโชคดีรอดมาได้ราวปาฏิหาริย์

“ในหัวของซามีนมีเสียงสัตว์อสูรถูกล่าเรื่อยๆ สงสัยชินเวียคงพาเพื่อนๆ ไปเที่ยวในป่า ดูเหมือนชินเวียจะล่าสัตว์อสูรไปไม่น้อย เสียตายจังที่ซามีนไม่ได้ไปด้วย”

ชามินบนอบ หลังจากนั้นเธอจึงหยิบตุ๊กตาหมีในกระเป๋าติดมากอดและร้องเพลงให้นางฟงฟัง เสียงสัตรีอสูรที่ถูกฆ่าตายในหัวเขายังดังต่อเนื่อง นางฟงพอจะรู้ว่าคงเป็นตัวที่เพิ่งตกลงมาจากท้องฟ้า แต่ที่สร้างความประหลาดใจให้นางฟงที่สุดก็คือโกเลม นี่ก็ไม่ถึงมันจะตายเพราะพายุของชามินด้วย ซึ่งเขาก็มั่นใจว่า ตอนนี้นั้นเวียคงวิ่งเร็วปานพายุเพื่อไปเก็บของที่มันดรอปปอกมาแล้ว

เกือบสองชั่วโมง แขนขาของนางฟงจึงงอกออกมาเป็นปกติ นางฟงกินน้ำยาเพิ่มพลังกับน้ำยาเลือดไปอีกอย่างละสามโหลทดแทนส่วนที่สูญเสียไป ชามินจ้องนางฟงตาแป๋วกล่าวว่า

“นางฟงหายดีหรือยังคะ”

“หายดีแล้ว แต่ก็ยังเพลียๆ นิดหน่อย” นางฟงตอบ ตั้งแต่เขาเล่นเกมมา นอกจากตายแล้ว นี่เป็นครั้งแรกที่ตัวเองแขนและขาขาด มันเป็นเรื่องที่สที่สุดจะทานทนจริงๆ มิน่าเล่า...พวกที่ถูกเขาฟันแขนขาดพวกมันจึงขอร้องให้เขามันซะ

ชามินที่อุ้มตุ๊กตามองซ้ายมองขวากล่าวว่า

“ชามินงอะ เราจะกลับเข้าเมืองยังงัย ชามินมองไปทางไหนก็โล่งเหมือนกันหมดเลยคะ”

นางฟงมองดูเข็มทิศที่ติดบนนาฬิกากล่าวว่า

“ไปทางนี้รับรองเข้าเมืองได้แน่นอน” นางฟงยิ้มก่อนจะเดินนำไปอย่างช้าๆ

ระหว่างเดินทางนางฟงตกใจไม่น้อย เขาก็ไม่ถึงว่าพายุของชามินจะสร้างความเสียหายได้มากมายถึงเพียงนี้ เขาแทบไม่กล้านึกถึงภายในตัวเมืองเลยว่ามันจะมีสภาพเป็นแบบไหน อีกทั้งไม่อยากจะคิดว่าพายุหมุนยักษ์ของชามินจะส่งผู้เล่นไปจุดไหนมากมายขนาดไหน เส้นทางที่เคยมีผู้เล่นสัญจรหนาแน่นตอนนี้กลับว่างเปล่า มีผู้เล่นที่รอดชีวิตเกาะกลุ่มกันอยู่ห่างๆ แต่ละคนก็สนทนาถึงเรื่องที่เกิดขึ้นน้ำโหลไฟดับ คนที่ช่วยที่สุดคงเป็น NPC เพราะถูกด่ายับไปแล้ว

นางฟงใช้วิชาตัวเบาเพียงครึ่งชั่วโมงก็มาถึงเมืองหนานถั่ง เขาไม่รู้จะหัวเราะหรือร้องไห้ดีเมื่อเห็นสภาพเมืองหนานถั่งที่กำลังพินาศ แค่มองก็รู้ว่าเมืองได้รับความเสียหายมากมายขนาดไหน

นางฟงเดินทางเข้าเมืองได้ไม่นานก็ได้ยินเสียงร้องเรียกมาจากตรอกเล็กๆ ตรอกหนึ่ง

“นางฟง ทางนี้”

เขามองเข้าไปเห็นเทพกระบี่เวรตะไลกับเพื่อนๆ กำลังนั่งดื่มชาอยู่ในเพิงพักชั้นเดียวแห่งหนึ่งที่เพิงพื้นสภาพไม่นานนัก จึงพาซามินเดินเข้าไปสมทบ ปอยมองสำรวจดูนางฟงกล่าวว่า

“เพื่อนนายหายไปไหนหมด”

“ไม่รู้สิ แต่น่าจะรอดกันทุกคน” นางฟงตอบ หวีถอนหายใจกล่าวว่า

“ดีนะพวกเราเผ่นหนีทัน ไม่งั้นมีตายยกกิลด์ แต่พวกนายรู้ได้ยังไงว่าพายุลูกนี้ไม่มีใครหยุดได้”

นางฟงกลอกตาไปมาเล็กน้อยก่อนจะกล่าวว่า

“พวกฉันทดลองแล้วนะสิ ถึงบอกพวกเธอได้” นางฟงกล่าวแก๊วไปเนียนๆ

ซามินที่ยืนทอดตักตมหัวขี้ๆ ทำสีหน้างงๆ ใช้นิ้วสะกิดนางฟงถามว่า

“พายุอะไรหรือนางฟง ซามินไม่เห็นเจอเลย อืม...แต่มันก็แปลกๆ นะคะ ซามินร้องไห้อยู่ดีๆ พอซามินลืมตาขึ้นมา รอบตัวก็กลายเป็นที่ว่างแล้ว ค่ะ”

นางฟงหันไปสปรดากับเทพกระบี่เวรตะไล สองหนุ่มแอบกลืนน้ำลายเอือก และเพื่อไม่ให้ซามินรู้ความจริง นางฟงจึงกล่าวว่า

“ซามินมัวแต่ร้องไห้เลยไม่เห็น”

“ว่า...เสียตายจริง ถ้าเจอกับเจ้าพายุนั้นอีกครั้ง ซามินจะสร้างพายุยักษ์ไปปะทะกับมันเอง รับรองซามินไม่แพ้มันแน่ๆ” ภูตสาวกล่าวน้ำเสียงมั่นใจสุดๆ หวีมองดูซามินกล่าวว่า

“ซามินดูมีความมั่นใจจัง”

“แน่นอนอยู่แล้ว ซามินเป็นจอมเวทที่เก่งที่สุดในโลก ค่ะๆ”

ซามินหัวเราะเบาๆ หวีก็หัวเราะฮาไปด้วย มีเพียงนางฟงและเทพกระบี่เวรตะไลเท่านั้นที่หัวเราะไม่ออก เพราะสองหนุ่มทราบดีว่า มหาเวทซามินเจ๋งที่สุดในยุทธภพออนไลน์จริงๆ เสียตายเพียงอย่างเดียว...มันควบคุมไม่ได้! ใช้ออกมาเมื่อไรก็ตัวใครตัวมัน!

“คนในลึบกิลด์พันธมิตรไปไหนหมดเนี่ย” นางฟงเอ่ยปากถาม

มลงยหน้าขึ้นจากช่องสื่อสารกล่าวตอบว่า

“แหกกันไปสู้กับเบเฮโมทแล้ว ได้ยินว่ามันได้รับบาดเจ็บจากพายุด้วย ส่วนโกเลม

ถึงกับตายเลยอะ แต่ที่ค้างคาใจคือ ของที่ตรอบได้จากโกเลมกลับมีคนสามารถเอาไปได้”

“หมายความว่ายังไง” หวีถาม มลนิ่งไปชั่วครู่ก็กล่าวขึ้นว่า

“บางทีพายุหมุนยักษ์นั้น อาจจะมีผู้เล่นสร้างขึ้นมาก็ได้ ถ้าเป็นพายุธรรมชาติ ย่อมเป็นไปได้ที่ผู้เล่นจะสามารถเก็บของที่ตรอบออกมาได้ จริงไหม”

ข้อสันนิษฐานของมลทำให้ทุกคนอึ้งไป ฉางฟงถึงกับลอบปาดเหงื่อ ปอยที่นั่งฟังอยู่นานจึงกล่าวขึ้นว่า

“เธอคงลืมนึกถึงเหตุผลไปข้อหนึ่ง มล”

“เหตุผลอะไร” มลถาม

“ในเมื่อเบเฮโมธานยังได้รับบาดเจ็บ โกเลมมันก็อาจจะได้รับบาดเจ็บสาหัสเช่นกัน ดังนั้น พอมีผู้เล่นไปกระทบถูกมัน เช่น ใช้ดาบฟัน มันก็เลยตาย ถ้าข้อสันนิษฐานของฉางฟง สมบัติที่ได้จากโกเลมก็เท่ากับผู้เล่นคนนั้นตรอบได้ จริงไหม”

ปอยให้เหตุผล ทุกคนจึงพยักหน้าเห็นด้วย ไม่เว้นแม้กระทั่งฉางฟงที่เนียงไปกับเขาด้วย

“เออ...กิลด์แข่งมังกรเป็นไงบ้าง” ฉางฟงเอ่ยปากถามต่อ ปอยยกไหล่กล่าวว่า

“ลงนรกไปหมดแล้ว”

“ฮา! ว่างั้น” ฉางฟงร้องอุทาน หวีหัวเราะกล่าวว่า

“นายคงไม่รู้สินะ กิลด์แข่งมังกรเป็นผู้นำเหล่าผู้เล่นในเมืองหนานถึงสู้กับพายุหมุนพวกนั้นเลยได้ไปจุดใหม่กันอย่างพร้อมหน้าพร้อมตา”

“แล้วกิลด์ใหม่ฟ้าล่ะ” ฉางฟงถามต่อ

“พวกนั้นหนีทันอย่างฉิวเฉียด แถมตอนซอกกลับเข้าเมือง พวกเราเจอหัวหน้ากิลด์ใหม่ฟ้าที่ประตูเมือง เขากลับหันหน้ามาขอบใจฉันซะงั้น ฉันละสงสัยจริงๆ หมอนั่นมาขอบใจฉันทำไม” หวีตอบ

“บางที เขาอาจจะเห็นพวกเธอหนี เขาจึงหนีตามก็ได้” เทพกระบี่เวรตะไลพูดขึ้น หวีนิ่งคิดสักพักก็พยักหน้ากล่าวว่า

“น่าจะเป็นแบบนี้”

“คนของเธอกับสิบกิลด์พันธมิตรมีใครตายไหม” ฉางฟงถามต่อ

“มีสิ ตายเป็นร้อยคนเหมือนกัน แต่ส่วนใหญ่หลบหนีทัน” หวีตอบ

“หัวหน้ากิลด์ไม่บ่นกันแยหรือ” ฉางฟงถามต่อยิ้มๆ

“เหอะๆ รอดมาได้เยอะขนาดนี้ก็บุญแล้ว จะไปบนอะไรกัน นายไม่รู้หรือยอดคนไปจุติใหม่คร่าวๆ ออกมาแล้ว รู้ไหมจำนวนเท่าไร” ปอยถาม

ฉางฟงส่ายหน้า ปอยจึงหันไปสะกิดไหล่มดที่นั่งดูข่าวในช่องสื่อสารอยู่

“ยอดคร่าวๆ เจ็ดหมื่นคน ระบบการจุติของผู้เล่นถึงกับแสงก็ไปเลย” มดตอบ ส่วนฉางฟงตะลึงอ้าปากค้าง นึกไม่ถึงจะมีคนตายเพราะพายุของชามินเยอะขนาดนี้

“ชาวเบเฮโมทเป็นไงต่อ มีใครฆ่ามันได้ไหม” หวีเปลี่ยนเรื่องถาม มดที่กำลังดูข่าวส่ายหน้ากล่าวว่า

“ยังฆ่ามันไม่ได้ ดูเหมือนมันจะบาดเจ็บไม่มาก ผู้เล่นส่วนใหญ่ยังคงไปตายเหมือนเคย ตอนนี้ผู้เล่นที่ฉวยโอกาสรุมฆ่ามันถอนกำลังออกมาบางส่วนแล้ว”

ฉางฟงมองดูเมืองที่กำลังฟื้นฟู ก่อนจะหันไปมองเทพกระบี่เวรตะโลกล่าว่า

“โลจัง เมืองนี้อีกกี่ชั่วโมงจะฟื้นฟูเสร็จ และเราสามารถกลับไปพักในโรงแรมได้”

“อย่างน้อยหกชั่วโมง แต่ถ้ารวมถึงให้ NPC เข้ามาทำงานก็อาจจะสิบชั่วโมงในเกมนั่นแหละ” เทพกระบี่เวรตะโลตอบ

ฉางฟงตอนแรกคิดจะไปตามหาชินเวีย แต่เมื่อคิดอีกที เจ้าแม่ชินเวียคงจะไม่พลาดโอกาสกระเจายานให้ ชิเรีย เนฟ และอินดี้ไปตามเก็บกอบโกยสมบัติที่ตกรอบได้จากสัตว์อสูร ดังนั้นจึงเปล่าประโยชน์ที่จะตามหาพวกเธอเวลานี้

ในความคิดฉางฟง ถ้าเมืองฟื้นฟูเมื่อไร เขาจะไปหาเกล็ดแซ่มงกรเมื่อนั้น แผนการที่ได้วางไว้ตั้งแต่ต้นเขาไม่สนใจจะใช้มันแล้ว เวลานี้ฉางฟงต้องการอย่างเดียวก็คือ ขอตัวจุล่งสักครั้งโทษฐานทำให้ชามินต้องเจ็บตัว และที่สำคัญที่สุด มันทำให้เขาต้องทรมานตั้งหลายชั่วโมง ซึ่งเป็นรสชาติที่เขาจะจดจำมิรู้ลืม

เทพกระบี่เวรตะโลเห็นสีหน้าโหดๆ ของฉางฟงสลับเปลี่ยนไปเปลี่ยนมา ซึ่งมีให้เห็นไม่ค่อยบ่อยนัก ด้วยความสงสัยใคร่รู้ เทพกระบี่เวรตะโลจึงถามขึ้นว่า

“นายทำหน้าแบบนี้ ฉันรู้สึกหนาวๆ ยังไงไม่รู้ ถามจริงนายกำลังคิดอะไรอยู่”

คำถามของเทพกระบี่เวรตะโล ทำให้ปอย ตูม มด และหวีต่างแอบเสียวหูฟัง ฉางฟงจ้องมองเพื่อนเลิฟสายตาโหดๆ กล่าวว่า

“เมืองฟื้นฟูเมื่อไร ฉันจะไปเยี่ยมเกล็ดแซ่มงกรสักครั้ง ดูเหมือนครั้งนี้พวกมันจะเล่นหนักไปหน่อย ถ้าไม่เอาคืนคงนอนไม่หลับ”

เทพกระบี่เวรตะโลถึงกับตกใจ ไม่แตกต่างจากสีเด็กหญิงมากนัก

“แผนที่ว่าไว้ละ” เทพกระบี่เวรตะไลถาม

“ไม่สนแล้วว้ย ฉันหมดสนุกตั้งแต่ตัวเองถูกพัดลอยละลืออยู่ในอากาศโน่นแล้ว
เชื้อใหม่ ตั้งแต่เล่นเกมมาครั้งนี้แหละฉันทรมานที่สุด” นางฟงตอบ

เทพกระบี่เวรตะไลเห็นสีหน้าของนางฟงยังไม่คลายความโกรธ จึงกล่าวขึ้นว่า

“นายจะจัดฟูลออปชั่นใส่กิลด์แซมมิงกรหรือเปล่า”

“เหอะๆ เอาเป็นว่า มันไม่คลานฉันไม่เลิก”

คำตอบของนางฟงทำเอาเทพกระบี่เวรตะไลสะดุ้งอีกรอบ เพราะบ่อยครั้งจะเห็นนางฟงอาฆาตใครสักคน นางฟงดูเหมือนจะยังหงุดหงิดกับเรื่องที่เกิดขึ้นอยู่ จึงขอตัวออกไปเดินข้างนอกกับซามีน ซึ่งเทพกระบี่เวรตะไลเข้าใจอารมณ์เพื่อนรักดีจึงบอกให้เพื่อนไปเดินเที่ยวตามสบาย พอนางฟงเดินห่างออกไปแล้ว ลีสาวก็รีบเข้ามาประชิดเทพกระบี่เวรตะไลทันที

“ฟงจะไปเล่นงานกิลด์แซมมิงกรหรือ” หวีถามขึ้นเบาๆ

“ใช่” เทพกระบี่เวรตะไลตอบยื้มๆ

“ไม่เข้าใจอะ นางฟงไปพลาดทำอะไรให้กับกิลด์แซมมิงกร ทำไมเขาต้องโกรธขนาดนั้นด้วย” หวีถามต่อ

เทพกระบี่เวรตะไลเจอคำถามนี้ก็ต้องหยุดคิด เพราะเขาไม่สามารถบอกความจริงได้ สุดท้ายจึงได้แต่ตอบไปว่า

“ไม่รู้เหมือนกัน เขาไม่ได้บอกฉัน” หวีทำหน้างงกล่าวว่า

“เรื่องที่กิลด์แซมมิงกรทำให้ฟงโกรธยังไม่ต้องพูดถึงก็ได้ แต่ถ้าฟงจะไปเล่นงานกิลด์แซมมิงกร เขาจะเอาคนที่ไหนไปสู้”

เทพกระบี่เวรตะไลหัวเราะกล่าวว่า

“แค่กลุ่มของเขาก็เหลือรับประทານแล้ว แต่ยังไม่ฉันก็ต้องแอบไปด้วย”

“หือ...นายจะร่วมสู้ด้วยหรือ” ปอยถามขึ้น เทพกระบี่เวรตะไลส่ายหน้ากล่าวว่า

“แค่ไปดูเฉยๆ เหอะๆ เรื่องครั้งนี้นางฟงโกรธจริงๆ ตั้งแต่เล่นเกมมาฉันก็เพิ่งจะเคยเห็นนางฟงออกอาการหงุดหงิดชัดเจนทีวันนี้แหละ”

“ไปไม่ก็คันจะไหวหรือ ฝ่ายโน้นมีเป็นพันๆ เลยนะ” มलगาม เทพกระบี่เวรตะไลสุดท้ายใจลึกๆ กล่าวว่า

“ชื่อ ‘เทพอสูรนางฟง’ ไม่ได้มีไว้แค่ฟงไ้ๆ หรอกนะ ใครที่ทำให้เราซันมารโกรธ

แสดงว่าพวกนั้นพากันชะตาขาดแล้ว เพียงแต่ยังไม่รู้จะชะตาระดับไหน”

สี่สาวตาเบิ่งโตกลืนน้ำลายลงคออย่างยากลำบาก หิวตั้งสติได้ก่อนจึงกล่าวขึ้นว่า
“นายขู่ให้พวกฉันกลัวหรือเปล่า โหลจ้ง”

“สิบบากว่าไม่เท่ามือคลำ สิบมือคลำไม่เท่าตาเห็น ถ้าอยากเห็นความหายนะ เตี่ยวจะส่งสัญญาณบอกเมื่อฉางฟงจะไปเยี่ยมกิลด์แซ่มังกร ฉันขอบอกล่วงหน้าว่าอย่าไปวุ่นวายเรื่องของฉางฟงเด็ดขาด พวกเธอทำได้แค่ดูเท่านั้น ไม่งั้นฉันไม่รับรองความปลอดภัยของพวกเธอ” เทพกระบี่เวรตะโลกล่าวเสียงเรียบ

สี่สาวในร่างเด็กหญิงหันไปมองหน้ากัน แต่ไม่มีใครพูดอะไรสักคำ เพราะยังหาไม่ออกว่าสิ่งที่พวกเธอจะได้เห็นเป็นแบบไหน และที่สำคัญ พวกเธอไม่อยากเชื่อเรื่องที่ฟังจะโค่นฝ่ายตรงข้ามด้วยคนแค่นี้

นอกเมืองหนานถั่ง ซินเวียเวลานี้กำลังเร่ร่อนกับสมบัติมากมายที่หล่นอยู่ตามพื้น
และเพื่อจะเก็บของที่ครอบงำมาจากสัตว์อสูรให้ทันก่อนมันหายไป เธอจึงต้องห้อยตุ๊กตาฉางเอ๋อถึงสี่ตัว ซึ่งก็ไม่ได้แตกต่างจากภูตคนอื่นมากนัก ไม่ว่านั้แม้กระทั่งซีเรียที่ไม่เคยทำงานเก็บของ

ความเร็วในการเก็บของของเหล่าภูตสูงมาก ของบนพื้นที่มีผู้เล่นหลายคนยืนดูอยู่แค่แวบเดียวก็หายไปแล้ว ผู้เล่นที่เห็นทั้งแตกตื่นทั้งตกใจ แต่ก็ไม่มีใครรู้ว่าผู้เล่นที่เก็บของบนพื้นไปเป็นใคร เนื่องจากซินเวียให้ภูตในกลุ่มแต่งชุดนิจาวัวตั้งแต่ต้นแล้ว

ความเห็นที่เกิดขึ้นในช่องสื่อสารยังคงแออัดไปด้วยผู้เล่นที่เข้ามาโพสต์และมาดูเหตุการณ์ กว่าหนึ่งร้อยกระหู่ไม่มีใครพูดถึงเรื่องอื่นเลยนอกจากเรื่องที่เกิดขึ้นในเมืองหนานถั่ง ผู้เล่นหลายคนต่างโทษว่าเป็นการกระทำของ NPC แต่ NPC ก็ยังนิ่งไม่ได้ออกมาตอบอะไร เริ่มมีบางกระหู่ระบุว่ามิผู้เล่นมาเก็บเอาของที่ครอบงำได้ ซึ่งมันก็หมายความว่าพายุที่เกิดขึ้นเป็นการกระทำของผู้เล่นอย่างแน่นอน แต่กลับไม่มีใครสนใจมากนัก เนื่องจากไม่เชื่อว่าจะมีผู้เล่นสร้างพายุโหดๆ ระดับนี้ขึ้นมาได้

หน้าตึกบัญชาการกิลด์ใหม่ฟ้า แม้การฟื้นฟูจะยังไม่เสร็จ แต่หัวหน้ากิลด์และสมาชิกก็ทยอยกันมาเยือนเข้ากิลด์กันแล้ว ไม่ว่าใครก็ไม่อยากเชื่อว่าพายุหมุนยักษ์จะทำให้ลายเมืองได้จริงๆ ทุกคนต่างขอบอกขอบใจหัวหน้ากิลด์ที่ตัดสินใจหนีเอาชีวิตรอด

แทนที่จะไปสู้กับพายุนั้น

ข่าวคราวที่กิลด์แข่งมังกรถูกพายุฆ่าตายเกือบหมด ทำให้ทุกคนในกิลด์ใหม่ฟ้าและเหล่าพันธมิตรแอบสะใจเป็นอย่างมาก อรุณยืนมองโรงแรมและร้านค้าฝั่งตรงข้ามที่เริ่มฟื้นฟูเป็นรูปเป็นร่างก่อนจะส่ายหน้ากล่าวว่า

“เห็นแล้วแทบไม่อยากเชื่อสายตาจริงๆ”

“หมายถึงเมืองถล่มหรือ” ขวัญเอ่ยปากถาม อรุณพยักหน้ากล่าวว่า

“สิ่งที่น่าสงสัยอีกประการ ฝ่ายลิบกิลด์พันธมิตรรู้ได้ยังไงว่า พายุหมุนลูกนี้ไม่มีใครหยุดได้” ขวัญหัวเราะกล่าวว่า

“คิดอะไรมากมาย พวกเขาก็แค่โดนูกเท่านั้น”

“เธอพูดมาฉันก็ถูก อิม...ไม่รู้พรงนี้กิลด์แข่งมังกรมันจะเล่นงานพวกเราต่อไหม” อรุณเปรยขึ้นเบาๆ ขวัญถอนหายใจกล่าวว่า

“ถึงระดับมันจะลดและเสียขวัญไปบ้าง แต่พวกมันก็คงเล่นงานพวกเราเหมือนเดิมนั่นแหละ”

“พรงนี้พวกเรลองบุกก่อนดีไหม” อรุณกล่าวขึ้น

“ฉันเห็นด้วย ฉวยโอกาสตอนที่พวกมันกำลังเสียขวัญเล่นงานพวกมันเข้าไปเลย หลังจากนั้นก็ส่งคนไปคุมพื้นที่ไว้ไม่ให้พวกมันตีคืน ดูซิ พวกมันจะทำยังไง” ขวัญกล่าวเสียงดัง อรุณนั่งคิดชั่วครู่ก็กล่าวขึ้นว่า

“สมมติเราได้พื้นที่ฝ่ายตรงข้ามมา เราจะให้ใครไปคุมพื้นที่ดี”

“กิลด์แซ่ไหนะสิ เพราะพวกเขากำลังพลมากที่สุด เหมาะจะเป็นกองกำลังเสริมคุมพื้นที่ และถ้าแนวหน้าเพลี่ยงพล้ำ เรายังมีทัพใหญ่เช่นพวกเขาคอยหนุนด้วย” ขวัญออกความคิดเห็น ซึ่งอรุณก็เห็นชอบ

“ฝ่ายโน้นบอกหรืออย่างจะจัดทัพแบบไหน” อรุณถามต่อ

“เขามอบหมายให้เราจัดการกองกำลังของพวกเขาได้เต็มที่ โดยผ่านทางหัวหน้ากิลด์ไม่ซุง” ขวัญตอบ อรุณพยักหน้าหงิกๆ กล่าวว่า

“เป็นนั่นก็ดี หวังว่าวันพรงนี้จะไม่เกิดเหตุแทรกซ้อนประหลาดอีกนะ หึๆ”

ขวัญมองอรุณดวงดาววโรจน์กล่าวว่า

“ฉันเห็นต่างจากนายนะ ฉันอยากให้มันมีพายุเกิดทุกวันเลย และให้กิลด์แข่งมังกรมันไปรบเป็นหัวหน้าตลอด หึๆ รับรองสนุกสถานที่สุดๆ”

อรุณเห็นการฟื้นฟูช้ากว่าปกติก็ส่ายหน้ากล่าวว่า

“ปกติก็ลดหนึ่งๆ เสียหายก็ฟื้นฟูได้เร็วเดียว แต่ตอนนี้ทั้งทั้งเมือง ระดับฟื้นฟูเลยกลายเป็นหน่วงสุดๆ กว่าดีของเราจะเอาคนเข้าไปอยู่ได้ก็คงอีกหลายชั่วโมง”

“นายเบ๋อาก็ไปเดินเล่นได้นะ เดี่ยวฉันอยู่คุมทางนี่เอง” ขวัญกล่าวยิ้มๆ

อรุณอยากจะเดินเล่นพอดีจึงพยักหน้ารับ ก่อนจะเดินแยกไป

ดูเหมือนโรงแรมห้าดาวจะมีสิทธิพิเศษ อาคารจึงได้รับการฟื้นฟูแทบจะเสร็จสมบูรณ์แล้วก่อนที่อื่น นางฟงพาชามีนเห็นร่างขึ้นไปนั่งบนชั้นดาดฟ้ามองดูสภาพเมืองที่กำลังซ่อมแซมตัวเองเกือบทุกห้วงแห่ง ชามีนที่นั่งกอดตุ๊กตาอยู่ข้างๆ

นางฟงจึงกล่าวขึ้นว่า

“ไม่มีซีเรียคุยด้วยน่าเบ๋อจัง เราออกไปตามหาซีเรียกันไหมคะ”

“ถ้าจะหาซีเรีย เราคงต้องใช้ฟิงเกอร์ เจ้าเรต และเจ้าเลิฟแล้ว” นางฟงกล่าวจบก็ปลดผนึกเจ้าเรตกับเจ้าเลิฟ ส่วนฟิงเกอร์เรียกสองครั้ง มันก็พุ่งตัวออกมาจากกระเป๋ามิติแล้ว

“มีอะไรหรือนางฟง” ฟิงเกอร์เอ่ยปากถาม

“ช่วยตามหาซีเรียให้หน่อยสิ ไม่รู้ไปตรกะกำลำบากเพราะซินเวียอยู่แถวไหน”

นางฟงกล่าวติดตลก ฟิงเกอร์บินไปจับที่หัวเจ้าเรตก่อนจะส่งเสียงประหลาดคุยกับพวกมัน ลักพักเจ้าแผ่นดินราก็ทะยานขึ้นไปบนท้องฟ้าเป็นจุดแดงเล็กๆ สองจุดบินวนไปตามที่ต่างๆ

นางฟงและชามีนนั่งเล่นรอกอยู่เกือบครึ่งชั่วโมงก็ปรากฏร่างของซีเรียทะยานขึ้นมาบนตึกสูง ภูตสาวกระโดดขึ้นมานั่งข้างๆ นางฟง หอบหายใจแฮกๆ นางฟงหัวเราะกล่าวว่า

“เพิ่งเคยเห็นซีเรียหอบนะเนี่ย” ซีเรียมองค้อนเล็กน้อยกล่าวว่า

“วันนี้ต้องทำงานนี่คะ”

“เก็บของที่ตรอบได้เยอะไหม” นางฟงถามต่อ ซีเรียยิ้มกล่าวว่า

“ได้เยอะพอสมควร แต่ของที่ตรอบได้ส่วนใหญ่หายไปเสียก่อน ที่พอจะเก็บได้ก็คือของที่ตรอบออกมาจากสัตว์อสูรระดับราชา ซึ่งมีช่วงเวลาให้เก็บของยาวนานกว่าสัตว์อสูรระดับปกติ”

ซีเรียพูดจบก็ขยับใบหน้าเข้ามาใกล้ๆ หูนางฟง กล่าวเบาๆ พอได้ยินสองคนว่า

“ใครเป็นคนทำให้ชามินบาดเจ็บคะ”

“คนของกิลด์แช่มงกร” ฉางฟงตอบเบาๆ กลับไปเช่นกัน

ซีเรียเห็นแวตาทะลึงๆ ของฉางฟงทอประกายเวลาพูดถึงกิลด์แช่มงกร เธอจึงกล่าวขึ้นว่า

“ฉางฟงคิดจะทำอะไรต่อไปคะ”

“ไว้เมื่อฟื้นฟูเสร็จเมื่อไร จะไปท้าทายพวกมันสักครั้ง”

ฉางฟงตอบจบก็เห็นเนฟ อินดี้ และซินเวียกำลังวิ่งแข่งกันมายังทิศนี้ ไม่นานทั้งหมดก็เห็นร่างขี้มลายินบนดาดฟ้าทั้งสามคน ซินเวียคงคาใจเรื่องคนทำร้ายชามิน เธอจึงมาดิ่งแซนฉางฟงไปคุยต่างๆ

“ตกลงนายจะไปถล่มพวกมันจริงอะ” ซินเวียถามสีหน้าตื้นๆ หลังได้ฟังฉางฟงเล่า

จบ

“ไม่รู้เหมือนกัน แต่ขออดไอ้จูล่งสักทีเถอะ อุตสาห์เตือนแล้ว มันยังหาเรื่องเดือดร้อนให้ฉันอีก นี่ถ้าพายุไม่หยุด รับรองไม่ถึงครึ่งชั่วโมง ฉันกับพวกเธอได้ระดับลดกันทั่วหน้าแน่ๆ” ฉางฟงตอบ

ซินเวียนั่งคิดสักพักก็กล่าวขึ้นว่า

“ถล่มมันไปซะเลยก็ดีเหมือนกัน แผนที่ว่าไว้ก็ไม่ต้องไปใส่ใจมันแล้ว การค้าของฉันทันทีจะได้สะดวกไม่มีใครมาก่อวนให้ตื้นตันเรื่อยๆ แบบนี้ ลุ่นแต่ละทีหัวใจจะวายเอาให้ได้ เออ...นายจะไปเหยียบพวกมันเมื่อไร”

“ยังไม่ได้คิด” ฉางฟงตอบเสียงเรียบ

“งั้นตอนนี้อย่าทำอะไรกันให้เต็มคราบ” ซินเวียกล่าวยิ้มๆ

ฉางฟงมองดูอาคารใต้เท้าตัวเอง ซึ่งน่าจะฟื้นฟูตกแต่งภายในเสร็จสมบูรณ์แล้ว จึงกล่าวขึ้นว่า

“ฉันยังไม่หิว เธอสั่งอาหารจากโรงแรมเข้าไปกินในห้องก่อนเลย ส่วนฉันขอเดินเล่นในเมืองอีกสักพักจะไปสุมทบ”

ซินเวียพยักหน้ารับ ฉางฟงก็เห็นร่างลงจากตึกห้าชั้นอย่างรวดเร็ว เขาเดินทอดอารมณ์ไปตามเส้นทางสัญจรได้ไม่นาน โทรศัพท์มือถือก็ดังขึ้น ฉางฟงจึงก้มหน้าลงมอง

“ปิงปิง!”

ฉางฟงรีบกดรับสาย

“ปังปังหรือ”

“ใช่ มาช่วยฉันที” ปังปังร้องเสียงอู้อี้มาตามสาย นางพงทำหน้าหงายกล่าวว่า

“เธออยู่ไหนอะ”

“ห่างจากประตูเมืองก่อนถึงหนานถังสิบกิโลเมตร ฉันถูกทับใต้ซากต้นไม้สูง นายรีบมาเลย ฉันรอให้ต้นไม้คืนสภาพไม่ไหวแล้ว” ปังปังตอบ

“โอเค รอสักสิบนาทีก่อนไปหา” นางพงกล่าวจบ ปังปังก็วิ่งสายไป นางพงเงยหน้ามองเจ้าเรดกับเจ้าเลิฟก่อนจะเป่านิ้วมือเสียงดัง ชั่วครู่พวกมันก็ทะยานลงมายืนบนพื้นถนนสร้างความตกใจให้แก่ผู้เล่นไม่น้อย ฟิงเกอร์ที่หลบอยู่บนหลังเจ้าเรดก็บินมาเกาะที่ไหล่เขา กล่าวว่า

“มีอะไรให้ช่วยหรือนางพง”

“ฉันกำลังตามหาปังปังอยู่ เธอบอกถูกฝังใต้ซากต้นไม้สูงแต่ฉันไม่รู้มันเป็นต้นไหน นายช่วยไปดูให้หน่อย เธอบอกอยู่ห่างจากเมืองหนานถังไปสิบกิโลเมตร” นางพงตอบ ฟิงเกอร์พยักหน้ากล่าวว่า

“คงหาไม่ยากเท่าไร นายวิ่งไล่ตามหลังเจ้าเรดกับเจ้าเลิฟมาเลยก็แล้วกัน”

ฟิงเกอร์กล่าวจบก็บินกลับไปเกาะบนศีรษะเจ้าเรดอีกครั้ง ลักพักพวกมันสองตัวก็ทะยานขึ้นไปบนท้องฟ้าโดยด้านล่างมีร่างของนางพงไล่ตามไปเรื่อยๆ

เมื่อฟิงเกอร์สืบจนพบเป้าหมายและแน่ใจแล้วว่าซากต้นไม้ต้นไหนที่ปังปังไว้ด้านล่าง มันก็รีบมาบอกให้นางพงรับรู้

“โอ้โฮ ซากต้นไม้สูงเกือบยี่สิบเมตร” นางพงพูดโพล่งขึ้น

ฟิงเกอร์ที่เกาะอยู่บนไหล่หัวเราะ มันชี้ขาด้านหน้ากล่าวว่า

“ชนซากต้นไม้ออกไปตามเส้นทางนี้ เดี่ยวเจอปังปังเอง”

“แล้วฉันจะชนยังงัย” นางพงถาม ฟิงเกอร์ส่ายหัวกล่าวว่า

“นายไม่น่าโง่เลย ใช้มังกรวารีสิ”

“เหอะๆ จริงด้วย” นางพงกล่าวจบก็ตะโกนเข้าไปในซากต้นไม้เสียงดังว่า

“ปังปัง รอแป๊บหนึ่งนะ แฟนสุดหล่อกำลังจะซุดเข้าไปหา อย่าเพิ่งเบนไปชะก่อนล่ะ”

นางพงกล่าวจบก็เรียกอาวุธเทพมังกรวารีออกมาชนซากต้นไม้ขนาดยักษ์ออกจากเส้นทางที่ฟิงเกอร์กำหนดไว้ ไม่นานก็เห็นเงาร่างของปังปังที่ถูกทับอยู่ใต้ซากต้นไม้เหลือแต่

หัวโผล่ออกมา

“โอ! ปิงปิง เหลือแต่หัว ไปสู่สุดเถอะนะ”

ปิงปิงที่ฟังอยู่แบ่ปากกล่าวว่า

“หยุดพูดเล่นซะที เอาฉันออกไปก่อน”

ฟิงเกอร์หันไปส่งอาวุธเทพมังกรวารีอีกไม้ก็คำ ซากต้นไม้ขนาดยักษ์ก็ถูกยกออกจากร่างของปิงปิง ฉางฟงใช้มือลากร่างของปิงปิงออกมาข้างนอกพร้อมกับใช้นิ้วจิ้มไปที่แขนกล่าวว่า

“น่าสงสารจัง แชนก็หัก ขาก็หักทั้งสองข้าง”

กล่าวจบฉางฟงก็ยกมือทั้งสองข้างขึ้นและตรงไปที่ตัวของปิงปิง เธอมองฉางฟงกล่าวว่า

“นายกำลังจะทำอะไร”

“สำรวจร่างกายเธอว่ามีอะไรหักอีกหรือเปล่าไง”

“หา...อย่าทำอะไรพิเรนทร์นะฉางฟง ไม่งั้นฉันเล่านายจริงๆ ด้วย”

ปิงปิงพยายามขยับร่างหนี แต่เพราะแขนขาของเธอหักหมดทำให้ไม่สามารถขยับเขยื้อนไปไหนได้ ฉางฟงแก้มองปิงปิงจนต้องร้องลั่นทุ่งแล้ว ตัวเองจึงหยิบขวดน้ำยาเพิ่มพลังกรอกเข้าปากปิงปิงต่อเนื่องหลายขวด เกือบครึ่งชั่วโมงแขนขาของปิงปิงจึงกลับเป็นปกติ

“วันนี้ช่วยสุดๆ ยังไม่ได้เข้าเมืองหนานถิง ฉันก็เกือบตายซะแล้ว” ปิงปิงบ่นอุบ ลักพักก็หันมามองฉางฟงที่ยืนพิงร่างกับอาวุธเทพมังกรวารีและจ้องมองเธออยู่

“ฝีมือนายหรือเปล่าเนี่ย” ปิงปิงเอ่ยปากถามต่อ

“ไม่ใช่ฝีมือฉัน อืม...แต่ฉันอาจมีเอี่ยวด้วยนิดหน่อย โอ้ย...เอาเป็นว่าฉันไม่ได้เป็นต้นเหตุก็แล้วกัน”

ฉางฟงตอบ ปิงปิงแบ่ปากกล่าวว่า

“นายนี่ชอบก่อเรื่องซะจริงๆ”

“บอกแล้วไง ฉันไม่ได้เป็นต้นเหตุ แต่ช่างเถอะ เพราะอีกสักพักฉันจะต้องไปก่อการร้ายแล้ว” ฉางฟงตอบ ทำเอาปิงปิงตาโตกล่าวว่า

“นายจะทำอะไร”

“ไม่บอก พวกเราเข้าเมืองกันเถอะ” ฉางฟงกล่าวจบก็เก็บมังกรวารี ส่วนฟิงเกอร์

ก็บินมาเกาะบนคิระระของนางฟง ปิงปิงมองเห็นฟิงเกอร์จึงเอ่ยปากทักทาย แต่ดูเหมือนเจ้าฟิงเกอร์จะไม่ค่อยชอบการสนทนาเท่าไรนัก พอทักทายเสร็จมันก็รีบมุดเข้าไปในกระเป๋ามิติของนางฟงทันที

ระหว่างเดินทางปิงปิงเหม่อมองรอบตัวอย่างต่างๆ เพราะแทบทุกแห่งถูกทำลายจนหมด ผู้เล่นที่รอดอยู่ก็พากันจับกลุ่มคุยกันห่างๆ ปิงปิงหันมามองนางฟงกล่าวว่า

“เจอมหาพายุพัดกระหน่ำและแบบนี้ สัตว์อสูรทั้งสามตัวของ NPC เป็นไงบ้าง”

“ตายหนึ่ง ที่เหลือบาดเจ็บ ตอนนี่คงฟื้นคืนสภาพแล้วมั้ง” นางฟงตอบ ปิงปิงทำหน้าตกใจกล่าวว่า

“ตัวไหนตายอะ”

“โกเลม” นางฟงตอบสั้นๆ ปิงปิงก็มองดูนาฬิกาข้อมือและกดดูช่องสื่อสารจึงพบข้อความมากมาย แทบทุกข้อความต่างก็วิจารณ์การเกิดมหาพายุสะท้านเมืองหนานถึงแทบทั้งสิ้น และที่ตั้งใจไม่แพ้กันคือ สัตว์อสูรระดับเทพเรียกฟ่งของ NPC ได้ตายไปแล้วหนึ่งตัว

นางฟงไม่ได้สนใจช่องสื่อสาร แต่เลือกเงยหน้ามองเจ้าเรดกับเจ้าเลฟที่กำลังบินไล่ล่าสัตว์อสูรหลายตัว หางออกไปไม่ไกลก็มีผู้เล่นกลุ่มหนึ่งกำลังร้องด่าทอเจ้าเรดกับเจ้าเลฟเนื่องจากพวกมันดันไปโจมตีสัตว์อสูรเลี้ยงของผู้เล่นเหล่านั้นนั่นเอง นางฟงที่เดินผ่านก็ทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้

พอถึงเมืองหนานถึง ปิงปิงก็ต้องตกใจกับสภาพภายในเมือง เธอมองสำรวจอย่างต่างๆ แม้จะพอรู้สภาพจากข่าวในช่องสื่อสารมาแล้ว แต่นึกไม่ถึงว่ามันจะเลวขนาดนี้ นางฟงที่เดินอยู่ข้างหน้าปิงปิงหันมามองเธอกล่าวว่า

“เธอจะพักที่ไหนอะ ถ้าไม่มีที่ไป พักห้องฉันก็ได้ละ นอนสองคนอุ่นดี”

ปิงปิงค่อนข้างบอกว่า

“เฮ้อ...เปิดช่องว่างไม่ได้เลย ชอบทำตัวเป็นหมาหยอกไปอยู่เรื่อย ฉันจะพักที่กิลด์ DEVIL ก่อนจะมหายานถึงฉันโทรสอบถามมาแล้ว มีห้องว่างหลายห้องยะ”

นางฟงแบมือทั้งสองข้างกล่าวว่า

“โอ...พักในกิลด์มันจะธรรมดาได้ไง”

“คิดอะไรเนี่ย” ปิงปิงถาม

“คิดลึกนะสิ” นางฟงตอบ

“บ้า! ไร้สาระจริงๆ เลย”

ปิงปิงตอบก่อนจะมองหาเส้นทางไปยังกิลด์ DEVIL นางฟงรู้จักเส้นทางดีกว่าจึงกระดิกนิ้วให้เธอตามมา ไม่นานนางฟงก็พาปิงปิงมาถึงตึกบัญชาการกิลด์ DEVIL ประจำเมืองหนานถิง ดูเหมือนสภาพภายในกิลด์ยังคงไม่สามารถเข้าไปอยู่ได้ แต่ก็มีผู้เล่นยืนออกกันที่ประตูหลายสิบคน ปิงปิงบอกนางฟงว่าเธอจะอยู่ที่นั่นจนกว่าตึกบัญชาการจะคืนสภาพเดิมเสร็จ นางฟงก็เงยหน้าบอกจะกลับห้องพัก

พอนางฟงเดินพ้นตึกบัญชาการกิลด์ DEVIL แทนที่จะมุ่งหน้ากลับโรงแรม แต่เธอก็กลับมุ่งหน้าไปยังตึกบัญชาการกิลด์เลิบบังกร ดูเหมือนตึกบัญชาการกิลด์เลิบบังกรจะยังไม่คืนสภาพเดิม กลุ่มผู้เล่นเกือบห้าสิบคนจึงยืนรออยู่ด้านหน้าตึก นางฟงไม่สนใจ เดินเข้าไปใช้หมัดชกทำลายกำแพงที่กำลังฟื้นฟูสภาพดั่งโครม กลุ่มผู้เล่นกิลด์เลิบบังกรต่างหันมามองที่นางฟงเป็นตาเดียว

“นายกำลังทำอะไร” ผู้เล่นคนหนึ่งร้องถาม นางฟงไม่สนใช้หมัดชดประึงเข้าไปอีกหลายหมัด ก่อนจะกล่าวว่า

“กำลังพังตึกโวย ถ้าไม่อยากให้กิลด์พวกนายและ ไปเรียกจูล่งออกมา”

“จูล่งเขาไม่ได้อยู่กิลด์นี้” ผู้เล่นคนหนึ่งตอบ นางฟงยกเท้าถีบกำแพงพังไปอีกเป็นแถบกล่าวว่า

“ฉันไม่สน ไปตามหาจูล่งมาให้ฉันเดี๋ยวนี้ ไม่งั้นตึกบัญชาการพวกนายสร้างไม่เสร็จแน่ๆ”

กลุ่มผู้เล่นทางคิ้วกระตุกทันที เสียงซักอาวุธออกจากฝักดั่งสนั่นหวั่นไหว นางฟงมองกลุ่มผู้เล่นที่เตรียมบุกเข้ามากล่าวว่า

“ถ้าอยากตายกันนักก็เข้ามาเลย ฉันจะฆ่าให้หมด เสียจันท์ออกมา”

นางฟงกล่าวจบ ดาบเลี้ยวจันท์ก็ทะยานออกมาจากกระเป๋ามิติ ท่ามกลางความตกตะลึงของผู้เล่นกิลด์เลิบบังกรที่เห็นดาบประหลาดลอยได้ นางฟงใช้มือสัมผัสดาบกล่าวว่า

“ฝืนการน้อยเข้าไปจนเกิดอวสานดีกว่า”

“อ้าวมัน!” ผู้เล่นคนหนึ่งร้องตะโกนขึ้นเสียงดัง

นางฟงทำหน้าที่เย็บเกรียมตึงดาบระดับหกออกมาจากกระเป๋ามิติ ในขณะที่กำลังการมารน้อย

“จัดการมันให้หมด มารน้อย”

‘ครับ’

สิ้นคำตอบรับของมารน้อย ดาบเลี้ยวจันทร์ก็พุ่งทะยานเข้าไปเช่นฆ่าผู้เล่นกิลด์เลิบบังกรอย่างรวดเร็ว ฉางฟงก็เฝ้ามือมมือเคลื่อนไหวร่างราวกับภูตพรายเข้าเล่นงานผู้เล่นหลายสิบคนอย่างหนักหน่วง ไม่ถึงยี่สิบนาทีบริเวณหน้าตึกบัญชาการก็เต็มไปด้วยเลือดซีโลมพื้น ในขณะที่ตัวร่างกายฉางฟงก็เต็มไปด้วยเลือดที่กระเด็นมาถูกตัว กลุ่มผู้เล่นที่เดินผ่านไปมาต่างถอยห่างกันหมด ฉางฟงสะบัดดาบฆ่าผู้เล่นคนสุดท้ายในกิลด์เสร็จ มารน้อยก็บินเข้ามาหาพอดี

‘เจ้านาย พวกมันตายหมดแล้ว จะให้ทำอะไรต่อ’

‘น่าผิดหวังจริงๆ เจอแต่พวกลูกน้อง ยังไม่หายแค้นเลย เอาจั๊กดีกว่า ถล่มตึกบัญชาการของมันให้ราบ’ ฉางฟงตอบกลับ

‘ผมแนะนำให้ใช้อาวุธเทพมังกรวารีดีไหมครับ คงทุ่นแรงพวกเราไม่น้อย’

มารน้อยแนะนำ ฉางฟงเห็นดีด้วยจึงเรียกอาวุธเทพมังกรวารีออกมา หลังจากนั้นก็เป็นการยำใหญ่ตึกบัญชาการกิลด์เลิบบังกรที่ต้องพังลงอีกรอบอย่างช่วยไม่ได้ พอพังจนหน้าใจแล้ว ฉางฟงก็เดินออกมาที่ถนนท่ามกลางสายตาดูน่ารำคาญที่จับจ้องมาจากที่ต่างๆ

‘เอาใจต่อครับเจ้านาย’ มารน้อยถาม

‘ลดความเครียดลงได้นิดหนึ่ง ไว้ค่อยหาวิธีฆ่าพวกมันอีกรอบดีกว่า ตอนนี้นี้แหกปากไปเยอะ รู้สึกหิวข้าวแล้ว’

ฉางฟงกล่าวจบก็เก็บอาวุธเทพมังกรวารีและปลดผนึกมารน้อย ก่อนจะเดินกลับไปยังโรงแรมที่พัก โดยไม่สนใจสายตาของใครๆ ที่มองเขาด้วยความหวาดกลัว

เมื่อข่าวกิลด์เลิบบังกรถูกลบจากผู้เล่นมาถึงหุมังกรโหดกับนางคราญอสูรที่เพิ่งจะออนไลน์เข้ามา พวกเขาาก็เลิกสนใจสภาพเมืองและรีบแวะมาตึกกิลด์พันธมิตรเลิบบังกร เมื่อสอบถามลูกน้องที่เหลือรอดจากการถูกฉางฟงสังหาร ทั้งสองจึงพอจะมีเบาะแสบ้าง

“หัวหน้ากิลด์พันธมิตรพวกเราหลายคนต่างก็ถูกพายุสังหาร หมอนั่นคิดยังไงมาถล่มกิลด์เลิบบังกรซ้ำเนี่ย”

นางคราญอสูรกล่าวขึ้น หลังจากนั่งลงบนเก้าอี้ร้านน้ำชาชั้นเดียวที่อยู่ฝั่งตรงข้ามห่างจากหน้าตึกบัญชาการกิลด์เลิบบังกรเกือบสามร้อยเมตร

“เหตุผลนั้นรอถามจุล่งดูก็รู้ เพราะมันมาหาจุล่งโดยเฉพาะ แต่ดูจากฝีมือแล้ว แม้ส่วนใหญ่ผู้เล่นพนมมิตรเราจะไม่ใช่อยอดฝีมือ แต่มันกลับฆ่าผู้เล่นหลายสิบคนได้ภายในเวลาไม่กี่นาที ย่อมแสดงว่าฝ่ายตรงข้ามเป็นยอดยุทธระดับสูงอย่างไม่ต้องสงสัย” มังกรโหดตอบ นงคราญอสูรนิ่งเงียบไปชั่วครู่ก็กล่าวว่า

“ถ้าพิจารณาจากบุคลิกที่ลึกลับน่ากลัวฝ่ายเราอธิบายมา หมอนั่นคงเป็นชายหนุ่มผมทอง ที่อยู่ในกลุ่มผู้ผลิตตุ๊กตาแดงแอนด์ไมด์เน่ๆ”

“ฉันก็คิดไม่ต่างจากเธอ เอ้อ...ดูเหมือนงั้นนี่ พวกเราจะเจอศึกหนักซะแล้ว” มังกรโหดถอนหายใจยาว นงคราญอสูรทำหน้าสงสัยยกกล่าวว่า

“ฉันไม่เข้าใจคำพูดของนาย”

มังกรโหดเงยหน้ามองเพดานกล่าวว่า

“ฉันเพิ่งจะนึกออก บุคคลที่มีผมสีทอง ดวงตาสีทอง และใช้อาวุธคล้ายเลี้ยวจันทร์ นั้น ปัจจุบันมีเพียงคนเดียว ตอนนั้นเข้าใจหรือยัง”

นงคราญอสูรเบิ่งตาโตกล่าวว่า

“เขาคือ ราชนิมาร...เทพอสูรนางฟง”

“ใช่” มังกรโหดตอบสั้นๆ นงคราญอสูรระงับความตื่นเตนอยู่หลายวินาที ก่อนจะกล่าวว่า

“ยุ่งละสิ ที่นี้จะทำยังไงกันดี”

“ไม่ต้องตื่นเตนไป โชคยังดี ตอนนี้อยู่ที่เคสท์เมืองหนานถิง แม้ฝ่ายตรงข้ามจะมีตุ๊กตาช่วยเพิ่มพลัง ขอเพียงเราซื้อหามาใช้บ้างคงพอจะสู้กันได้” มังกรโหดตอบ นงคราญอสูรกลืนน้ำลายกล่าวว่า

“นายคิดจะปะทะกับจอมอสูรแห่งยุคจริงๆ หรือ”

“ไม่ได้คิดปะทะ แต่บางทีคงเลี่ยงไม่ได้” มังกรโหดตอบ นงคราญอสูรใช้มือปาดเหงื่อที่หน้าผากกล่าวว่า

“ประวัติการต่อสู้ของหมอนั่นไม่ธรรมดา ต้องเรียกว่าปีศาจถึงจะถูก นายก็เคยได้ยินข่าวมาแล้วนี่ ถ้าฟังเขาคนเดียวก็ฆ่าผู้เล่นกิลด์ตระกูลไฟไปถึงสามพันคน หลังจากนั้นก็นับราบกิลด์ GODSEVEN เสียอยู่หมด ฉันเกรงว่า...แค่พวกเราคงเอาไม่อยู่”

“เรื่องเหล่านั้น พวกเราก็เคยได้ยินมาแต่ไม่ได้เห็นกับตา ย่อมต้องมีการเสริมแต่งจนน่ากลัว เทพอสูรนางฟงอาจเก่งจริง แต่เรื่องฆ่าผู้เล่นสามพันคนและชนะกิลด์

GODSEVEN ด้วยตัวคนเดียว ฉันทำใจเชื่อไม่ได้ ดังนั้นเมื่อเขาต้องอยู่ในแควสต์เมืองหนานถั่ง ฉันยังมั่นใจว่าพวกเราหัวหน้านักลัดแข้งมังกรน่าจะรับมือเขาได้” มังกรโหดตอบนางคราญอสูรมีสีหน้าไม่สบายใจกล่าวว่า

“ลำพังแค่เทพอสูรฉางฟงก็หนักมือแล้ว แต่นายคงลืมนึกไปว่า ยอดฝีมือระดับสูงไม่ได้มีเพียงแค่เทพอสูรฉางฟงคนเดียว ในกลุ่มของเขายังมีปีศาจร้ายชื่อ อินดี้ ผู้มีสกลิร่าอมตะอีกคน ในช่องสื่อสารพูดกันว่า เธอคือคนที่ฆ่าสัตว์อสูรสามเวทไฮตรา นายจะรับมือเธอยังไง”

“ฮ่า ฮ่า ร่าอมตะ ฉันไม่เชื่อหรอกว่าจะมีสกลิร่าเทพแบบนี้ในเกม” มังกรโหดตอบ นางคราญอสูรถอนหายใจอีกรอบ เธอจ้องมองดูมังกรโหดก่อนจะกล่าวว่า

“พวกเรากำลังเดินไปสู่ความหายนะ นายคงลืมนึกไป เราไม่ได้รับมือเทพอสูรฉางฟงคนเดียว แต่เราต้องรับมือทั้งกิลด์ใหม่ฟ้าและกิลด์แซ่ไม้ รวมถึงพันธมิตรของพวกมันด้วย ซึ่งก็หมายความว่าพวกเราไม่มีทางจะใช้ยอดฝีมือรุมฆ่าเทพอสูรฉางฟงได้”

คำพูดของนางคราญอสูร ทำให้มังกรโหดดวงตาวาวโรจน์กล่าวว่า

“เรื่องนั้นเธอไม่ต้องห่วงหรอก ตราบใดที่ฉันว่าศักดิ์ศรีจอมยุทธ์ เทพอสูรฉางฟงคงไม่ใช้วิธีจับมือกันรุมพวกเรา”

นางคราญอสูรพอจะเข้าใจความคิดของมังกรโหดจึงกล่าวต่อไปว่า

“นายมั่นใจหรือ เอ้อ...ฉันว่ากิลด์ใหม่ฟ้ากับกิลด์แซ่ไม้คงไม่ปล่อยโอกาสดีๆ แบบนี้ไปแน่นอน”

มังกรโหดพยักหน้าและกวาดสายตามองไปรอบตัว เมื่อไม่เห็นมีใครแอบฟังจึงหันไปจ้องมองนางคราญอสูรกล่าวว่า

“เพื่อไม่ให้กิลด์ใหม่ฟ้ากับกิลด์แซ่ไม้ฉวยโอกาส ทันทีที่พวกเราพ้นจากการจู่โจมแล้ว ฉันจะรุกร่อน โดยให้ชาทุระสีแดงเป็นคนส่งสารทำประลองยุทธกับเทพอสูรฉางฟงขณะที่เขากำลังมีปัญหากับจูล่ง ฉันมั่นใจฝ่ายตรงข้ามคงไม่ดึงกิลด์ใหม่ฟ้าหรือกิลด์แซ่ไม้มาช่วยด้วยแน่ๆ”

“เขาจะรับปากหรือ” นางคราญอสูรถามน้ำเสียงตกใจ

“เขาต้องรับปากแน่นอน” มังกรโหดกล่าวว่าน้ำเสียงมั่นใจ

“เอ้อ...มันเกิดอะไรขึ้นกับพวกเราเนี่ย ตอนแรกแค่ต้องการเงินส่วนแบ่งจากตุ๊กตางางเอ๋อ ต่อมาก็มีเรื่องกับกิลด์ใหม่ฟ้า ตามด้วยกิลด์แซ่ไม้ สุดท้ายกลายเป็นมีปัญหากับ

เทพอสูรมางฟง” นงคราญอสูรกล่าวน้ำเสียงท้อแท้

มังกรโหดได้ยินเสียงโทรศัพท์ข้อมือแจ้งการจู่ตีใหม่ของเธอจึงก้มหน้าลงมอง
ก่อนจะกล่าวว่า

“จู่ลงกับซาทุระสีแดงออนไลน์แล้ว เราไปสอบถามเรื่องที่เกิดขึ้นกันเถอะ”

นงคราญอสูรเวลานี้มีเหงื่อไปหมด จึงเพียงพยักหน้าและลุกเดินตามมังกรโหดออก
จากร้านน้ำชาไปเงียบๆ

ตัวอย่าง